

APRILYNNE PIKE

WINGS
szárnyak

Első kiadás Könyvmolyképző Kiadó,
Szeged, 2010

EGY

LAUREL CIPŐJE VIDÁMAN CSATTOGOTT a Del Norte Középiskola folyosóján, ami szöges ellentétben állt gazdája hangulatával. A diákok kíváncsian fürkészték az újonnan érkezettet.

Miután kétszer is átnézte az órarendjét, megkereste a biológiatermet, és sietve leült egy ablak melletti padba. Ha már négy fal közé zárják, legalább nézelődhessen. A terem lassan telt meg. Egy fiú rámosolygott, miközben az első sorok felé igyekezett. Megpróbált kipréselni magából egy válaszvigyort, és csak remélni tudta, hogy nem grimasznak sikeredett.

Egy magas, sovány férfi mutatkozott be az osztálynak. Mr. James- nek hívták. Kiosztotta a tankönyveket. A könyv eleje általános témákkal foglalkozott - növények és állatok osztályozása, ezeket Laurel már tudta majd rátért az anatómiára. A nyolcvanadik oldal után akár idegen nyelven is írhatták volna. Laurel csak magában zsörtölődött: hosszú félév elé néz.

Mr. James felolvasta az osztálynévsort. Laurel néhány névvel már találkozott az első két órán, de képtelen volt őket arcokhoz kötni. Elveszettnek érezte magát ennyi ismeretlen ember között.

Az édesanyja korábban biztosította arról, hogy minden új másodikos így érez - nem csoda, számukra is ez az első nap az iskolában de ahogy Laurel körülnézett, senki sem tűnt elveszettnek vagy ijedtnek. Vagy csak rutinosak voltak.

Ő az utóbbi tíz évben magántanuló volt. Tökéletesen elégedett volt ezzel a helyzettel, és nem szándékozott változtatni rajta. De a szülei azt akarták, hogy egyetlen gyermeküknek tökéletes élete legyen. Ötévesen ez azt jelentette, hogy egy kisváros kisiskolájának magántanulója lesz. Tizenöt évesen pedig azt, hogy egy valamivel nagyobb város gimnáziumába íratják be.

A terem elcsendesedett. Laurel arra figyelt fel, hogy a tanár a nevét ismétli. - Laurel Sewell?

- Jelen! - kiáltotta gyorsan.

Kényelmetlenül fészkelődött, miközben Mr. James tekintete rászégeződött, de a tanár máris egy újabb nevet olvasott fel.

Laurel kiengedte a levegőt, amit előtte egy darabig visszatartott, és előhúzta a füzetét. Igyekezett kerülni a feltűnést.

Míg a tanár az új félév témaköreit ismertette, a lány szeme folyton visszatért arra a fiúra, aki az óra elején rámosolygott. Most ő fojtott el egy kuncogást, amikor észrevette, hogy a fiú is lopva Őt figyelgeti.

Amikor Mr. James kiengedte Őket ebédszünetre, Laurel megkönnyebbülten a táskájába csúsztatta a könyvet.

- Szia!

Feltekintett. Az a fiú állt előtte, aki már korábban is méregette. Laurelnek először gyönyörű szeme tűnt fel. Az a ragyogó kékség szinte kivilágított olajbarna bőréből. Fura volt ez a szín, de nem rossz értelemben. Egzotikusan fura. A srác világosbarna, félhosszú, hullámos haja szép ívben keretezte a homlokát.

- Laurel a neved, ugye? - A kék szemek alatt meleg, de nyugodt mosoly ült. A fiúnak feltűnően egyenes fogsora volt. Fogszabályzó, gondolta Laurel, és nyelvét végigfuttatta a saját fogain. Elég egyenesek. Szerencsére maguktól. Igen - akarta felelni, de a hang a torkán akadt, és köhögni kellett. Elképesztően ostobának érezte magát.

- David vagyok, David Lawson. Csak be akartam mutatkozni. És isten hozott Crescent Cityben!

Laurel megeresztett egy apró mosolyt. - Köszí - mondta.

- Nem ebédelnél velem és a barátaimmal?

- Hol? - kérdezte Laurel.

David furcsán nézett rá. - A... a menzán?

- Ja... - motyogott csalódottan Laurel. Aranyosnak találta a srácot, de neki már elege volt a négy falból. - Ne haragudj, de inkább odakint keresnék magamnak helyet. - Szünetet tartott. - De azért kösz.

- Nekem odakint is jó. Csatlakozhatom hozzád?

- Tényleg kijönnél velem?

- Hát persze. Az ebédem a hátizsákomban van, bárhol megehetem. Ráadásul - mondta David, és a vállára kapta a zsákját - nem szeretném, ha az első napon egyedül üldögélnél.

- Köszí - mondta Laurel némi tétovázás után. - Örülnék, ha velem tartanál.

Együtt sétáltak ki a hátsó, parkosított udvarra. Kerestek egy viszonylag száraz helyet. Laurel szétteregette a dzsekijét és ráült, David viszont nem vette le a sajátját. - Nem fázol? - kérdezte, és gyanakodva méregette Laurel farmershortját és ujjatlan, kivágott pólóját.

Laurel lerúgta a cipőjét, és lábujjaival a sűrű fűvet gereblyézte. - Nem vagyok fázós, itt legalábbis nem. Ha olyan helyre megyünk, ahol esik a hó, nagyon nyomorultul tudom érezni magam. De az itteni időjárás számomra tökéletes - mosolygott félénken. - Az anyukám mindig azt mondja, hogy hidegvérű vagyok.

- Jó neked! Én Los Angelesből költöztem ide öt évvel ezelőtt, és még mindig nem szoktam hozzá a mínuszokhoz.

- Azért annyira nincs hideg!

- Persze - vigyorgott David - de azért meleg sincs. Az első itt töltött év után állandóan az időjárás-jelentéseket bújtam. Tudtad, hogy a decemberi és a júniusi átlaghőmérséklet között csak 14 foknyi különbség van? Ez szerintem nagyon gáz.

Elhallgattak. David a szendvicsét rágcsálta, Laurel pedig a salátájában turkált.

- Anya két tündértortát pakolt - törte meg a csendet David - kéred az egyiket? - Kék színű bevonóval díszített tortácskát nyújtott Laurel felé. - Nem bolti!

- Kedves vagy, de nem.

David kétkedve nézett a lányra, majd a sütire.

Laurel kitalálta, mire gondol David, és felsóhajtott. Miért mindig erre következtet mindenki? Nyilván nem ő az egyetlen ember a világon, aki csak a zöldségeket szereti. Megkocogtatta a Sprite-os dobozát. - Nem cukormentes!

- Nem azért...

- Vegán vagyok - szakította félbe David mentegetőzését Laurel - a keményvonalas fajtából.

- Tényleg?

Laurel bólintott, és idegesen felnevetett. - A zöldségeket nem lehet túladagolni, igaz?

- Gondolom...

David megköszönte a torkát. - Mikor költöztetek ide? - kérdezte.

- Még májusban. Sokat dolgozom apámnál. Övé a könyvesbolt a belvárosban.

- Igazán? - kérdezte David. - Ott voltam a múlt héten. Szuper kis bolt. De nem emlékszem, hogy láttalak volna.

- Anya hibája. Egész héten az üzleteket jártuk, hogy minden tanszert beszerezzünk iskolakezdésre. Ez az első év, hogy nem vagyok magántanuló. Anya meg volt győződve arról, hogy nincs elég cuccom.

- Magántanuló?

- Aha. Most először kényszerítenek arra, hogy kilépjek a reflektorfénybe.

David vigyorgott. - Jól teszik! Örülök neki. - Néhány másodpercig a kezében tartott sütit vizslatta. - Hiányzik a régi városod? - kérdezte.

- Néha - mosolyodott el lassan Laurel. - De itt is jó. Orick, ahol régen laktam, nagyon, de nagyon kicsi település. Ötszázan se lakják, annyira kicsi.

- Húha! - kuncogott David. - Alig kisebb, mint L. A.

Laurel elnevette magát, és az üdítő a torkára szaladt.

Ügy tűnt, David szeretne még kérdezni valamit, de becsengettek, így inkább csak elmosolyodott. - Ezt holnap megismételhetnénk! - Egy pillanatra elhallgatott. - Akár a barátaimmal is.

Laurel kapásból nemet akart mondani, de túlságosan élvezte David társaságát ahhoz, hogy visszautasítsa. Mellesleg, az anyukája is azért akarta, hogy végre iskolába járjon, hogy barátokat szerezzen. - Oké - mondta, mielőtt még meggondolhatta volna magát legyen!

- Frankó. - David felállt és Laurel felé nyújtotta a kezét. Felhúzta a lányt, és megeresztett egy féloldalas mosolyt. - Hát, ízé... akkor holnap találkozunk!

Laurel még sokáig nézett a fiú után. A dzsekije és bő farmere olyan volt, mint a többi srácé, de volt valami különös magabiztosság David járásában, ami megkülönböztette őt a többiektől. Laurel irigyelte ezt a magabiztosságot.

Talán, majd egyszer.

Laurel a pultra hajította a hátizsákját, és egy bárszékre roskadt. Az édesanyja, Sarah, felnézett a kenyértésztráról. Éppen dagasztott. - Milyen volt az iskola?

- Szar.

Sarah keze megállt a levegőben. - Vigyázz a szádra, Laurel!

- Akkor is szar volt. Nincs rá jobb szó.

- Szívem, adj magadnak egy kis időt!

- 4 -

- Ügy bámulnak rám, mintha elmebeteg lennék.

- Azért bámulnak, mert új vagy.

- Nem úgy nézek ki, mint a többiek.

Laurel édesanyja felnevetett. - És szeretnél úgy kinézni?

Laurel bosszúsan felhorkant, de el kellett ismernie, hogy az édesanyja bevitt egy találatot. Lehet, hogy eddig magántanuló volt, és egy kicsit burookban is nevelkedett, de azzal azért tisztában volt, hogy a külseje vetekszik a tinimagazinok címlaplányáiéval.

Ez nem is volt ellenére.

A kamaszkor kíméletesen bánt vele. Majdnem átlátszóan fehér bőrét nem csúfították el pattanások, szőke haja sem zsírosodott. Apró, törékeny, tizenöt éves lányka volt, ovális arccal és világoszöld szemekkel. Mindig vékony volt, bár az utóbbi néhány évben a megfelelő helyeken domborodni is kezdett. Hosszú, izmos combjaival úgy lépkedett, mint egy balett-táncos, pedig sohasem tanult balettozni.

- Ügy értem, nem öltözök úgy, mint Ők.

- Öltözhetnél hozzájuk hasonlóan, ha akarnál.

- Igen, de ők mind vastag talpú cipőt, szűk farmert és legalább három rétegnyi felsőt hordanak!

- És?

- Nem szeretem a szűk cuccokat. Viszketek tőlük. És ki a fene akarhat vastag talpú cipőket hordani? Fúj.

- Akkor öltözz úgy, ahogy neked tetszik! Ha csak a cuccaid miatt nem barátkoznak veled, akkor nem érdemlik meg, hogy a barátaid legyenek.

Tipikus anyai jó tanács. Cuki, Őszinte és totál hasznavehetetlen, - Meg olyan hangosak!

Laurel édesanyja abbahagyta a gyúrást, és félreseperte lelógó frufruját. Lisztes keze fehér csíkot hagyott a homlokán. - Kicsi szívem, nem várhatod, hogy egy iskola olyan csendes legyen, mint amikor csak mi ketten vagyunk itthon. Legyél már egy kicsit belátóbb!

- Én belátó vagyok. Nem az elkerülhetetlen alapzajról beszélek, de ezek ordítanak, mint a fába szorult féreg. Elviselhetetlenül hangosan beszélgetnek, röhögnek, nyafognak! Ja, és az öltözőszekrényeknél szoktak csókolózni!

Sarah csípőre tette a kezét. - Más egyéb?

- Sötétek a folyosók.

- Nem is sötétek! - váltott át Sarah kicsivel szigorúbb hangnemre. - Múlt héten bejártam veled az egész iskolát, és pontosan emlékszem, hogy a falak fehérek!

- De nincsenek ablakok, és ott vannak azok az átkozott neoncsövek is! Mesterséges fény... meg sem világítja a folyosókat rendesen. Hiányzik Orick!

Sarah cipókat formált a tésztából. - Mondj valami jót is a mai napról! Nos?

Laurel a hűtőszekrény felé vette az útját.

- Nem. - állította meg Sarah felemelt kézzel. - Először mondj valami jót!

- Hát... találkoztam egy kedves sráccal - mondta Laurel, majd megkerülte az anyját, és kivett egy üdítőt a hűtőből. - Valami Davidnek hívják. Most az édesanyjának akadt fenn a szeme. - Jellemző! Új városba költözünk, új iskolába íratunk, és az első ember, akibe beleakadsz, egy fiú.

-Jaj, ne már!

- Jól van, csak vicceltem!

Laurel csendesen álldogált, és hallgatta, ahogy a kenyértészta a pultra csattan.

EGY.....2

KETTŐ.....	8
HÁROM.....	11
NÉGY.....	17
HAT.....	54
HÉT.....	60
KILENC.....	71
TÍZ.....	77
TIZENEGY.....	83
TIZENHÁROM.....	97
TIZENÖT.....	115
TIZENHAT.....	120
TIZENHÉT.....	124
TIZENNYOLC.....	129
HÚSZ.....	143
HUSZONEGY.....	151
HUSZONNÉGY.....	168
HUSZONÖT.....	173

-

- Nem! Nem kezdünk el vitatkozni megint. - Az édesanyja a pultnak dőlt, arca majdnem a lányáéhoz ért. - Már nem tudlak otthon tanítani. Az az igazság, hogy már felsőben is iskolába kellett volna járnod. De annyira messze volt Oricktól, apádnak is elég volt bejárni... de hagyjuk ezt. Ideje volt beiratkoznod egy iskolába.

- De az interneten keresztül is rendelhetél volna tananyagot! Megnéztem a neten, és... - Laurel sietett a mondanivalójával, nehogy az anyja közbeszólhasson - ...neked nem is kellene tanítanod, a tananyagban a módszer is ott van, és...

- És mennyibe is kerül? - kérdezte Sarah csendesen, felhúzott szemöldökkel.

Laurel elhallgatott.

- Figyelj! - mondta az anyja kis szünet után. - Néhány hónap múlva, ha még mindig utálod az iskolát, fontolóra vesszük a dolgot. De amíg el nem adjuk a házat Orickban, semmi extrára nincsen pénzünk. Ezt te is tudod.

Laurel a pultot bámulta, A válla megereszkedett.

A Crescent Citybe való költözés fő oka az volt, hogy az édesapja megvásárolta a könyvesboltot a Washington Streeten. Az év elején arrafelé autózott, és meglátta az „eladó” táblát a kirakatban. Laurel emlékezett rá, hogy a szülei hetekig arról beszéltek, hogyan vehetnék meg a boltot - hiszen az esküvőjük óta erről álmodtak mindketten

De a számok csak nem akartak stimmelni.

Majd április végén egy Jeremiah Barnes nevű fickó felkereste Laurel édesapját a munkahelyén Eurekában, és felajánlotta, hogy megveszi a házukat. Laurel apja konkrétan ugrándozva jött aznap haza. A többi olyan gyorsan történt, hogy Laurel arra sem emlékezett, milyen sorrendben következtek a dolgok. A szülei néhány napig a brookingsi bankba jártak, és május elején övék volt a bolt. Az oricki aprócska házból egy még kisebbbe költöztek Crescent Cityben.

De teltek-múltak a hónapok, és a házeladás egyre csak húzódott. Tudták, hogy amíg alá nem írják az adásvételit Mr. Barnesszal, minden centet meg kell becsülniük: Laurel apjának sokat kell dolgoznia, neki meg iskolába kell járnia.

Sarah egyik meleg, óvó kezével megérintette Laurelt. - Nem csak a pénzről van szó: létezik egy sor dolog, amit neked is fel kell fedezned. Jót fog tenni neked, hidd el! Jövőre egyetemi előkészítőre is járhatsz, beléphetsz mindenféle csapatba meg klubba. Jól mutatnak majd a jelentkezési lapodon.

- Tudom, de...

- Én vagyok az anyád - mondta mosolyogva Sarah, és ez a mosoly elvette a mondanivalója életét.

Laurel horkantott egyet, és végighúzta ujjait a pult csempéit egymástól elválasztó fugákon.

Az óra hangosan ketyegett, amikor Sarah betolta a cipókat a sütőbe, és beállította az időt. Anya, van itthon őszibarackkonzerv? Éhes vagyok.

Sarah Laurelre bámult, - Éhes? Te?

Laurel most az üdítősdoboz párás oldalára rajzolt mintát, és közben kerülte anyja pillantását. - Délután megéheztem. Az utolsó órán.

Sarah igyekezett nem *felfújni a dolgot*, de mind a ketten tudták, hogy ami történt, az nem mindennapos. Laurel szinte sohasem volt éhes. A szülei pici kora óta az étkezési szokásaival piszkálták. Laurel minden étkezésnél evett néhány falatot, hogy elhallgattassa őket, de nem kívánta az ételt. Elvezni meg pláne nem élvezte.

Ezért egyezett bele Sarah abba, hogy a hűtőt dugig töltsé Sprite-tal. Bár a szénsavtartalom egy kicsit megijesztette, az egy dobozban található 140 kalóriát nem vitathatta. A 140 éppen 140-nel több, mint a nulla. Így legalább valamennyi kalória bekerült Laurel szervezetébe, még ha üres kalória is volt.

Sarah a kamrába sietett, nehogy Laurel meggondolja magát. A lány gyomrában az addig ismeretlen korgás spanyolórán kezdődött, kicsengetés előtt húsz perccel. A hazaúton kicsit elcsitult, de nem múlt el teljesen.

- Itt is van - mondta Sarah, és egy tálkát tett a lánya elé. Majd elfordult, hogy Laurel magára maradhasson az étellel. Laurel a tálkára nézett. Az anyja nem vitte túlzásba a dolgot: egy fél őszibarack, és egy kis kompótlé volt benne.

Laurel apró harapásokkal tüntette el a barackot, közben az anyja hátát bámulta, várta, mikor fordul meg, hogy meglesse. De Sarah mosogatott, és egyszer sem fordult hátra. Laurel mégis úgy érezte, csatát veszített. Amikor befejezte az étkezést, halkán felkapta a hátizsákját, és lábujjhegyen kioldalgott a konyhából, mielőtt az anyja észrevehette volna.

KETTŐ

KICSENGETTEK A BIOLÓGIAÓRÁRÓL. Laurel a hátizsákja mélyére süllyesztette a gonoszkodó tankönyvet.

- Na, milyen volt a második nap?

Laurel felpillantott. David ült lovaglólülésben az asztala előtt. - Minden oké - válaszolta. Aznap legalább minden órán elsöre meghallotta a nevét névsorolvasásnál.

- Kész vagy?

Laurel mosolyogni akart, de a szája nem engedelmeskedett. Előző nap, amikor beleegyezett, hogy Daviddal és a barátaival ebédel, még jó ötletnek tűnt. De most megrémítette a gondolat, hogy egy csapatnyi idegennel találkozzon. - Aha - mondta, de maga is érezte, hogy ez nem hangzott túl meggyőzően.

- Biztos vagy benne? Mert nem muszaj.

- Nem, minden oké - mondta Laurel gyorsan. - Csak összepakolok. - Lassan elrakosgatta a jegyzetfüzeteit és a tollakat. Amikor az egyik tollat leverte, David lehajolt, felvette, és felé nyújtotta. Laurel el akarta venni tőle, de David nem engedte el a tollat, amíg a lány a szemébe nem nézett. - Nem harapnak - mondta komolyan. - ígérem.

A folyosón David magához ragadta a szót, és egészen addig beszélt, amíg el nem értek a menzára. Integedett az egyik hosszú, keskeny asztal végén üldögélő csoportnak. - Gyerünk! - mondta, és kezét Laurel derekára tette.

Volt valami furcsa ebben az érintésben, mely különös módon egyúttal meg is nyugtatta Laurelt. David ügyesen elkalauzolta a sorok között, és amint a megfelelő asztalhoz értek, azonnal levette a kezét Laurel derekáról.

- Fiúk, lányok - ő Laurel!

David mindenkit bemutatott az asztalnál, mutogatott és neveket sorolt, de Laurel öt másodperc múlva már semmire sem emlékezett. Leült egy üres székre David mellé, és megpróbálta felfogni, miről folyik a társalgás. Oda sem figyelve kihúzott egy üdítősdobozt, egy spenótos-epres salátát, és egy fél konzerv őszibarackot a táskájából. Édesanyja mindennap pakolt neki ételt.

- Saláta? Ma lasagna nap van, te meg salátát eszel?

Laurel a göndör, barna hajú lányra nézett, aki előtt az egész iskolai menü ott díszelgett.

David villámgyorsan közbeszólt, még mielőtt Laurel bármit mondhatott volna. - Laurel vegán, a keményvonalas fajtából.

-8-

A lány felhúzott szemöldökkel méregette a fél barackot. - Szerintem több, mint vegán. A vegánok esznek kenyeret, nem?

Laurel kényszeredetten elmosolyodott. - Néhányan igen.

David a szemét forgatta. - A kihallgatást végző személy neve mellel Chelsea. Helló, Chelsea!

- Ügy nézel ki, mint aki extrém fogyókúrán van - folytatta Chelsea, mintha meg sem hallotta volna David köszönését.

- Nem, nem igazán. Egyszerűen ilyesmit szeretek enni.

Laurel figyelte, hogy Chelsea szeme megint a salátájára téved, és érezte, hogy még nincs vége a kérdezősködésnek. Egyszerűbbnek tűnt kiborítani a bilit, mint megválaszolni még vagy húsz kérdést. - Az emésztőrendszerem nem bír el a normál kajákkal - mondta. - Csak nyers zöldséget és gyümölcsöt ehetek. Minden mástól rosszul vagyok.

- Hát ez fura. Képtelenség csak zöldségeken élni. Orvos látott már? Mert...

- Chelsea! - David határozottan, de halkán szólt rá a lányra. Laurel biztos volt abban, hogy az asztalnál ülök meg sem hallották.

Chelsea szürke szeme tágra nyílt. - Bocsi - mosolygott. Ettől a mosolytól felragyogott az egész arca. Laurel visszamosolygott rá. - Örülök, hogy megismertelek - mondta Chelsea, és elkezdett enni. Laurel salátájára rá sem nézett többet.

Az ebédszünet csak huszonnyolc percből állt - mindenki szerint túl rövid volt, de aznap valahogy nem akart véget érni. A menza elég kicsi volt, a hangok pingponglabdaként verődtek vissza a falakról, bántották Laurel fülét. Úgy érezte, mintha mindenki egyszerre kiabált volna vele. David néhány barátja megpróbálta bevonni a beszélgetésbe, de Laurel nem tudott koncentrálni, mert a hőmérséklet is minden percben egyre nőtt. Nem értette, hogyhogya nem tűnik ez fel rajta kívül senkinek.

Aznap hosszú pólót viselt, mert előző nap a tanktopban kissé kirívónak érezte magát. Most viszont olyan volt, mintha a póló nyaka folyamatosan nyúlna, mintha garbóvá változna. Szűk garbóvá. Miután becsengettek, mosolyogva elköszönt, és kirohant az ajtón, még mielőtt David beérhette volna.

A mosdóba sietett, az ablaknál a földre dobta a hátizsákját, és kidugta a fejét a szabad levegőre. Belélegezte a hűs, sós levegőt, a pólóját felcsippentette, hogy a testét is a lehető legtöbb hűvösség érje. Az enyhe hányinger, amivel a menzán küszködött, lassan elmúlt. Éppen annyi ideje maradt, hogy ne késsen el az órájáról.

Iskola után lassan hazaballagott. A napfény és a friss levegő feltöltötték, a gyomra már nem kavargott.

Másnap azonban ismét a kivágott, ujjatlan pólóban ment iskolába.

Biológiaóra elején David leült mellé. - Szabad? - kérdezte.

Laurel bólintott. - A lány, aki általában itt ül, egész órán szíveket rajzol egy Steve nevű fiúnak. Kicsit zavaró.

David felnevetett. - Nyilván Steve Tannernek. Über népszerű a fiú.

- Mindenki arra hajt, aki a legnépszerűbb - vont a vállát Laurel, és előhúzta a biológiakönyvét. Megkereste az oldalszámot, amit Mr. James felírt a táblára.

- Van kedved megint velem ebédelni? Meg a barátaimmal? - kérdezte a fiú gyorsan.

Laurel tétovázott. Sejtette, hogy David előbb-utóbb megint felteszi ezt a kérdést, de még nem talált rá elég diplomatikus tagadó választ. Nem akarta megbántani a fiút, hiszen nagyon tetszett neki. A barátai is tetszettek neki, már amennyit hallott belőlük a zajban. - Nem hiszem - kezdte -, én...

- Chelsea miatt? Nem akart megbántani, csak mindig nagyon őszinte. Ami a szívéen, az a száján. Ha megszokod, meg is szeretted majd.

- Nem, nem róla van szó, a barátaid nagyon helyesek. De én nem tudok... ki nem állhatom a menzát. Ha már egész nap négy fal közé zárnak, szeretnék kint ebédelni. Tíz évnyi magántanulósdi után úgy érzem, van egy kis gondom az alkalmazkodással.

- Akkor nem bánod, ha csatlakozunk hozzád?

Laurel elhallgatott, mert a rendszertanról szóló előadás elejére figyelt. - Nem. Örülök neki! - súgta végül Davidnek.

- Kint találkozunk! - szólt oda óra végén a fiú Laurelnek. - Csak szólok a többieknek, hogy aki akar, jöjjön ki velem az udvarra.

Mire az ebédszünetnek vége lett, Laurel már tudta a társaság felének a nevét, és sikerült bekapcsolódnia néhány beszélgetésbe is.

Chelsea és David is ugyanarra az órára siettek, és természetes volt, hogy együtt mennek. Amikor David elsütött egy viccet Mr. Jamesről, Laurel kacagását visszaverték a falak. Három nap sem telt bele, és az iskola máris barátságosabbnak tűnt. Laurel már nem érezte elveszettnek magát, és az embertömeg sem zavarta annyira, mint hétfőn. Orickból való elköltözésük óta most először érezte úgy, hogy tartozik valahová.

HÁROM

A KÖVETKEZŐ NÉHÁNY HÉT SOKKAL GYORSABBAN TELT EL, mint amire Laurel számított az első két nap kellemetlen benyomásai után. Szerencsésnek érezte magát, hogy megismerkedett Daviddal, gyakran lógtak együtt az iskolában, és néhány órán Chelsea-vel is találkozott. Sohasem ebédelt egyedül, és eljutott arra a pontra, amikor Davidre és Chelsea-re már mint barátokra tudott gondolni. Az órákon is minden rendben ment. Kicsit nehezen szokta meg, hogy fel kell vennie a többiek tempóját, de végül sikerült neki.

Crescent Cityhez is kezdett hozzászokni. A város persze sokkal nagyobb volt Oricknál, de szellősen volt beépítve, és egyik épület sem volt magasabb két emeletnél. Égig érő fenyők és lomblevelű fák nőttek mindenhol, még a sarki bolt előtt is. A fű sűrűn, sötétzölden pompázott a kertekben, parkokban, és virágok nyíltak a házakat befutó indákon.

Egy szeptember végi pénteken Laurel épp az aznapi utolsó órájáról, spanyolról igyekezett kifelé, amikor váratlanul beleütközött Davidbe.

- Bocs! - kért elnézést David, és megfogta Laurel vállát, hogy a lány visszanyerje az egyensúlyát.

- Semmi baj. Én nem figyeltem.

Laurel David szemébe nézett. Félénken rámosolygott, majd eszébe jutott, hogy épp a fiú útjában áll.

- Ja, bocs - motyogta Laurel, és félrehúzódott az ajtóból.

- Igazság szerint, izé... pont téged kerestelek.

David idegesnek tűnt. Laurel egy könyvre mutatott. - Oké, csak előbb elrakom a szekrényembe.

Együtt sétáltak el Laurel öltözőszekrényéig. A lány behajította a spanyolkönyvet, és várakozva nézett Davidre.

- Csak azt szerettem volna megkérdezni, hogy esetleg nincs-e kedved délután elmenni valahová... úgy értem, velem?

Laurel továbbra is mosolygott, de a gyomra remegni kezdett az idegességtől. A barátságuk eddig az iskolára korlátozódott, és Laurelt sokkolta a felismerés, hogy fogalma sincs arról, mit szeret David csinálni, amikor éppen nem eszik vagy jegyzeti. De a gondolat, hogy ezt hamarosan megtudhatja, nagyon vonzónak tűnt. - Hová megyünk?

- Van egy kis erdő a házunk mögött. Tudom, hogy szeretsz a szabad levegőn lenni. Mi lenne, ha ott sétálnánk? Láttam egy tök jó fát, szerintem neked is tetszene. Illetve nem is egy, hanem két fát... majd meglátod. Már ha szeretnél eljönni.

- Szeretnék.

- Tényleg?

-11 -

Laurel mosolygott. - Naná.

- Szuper! - David szeme a folyosó végén lévő ajtót fürkészte. - Jobb lesz, ha ott megyünk ki.

Laurel követte Davidet a zsúfolt folyosón keresztül a szabadba, a friss őszi levegőre. A nap fénye alig-alig szűrődött át a ködön, a levegő hűvös volt és nyirkos.

Nyugati szél fúj, az óceán sós ízét hozva magával. Laurel mélyeket lélegzett, élvezte az őszi időjárást. Befordultak egy csendes kertvárosi részbe, körülbelül fél mérföldnyire Laurelék északabbra fekvő házától. - Az anyukáddal élsz? - kérdezte Laurel.

- Ja. Apám elköltözött, amikor kilencéves voltam. Anya lediplomázott, és ide költöztünk.
- Mivel foglalkozik?
- Gyógyszerész a Gömb Patikában. - Laurel felnevetett. - Hát ez vicces!
- Miért?
- Mert az én anyám meg természetgyógyász.
- Az micsoda?

- Olyan gyógyító, aki minden gyógyszert gyógynövényekből készít. Ő maga természeti öket. Soha életemben nem szedtem más gyógyszert, még paracetamolt sem.

David nagyot nézett. - Ezt nem mondhatod komolyan!

- Dehogynem. Azt szedi a család, amit anya készít.
- Az én anyám biztosan kiakadna, ha ezt meghallaná. Szerinte minden betegségre van kapszula.
- Az én anyám viszont úgy gondolja, hogy az orvosok gyilkosok.
- Azt hiszem, tanulhatnának egymástól.

Laurel felnevetett. - Én is azt hiszem.

- Na várj! Anyukád soha nem is megy orvoshoz?
- Soha.
- Én te hol születted, otthon?
- Nem tudom, örökbe fogadtak.

- Tényleg? - David néhány másodpercre elhallgatott. - Tudod, hogy kik az igazi szüleid? Laurel kuncogott. - Nem!

- És ebben meg mi a vicces?

Laurel az ajkába harapott. - Megígéred, hogy nem fogsz kinevetni? David mókásan esküre emelte a kezét. - Ígérem!

- Valaki letett egy kis kosárban a szüleim küszöbére.
- Ne már! Szórakozol velem, igaz?

Laurel felhúzta a szemöldökét.

David tátogott. - Ez komoly?

Laurel bólintott. - Aha. „Itt ül egy kis kosárba, királynének leánya...” Már nem voltam kisbaba. Hároméves lehettem. Anya azt meséli, hogy éppen ki akartam mászni a kosárból, amikor kinyitották az ajtót.

- Beszélni tudtál?
- Igen. Anya szerint volt valami furcsa akcentusom, csaknem egy év kellett hozzá, hogy leszoktassanak róla.
- Hű... és nem is tudod, honnan jöttél?
- Anya azt mondja, hogy a nevemen kívül semmit sem tudtam mondani magamról. Nem tudtam, hogy hogyan kerültem az ajtajuk elé.
- Hát ilyet még életemben nem hallottam!

~ Törvényileg sem volt egyszerű a dolog. Amikor a szüleim úgy döntöttek, hogy örökbe fogadnak, felkértek egy magánnyomozót, hogy derítse ki, ki lehetett a szülőanyám.

Mindenféle procedúrán, ideiglenes örökbefogadáson, meg mindenem kellett keresztülmenniük. Két év kellett ahhoz, hogy az ügy lezáruljon.

- Addig árvaházban éltél?

- Nem. A bíró szerencsére nagyon megértő volt, így a szüleimmel lakhattam az eljárás alatt is. Egy szociális munkás jött minden héten ellenőrizni bennünket, és a szüleim nem vihettek az államhatáron túlra hétéves koromig.

- Milyen fura. Nem vagy kíváncsi arra, hogy honnan jöttél?

- Egy darabig az voltam. De mivel nem találtam választ a kérdéseimre, egy idő után csak felidegesítettem magam rajta.

- Ha lehetőség lenne megtalálni az igazi anyádat, megtennéd?

- Nem tudom - mondta Laurel, és zsebre dugta a kezét. - Valószínűleg. De így is jó életem van. Egyáltalán nem bánom, hogy végül a mostani anyukámnál és apukámnál kötöttem ki.

- Nem semmi - mondta David, és egy keskeny út felé mutatott. - Erre megyünk. - Felnézett az égre. - Hamarosan esni fog. Hagyjuk itt a táskákat, remélhetőleg van annyi időnk, hogy megnézzük a fát.

- Ez a házatok? De szép! - Egy élénkzöld ajtajú, fehér házacska előtt haladtak el. A ház kertjében rézvirágok pompáztak.

- Persze, hogy szép. Nyáron két hétig festettem. - David befordult a házhoz vezető járdára. Az előszobában mindketten ledobták a táskájukat és bementek a tiszta, egyszerűen berendezett konyhába.

- Kérsz valamit? - kérdezte David, és kinyitotta a hűtőt. Kivett egy doboz Mountam Dew-t, és a konyhaszekrényből leemelt egy csomag nápolyit.

Laurel próbált nem fintorogni, inkább körülnézett a konyhában. Meglátta a gyümölcsöstálat. - Kaphatok egy olyat? - mutatott egy ropogós, zöld körtére.

- Persze. Kapd fel és hozd magaddal! - David felemelt egy üveget.

- Víz?

Laurel vigyorgott. - Jöhet.

Zsebre vágták az uzsonnát, és David a hátsó ajtóra mutatott. - Erre! - mondta, majd kinyitotta a folyosó végén lévő tolóajtót.

Laurel kilépett az elkerített hátsó kertbe. - Hoppá, zsákutca!

David felnevetett. - Csak annak, aki nem tudja, mit keressen!

Odaszaladt a téglakerítéshez, és egy ugrással felhúzta magát a tetejére.

- Gyere! - mondta, és kinyújtotta a kezét Laurel felé.

Laurel kételkedve nézett a fiúra, de megfogta a kezét. Különösebb erőfeszítés nélkül sikerült mindkettőjüknek átmászni a kerítésen.

Egyetlen ugrással az erdőben találták magukat: a fal túloldalán már fák sorakoztak. Amerre a szem ellátott, a nedves avar puha, vastag szőnyegként borította be a talajt. A fák sűrű lombja kellemesen letompította a távoli autók zaját. Laurel elismerően nézett körül. - Ez nagyon szép!

David csípőre tette a kezét, és felnézett a lombokra. - Szerintem is. Nem vagyok nagy természetjáró, de sok növény van itt, amit otthon, a mikroszkópom alatt megvizsgálhatok.

Laurel sanda pillantást vetett rá. - Neked van mikroszkópod? - kuncogott. - Micsoda stréber vagy!

David felnevetett. - Naná. Clark Kent is az volt, aztán nézd meg, mi lett belőle!

- Azt akard mondani, hogy te is Superman vagy? - kérdezte Laurel.

- Ki tudja? - csipkelődött David.

Laurel elmosolyodott, majd hirtelen lesütötte a szemét. Amikor ismét felnézett, látta, hogy David őt bámulja. Amikor találkozott a pillantásuk, a tisztás még csendesebbnek tűnt. Laurelnek tetszett a fiú kíváncsian fürkésző, kedves tekintete. Mintha az arcából szeretne olvasni.

Egy hosszúnak tűnő másodperc után David kicsit zavartan elmosolyodott, és egy ösvény felé intett a fejével. - A fa arra van.

Egy látszólag céltalanul kanyargó kis úton vezette végig a lányt. Néhány perc múlva az ösvény végén álló hatalmas fára mutatott.

- Hűűű! - kiáltott fel Laurel. - Ez tényleg csúciszuper! - Két fa, egy erdei fenyő és egy éger nőtt össze. A törzsük egymás koré csavarodott, egymásba nőtt. Úgy nézett ki, mintha a fa az egyik oldalán tüleveleket, a másikon lombleveleket növesztene.

- Akkor fedeztem fel, amikor ideköltöztünk.

- És... hol van az apukád? - kérdezte Laurel, aki a hátát egy fa törzsének támasztotta, majd ülő helyzetbe csúszott, egyenesen egy puha levélkupacra. Kihúzta a körtét a zsebéből. David zavartan felnevetett. - San Franciscóban. Egy nagy cégnél ügyvédek.

- Gyakran találkoztok? - kérdezte Laurel,

David leült mellé, térdével gyengéden hozzáérve a lány combjához. Laurel nem húzódott arrébb. - Kéthavonta. Van egy magánrepülőgépe, elrepül vele a McNamara Field reptérre, ott felvesz és magával visz hétvégére.

- Jól hangzik.

-Ja.

- Nem kedveled?

David megvonta a vállát. - De, eléggé. Viszont ő lépett le tőlünk, és sohasem törte össze magát, hogy több időt tölthessen velem. Szóval nem igazán érzem, hogy számítanék neki. Érted?

Laurel bólintott. - Sajnálom.

- Á, oké a dolog. Mindig jól elvagyunk. Csak néha olyan... olyan furcsa.

Néhány percig csendben üldögéltek, a tisztás békéje őket is magával ragadta. Az eget kettéhasító mennydörgés hangjára azonban mindketten felkapták a fejüket.

- Az lesz a legjobb, ha visszaviszlek. Hamarosan zuhogni fog.

Laurel felállt, és leporolta magát. - Köszönöm, hogy elhoztál ide

- mondta, és a fára mutatott. - Nagyon klassz.

- Örülök, hogy tetszett - válaszok David, kerülve a lány pillantását. - De nem ez a lényeg...

- Ó! - Laurel csak ennyit tudott kinyögni. Egyszerre érezte magát pompásan és kicsit kényelmetlenül.

- Erre - mondta David, és elvörösödött, amikor elfordult Laureltől. Pont akkor másztak át a kerítésen, amikor szemetelni kezdett az eső. - Felhívod anyukádat, hogy érted jöjjön? - kérdezte David már a konyhában.

- Nem, jó ez így.

- De hát esik az eső! Hazakísérlek.

- Ne, kösz! Nem szükséges. Szeretek sétálni az esőben, de tényleg!

David egy pillanatra elhallgatott, aztán szinte kifakadt: - Akkor felhívhatlak? Mondjuk holnap?

Laurel mosolygott. - Persze.

- Jó - mondta David, de nem mozdult a konyhaajtóból.

- Ott kell kimennem, igaz? - kérdezte Laurel olyan udvariasan, ahogyan csak tőle telt.

- Igen. Csakhogy nem tudlak felhívni, ha nem adod meg a számodat.

-Jaj, bocsi! - Laurel előkapott egy tollat, és lefirkantotta a számát a telefon melletti jegyzettömbre.

- Én is megadhatom neked az enyémet?

- Hát persze.

Laurel ismét a táskája után nyúlt, de David megfogta a kezét. - Nem szükséges - mondta. - Ide írom.

Azzal Laurel tenyerére írta fel a telefonszámot.

- Így legalább nem fogod elhagyni - mondta félénken.

- Szuper. Akkor később beszélünk. - Laurel megvillantott egy mosolyt, mielőtt kilépett a sűrű esőbe.

Mikor olyan messzire ért a háztól, hogy David már biztosan nem láthatta meg, Laurel hátradobta a kapucniját, és az arcát az ég felé emelte. Mélyeket lélegzett, miközben az esőcseppek az arcát áztatták és végigcsorogtak a nyakán. Kinyújtotta a karját is, de aztán eszébe jutott a tenyerébe írt telefonszám. Zsebre dugta a kezét, szaporázni kezdte a lépteit, és élvezte, ahogy az esőcseppek a fejére potyognak.

Amikor belépett a házba, megcsörrent a telefon. Sarah nem volt otthon, így a lány odarohant a készülékhez, hogy még az üzenetrögzítő bekapcsolása előtt felvehesse. - Halló! - szólt bele lihegve a kagylóba.

- Jé, már haza is értél?! Üzenetet akartam hagyni.

- David?

- Igen. Szia! Bocs, hogy ilyen hamar hívlak - mondta a fiú -, de arra gondoltam, hogy mi lenne, ha együtt készülnénk a jövő heti bioszdogára? Holnap átjöhetnél tanulni.

- Ez komoly? - sikkantotta Laurel. - Az fantasztikus lenne! Úgy izgulok amiatt a doga miatt! Szerintem az anyagnak még a felét sem tudom.

- Nagyszerű - mondta David. - Úgy értem⁻¹⁵⁻, nem az a nagyszerű, hogy izgulsz, hanem, hogy... na, mindegy. - Laurel halkán kuncogott a fiú esetlenségén. - Mikor menjek?

- Amikor akarsz. Anya megkért néhány dologra, de azon kívül nem terveztem semmit holnapra.

- Oké, akkor hívlak előtte!

- Remek. Akkor holnap!

Laurel elköszönt, és lerakta a kagylót. Mosolyogva rohant fel a lépcsőn, kettesével szedve a fokokat.

NÉGY

SZOMBAT REGGEL LAUREL SZEME már napkeltekor kipattant. Nem bánta, mindig is korán kelt. Általában egy órával a szülei előtt ébredt fel, így legalább sétálhatott egyet a reggeli előtt. Élvezte, ahogy a nap süti a hátát, és a szél simogatja az arcát. Ennyi kellett ahhoz, hogy kibírja a többórás bezártságot az iskolában.

Magára kapott egy nyári ruhát, és elővette Sarah régi gitárját a hátsó ajtó mellett álló tokból. Kisliisztolt a házból, hogy magában élvezhesse a kora reggeli csendet. A szeptember végi napok elűzték a nyár ragyogó, tiszta reggeleit, mindent beborított az óceán felől érkező köd, amely kora délutánig megült a városon.

Lesétált a hátsó kertet átszelő keskeny ösvényen. A házuk kicsike volt, de a telek nagy. Laurel szülei már beszélgettek arról, hogy kibővítik a házat még néhány szobával. Az épületet fák vették körül, és Laurel hónapokon keresztül segített az anyjának virágokat és futónövényeket ültetni a falak mellé.

Az otthonuk az utca közepén állt, tehát jobbról és balról is voltak szomszédai, de mint minden portán Crecent Cityben, a hátsó kert egy érintetlen erdőbe nyúlt. Laurel rendszerint a szurdok kanyargós ösvényein sétált le a házakkal párhuzamosan futó kis patakig.

Ma is a patakhoz ment, és leült a partjára. A tiszta, jéghideg vízbe dugta a lábát. Olyan korán volt, hogy a vízipoloskák és a szúnyogok még nem ébredtek fel, nem kerestek maguknak táplálékot.

Laurel a térdére fektette a gitárt, és lejátszott néhány akkordot, amelyek egy idő után dallammá álltak össze. Jó érzés volt megtölteni a környezetét muzsikával. Három évvel korábban kezdett játszani, amikor rábukkant erre a régi gitárra a padláson. A gitárnak új húrokra és komoly hangolásra volt szüksége, de Laurel meggyőzte édesanyját, hogy csináltassa meg. Sarah azt mondta, hogy a gitár most már Laurelé, de a lány szeretett úgy gondolni a hangszerre, mint az anyja tulajdonára. Ettől még romantikusabb lett az egész. Mintha kincset érő örökség birtokába jutott volna.

Egy rovar szállt a vállára, és elindult lefelé a hátán. Ahogy Laurel odanyúlt, hogy elhessegesse, az ujjaival kitapintott valamit. Még jobban hátrafesztette a karját, és keresni kezdte azt a valamit. Igen, tényleg ott volt, egy kerek kis duzzanat, olyan aprócska, hogy alig lehetett kitapintani. Laurel hiába tekergette a nyakát, képtelen volt a válla alá nézni. Megint megérintette a göböt, hátha kiderül, mi lehet az. Végül idegesen felállt, és visszaindult a házba tükörért.

Odabent magára zárta a fürdőszobaajtót, leült az öltözőasztal elé, és addig helyezkedett, míg meg nem látta a hátát a tükörben. Lehúzta a nyári ruha ujját, és keresni kezdte a göböt. A lapockái között találta meg. Apró, kör alakú dudort látott, a színe nem tért el a bőre színétől. Alig lehetett észrevenni, de ott volt. Megnyomta - nem fáj. De a nyomkodás után bizsergető érzés maradt hátra. Olyan volt, mint egy pattanás. Hát, ez vigasztaló - gondolta Laurel egy fintorral az arcán de engem nem vigasztal.

Laurel meghallotta anyja puha lépteit a hallban, és kidugta a fejét az ajtón: - Anya!

- Konyha - felelt édesanyja két ásítás között.

Laurel követte a hangot. - Van egy göb a hátamon, megnéznéd? - kérdezte, és hátat fordított Sarahnak.

Az anyja megnyomkodta néhányszor a göböt. - Csak egy pattanás - ítélkezett.

- Én is azt hiszem - mondta Laurel, és visszahúzta a ruha pántját a vállára.

- De hát neked még sohasem volt pattanásod - hezitált Sarah. - Nem kezdtél még, izé... tudod?

Laurel megrázta a fejét. - Csak egy ragya. - A hangja színtelen volt, a mosolya kényszeredett. - Te szoktad mondani: része a kamaszkornak. - Megfordult, és elmenekült, még mielőtt édesanyja tovább kérdezősködhetett volna.

A szobájában leült az ágyára, és a kis göböt kezdte piszkálni. Boldog volt a pattanásával, normálisnak érezte magát, mintha arra az útra lépett volna, amelyet mindenkinek be kell járnia egyszer. Eddig nem olyanak tapasztalta a pubertást, mint ahogyan a könyvekben áll. Sohasem volt pattanása, és bár a mellkasa és a csípője a megfelelő helyeken kezdett domborodni - a korához képest elég korán, tizenöt és fél évesen még nem menstruált.

Az anyja ezt mindig egy vállrándítással intézte el, és azt mondta, hogy mivel fogalmuk sincs, ki a biológiai anyja, Laurel genetikai örökségéről sem tudnak semmit, és lehet, hogy abban a családban ez teljesen természetes dolog. De Laurel észrevette, hogy az anyja is aggódik egy kicsit.

Felvette a szokásos pántos trikóját és a farmerét, a haját pedig elkezdte lófarokba fésülni. Aztán eszébe jutottak azok a gyulladt pattanások, amiket a többi lány hátán látott az iskolai öltözőben, és leengedte a haját. Csak a biztonság kedvéért, hátha a göbből később valami rusnya dolog fejlődne.

David szeme láttára. Na, ez teljesen gáz lenne.

Laurel kifelé menet felkapott egy almát, és elköszönt az anyjától. Már majdnem odaért David házához, amikor megpillantotta Chelsea-t, aki az ellenkező irányba futott. Laurel integetett, és odakiáltott neki.

- Helló! - mondta Chelsea mosolyogva, göndör fürtjei szinte táncoltak a szélben.

- Szia! - mosolygott vissza rá Laurel. - Nem is tudtam, hogy futsz.

- Tájfutó vagyok. Általában a csapattal edzek, de szombatonként egyedül kell megoldanom. Te mit csinálsz erre felé?

- Davidhez megyek - mondta Laurel. - Együtt tanulunk.

Chelsea felnevetett. - Isten hozott a David Lawson rajongói klubban. Én vagyok az elnök, lehetsz kincstárnok, ha akarsz.

- Nem azért jöttem! - mondta Laurel, de nem volt biztos abban, hogy az igazat mondja. - Tényleg tanulni fogunk. Hétfőn írunk bioszról, és ha valaki nem segít, komoly problémáim lesznek.

- Ott lakik a sarkon. Elkísérek.

Amikor befordultak a sarkon, meghallották a fűnyíró hangját. David nem látta meg őket, így a lányok páholyból figyelhették.

David farmernadrágban és egy pár ócska teniszcipőben tolt a fűnyírót a vastag gyepen. A válla széles volt, a karja hosszú, inas, de izmos is. Könnyedén, elegánsan mozgott, barna, kissé izzadt bőrén meg-megcsillant a reggeli napfény.

Laurel nem tudta levenni róla a szemét.

Látott ő már félmeztelen srácokat máskor is, de ez valahogy más volt. Figyelte, ahogyan a fiú izmai megfeszülnek, amikor egy különösen makacs fűcsomóval kell megküzdenie. Furcsa szorítást érzett a mellkasában.

- Meghaltam és a mennyországba kerültem - sóhajtott Chelsea, és még csak arra sem vette a fáradságot, hogy a szemeiben csillogó rajongást leplezze.

David, mintha megérezte volna, hogy valaki bámulja, felnézett. Tekintete találkozott Laurelével. A lány hirtelen a cipője orrát kezdte bámulni.

Chelsea pislogni sem bírt.

Mikor Laurel újra felemelte a fejét, David már pólót viselt. - Sziasztok, lányok! De korán keltetek!

- Neked ez korán van? - kérdezte Laurel. Már kilenc óra volt. - Jaj - sütötte le a szemét - elfelejtettem telefonálni.

David vigyorogva vállat vont. - Nem gáz - mutatott a fűnyíróra. - Készen vagyok.

- Nekem rohannom kell! - mondta Chelsea, és lihegni kezdett, mintha épp csak egy pillanatra állt volna meg. - Szó szerint! - Sarkon fordult, így csak Laurel hallhatta, amit még hozzátett: - Húha! - Ezek után Chelsea intett mindkettőjüknek és elsprintelt.

David elnevette magát, és a fejét rázva követte szemével a futó lányt. Majd Laurelhez fordult, és a ház felé biccentett: - Hölgyem? A biológia nem várhat.

Hétfőn, miután beadták a bioszdogát, David Laurelhez fordult: - Na, túlélted?

Laurel vigyorgott. - Ja, nem volt olyan nehéz. - De csak, mert segítettél. - Szombat délután több mint három óra hosszat tanultak, és vasárnap is beszélgettek egy órát telefonon. Na jó, a telefonbeszélgetésnek nem sok köze volt a biológiához, de Laurel előtt legalább az ozmózis fogalma világossá vált. Ozmózis, telefonon keresztül. Világos...

- Ezt rendszeressé tehetnénk. Úgy értem, az együtt tanulást... - bökte ki David némi habozás után.

- Oké - válaszolta Laurel, és nagyon tetszett neki, hogy még többet „tanulhatnak” egymás társaságában. - Legközelebb te jössz el hozzánk - tette hozzá.

- Frankó!

Ebédidőben zuhogott az eső, ezért a kis csapat a pavilonban találkozott. Szinte senki sem étkezett ott, mert nem voltak asztalok, és nem volt kibetonozva, de Laurel szerette ezt a göröngyös, füves szigetecskét, amely annak ellenére sem száradt ki soha teljesen, hogy tető fedte.

Esős időben a csapat nagy része odabent maradt, de most David, Chelsea és egy Ryan nevű srác csatlakozott Laurelhez. David és Ryan kenyérgolyókkal dobálta egymást, Chelsea pedig tette a megjegyzéseit: hol a célzókéességüket, hol a dobótechnikát, hol azt kritizálta, hogy még a nézőket sem képesek eltalálni.

- Ez direkt volt! - kiáltotta Chelsea, amikor egy kenyérgolyó mellkason találta, és visszahajította a lövedéket a fiúkra.

- Neeem, véletlen volt! - tiltakozott Ryan. - Nem te állítottad azt, hogy akkor se lennék képes eltalálni valakit, ha akarnám?

- Tehát célozz rám, és akkor tutira nem kellene testi sértés miatt feljelentést fontolgatnom - vágott vissza a lány. - Nekem nem szabadna Észak-Kaliforniában élnem - tette hozzá, és elsimította a haját a szeméből. - Nyáron tök jó a hajam, de amint egy kis eső éri, bumm, ez lesz belőle! - Chelsea hosszú, aranybarna haja gyűrűkben omlott a hátára. Legalábbis nyáron. A selymes, puha tincsek dugóhúzószerű, vastag fürtökben keretezték az arcát, amikor esett az eső vagy párás volt a levegő. Tehát jóformán mindig. A szeme világosszürke volt, Laurelt az óceánra emlékeztette. Van az a pillanat, amikor a nap még csak félig kelt fel, és a hullámok szinte végtelennek tetszenek a félhomályban...

- Szerintem jól áll! — mondta Laurel.

- Nem mondanád, ha neked kellene vele kínlódni. Speciális sampont és kondicionálót kell használnom ahhoz is, hogy reggelente fésülnöm tudjak.

- Chelsea Laurelre nézett, és az ujjai közé fogta annak egyenes szálú, sima haját. - Mit használasz? Olyan jó a tapintása.

- Á, amit találok.

- Hm - Chelsea ismét megérintette Laurel haját. - Olyan balzsamot használasz, amit nem kell kimosni? Nálam az működik a legjobban.

Laurel mélyen beszívta, majd hangosan kifújta a levegőt. - Hát, az igazat megvallva, én semmit sem használok. A hajbalzsamtól összetapad a hajam, tök zsíros lesz. Ha samponozok, akkor meg kiszárad, még a hidratáló samponoktól is.

- Meg sem mosod? - Chelsea teljesen ledöbbent. Látszott rajta, hogy képtelen felfogni a hallottakat.

- Dehogynem, mosni mosom. Tiszta, ne parázz!

- De semmi sampon?

Laurel tagadólag rázta a fejét, és várta a kételkedő kommentet, de Chelsea csak azt suttogetta, hogy „Mázlista”, és visszatért az ebédjéhez.

Aznap éjjel Laurel közelebről is megvizsgálta a haját. Vajon meg kellene mosnia? De hát ugyanolyan volt a tapintása, mint mindig. A hátával a tükör felé fordult, és a göböt

piszkálgatta. Szombat reggel még aprócska volt, a hétvégén azonban hatalmasra nőtt. - Első pattanásnak nem is olyan rossz - morogta Laurel a tükörképének.

Másnap reggel Laurel arra ébredt, hogy furcsán bizserg a háta a lapockái között. Próbált nem pánikba esni, miközben besurrant a fürdőszobába, és a nyakát tekergetve a hátát vizslatta a tükörben.

A göb nagyobbra nőtt, mint egy pénzérme!

Ez nem pattanás. Óvatosan megérintette, mire a bizsergő érzés felerősödött. Pánikszerűen fogta össze a hálóingét a mellkasán, és a hallon keresztül a szülei szobájához rohant. Már majdnem bekopogott, de inkább megállt, és vett néhány mély lélegzetet.

Azután végignézett magán, és hirtelen nagyon ostobának érezte magát. Mit is akar? A folyosón álldogál majdnem meztelenül. Megszégyenülve kullogott vissza a fürdőszobába, és olyan gyorsan és csendesen csukta be az ajtót, ahogyan csak tudta. Megint megnézte a göböt a tükörben. Próbálta minden szögéből megvizsgálni. Egy idő után úgy tűnt neki, mintha az nem is lenne olyan nagy, mint gondolta.

Laurelt abban a meggyőződésben nevelték, hogy az emberi test alkalmas arra, hogy meggyógyítsa önmagát. A legtöbb dolog magától rendbe jön, ha hagyják. A szülei is így éltek. Sohasem mentek orvoshoz, akkor sem, ha antibiotikumra volt szükségük.

- Ez csak egy hatalmas pattanás. Majd elmúlik - mondta Laurel a tükörképének pont olyan hangon, mint az anyja szokta.

Belenyúlt Sarah fiókjába, és talált egy gyógykenőcsöt, amit édesanyja minden évben elkészített. Rozmaring, levendula, teafaolaj és ki tudja, mi minden volt benne, és az anyja mindenre ezt használta.

Ártani nem árthat.

Laurel kikanalazott egyujjnyit az édesen illatozó kenőcsből, és a bőrébe masszírozta. A teafaolaj csípte az ujjait, és szinte lángolt a háta, amikor felhúzta a hálóingét, és a fal mellett visszaosont a szobájába.

Egy bő baseballpólót választott, amelynek volt egy kis ujja, és kevésbé volt kivágva a nyakánál. Az ujjatlan pólói is fednék a göböt, de Laurel nem akart kockáztatni. Az az izé, ha nagyobbra nő, visszataszító lesz, így jobbnak látta eltakarni. A göb bizsergett, ha valami hozzáért: a haja, a póló, amikor felhúzta, és természetesen az ujja, hiszen időnként meg kellett győződnie arról, hogy tényleg ott van-e. Mire leért a lépcsőn, már biztos volt abban, hogy minden egyes idegszála abban a pontban találkozik.

Csütörtökre Laurel már önmaga előtt sem tagadhatta, hogy a hátán lévő valami nem pattanás. Az előző két napon is folyamatosan nőtt, és úgy tűnt, hogy egyre gyorsabban növekszik. Csütörtök reggelre golflabda méretűre hízott.

Laurel azzal az elhatározással ment le reggelizni, hogy megmutatja azt az izét a szüleinek. Vett egy nagy levegőt, és szólásra nyitotta a száját. Az utolsó pillanatban azonban elbizonytalanodott, és csak annyit kért az apukájától, hogy adja oda neki a sárgadinnyét.

Mivel az utóbbi napokban bő pólókat hordott, és a haját is kiengedve viselte, senki sem vette észre a hátán éktelenkedő valamit, de ez már csak idő kérdése volt. Főleg, ha tovább nő. *Már ha egyáltalán tovább nő - győzködte magát Laurel -, mert lehet, hogy anya kencéje mégis működik.*

Már három napja kengette a göböt, de úgy tűnt, hasztalanul. De hát egy hatalmas és gyorsan növekedő valamit hogyan gyógyíthatna meg egy kis teafaolaj, igaz? Lehet, hogy daganat. Laurelnak rémlett, hogy olvasott már gerincrákos betegekről. Nagyon sóhajtott. Persze, daganat. Annak kell lennie.

- Hahó! Figyelsz te egyáltalán? - szűrődött át Chelsea hangja Laurel sötét gondolatain, aki végül a barátnőjére nézett.

- Mire?

Chelsea csak nevetett. - Sejtettem. - Majd csendesebben hozzátette: - Minden oké? Nagyon nem voltál itt.

Laurel felnézett, és egy pillanatig az sem jutott eszébe, milyen órára tartanak éppen. - Minden oké - mormolta idegesen. - Csak elgondolkodtam.

Chelsea kíváncsian méregette Laurel arcát, majd kételkedve felhúzta egyik szemöldökét. - Ha te mondd.

Ekkor David lépett melléjük, de amikor Chelsea lekanyarodott a saját terme felé, Laurel megpróbálta megelőzni a fiút. David előrenyúlt, és a vállánál fogva visszahúzta. - Ég a ház, Laury? Még három perc van becsengetésig.

- Ne nevezd így! - csattant fel Laurel, önmagát is meglepve.

David elhallgatott, és egy darabig ott álltak némán, miközben a tolongó diákok igyekeztek kikerülni őket.

Laurel szeretett volna bocsánatot kérni, de ugyan mit mondhatott volna? *Bocs David, kicsit ideges vagyok, mert Lehet, hogy rákos vagyok.* Ehelyett ennyi telt tőle: - Nem szeretem a beceneveket.

David máris a bátrabbik mosolyát vette elő. - Nem tudtam, ne haragudj! - Az ujjával a hajába túrt. - Te...? - A hangja elvékonyodott, mert menet közben meggondolta magát. - Na gyere, elkísérlek!

Laurel nagyon idétlenül érezte magát, ahogy ott baktatott David oldalán. A terem előtt a fiú felé fordult, és intett neki: - Viszlát!

- Laurel?

A lány megfordult.

- Mit csinálsz szombaton?

Laurel habozott. Remélte, hogy David és ő megint együtt lehetnek. Egészen aznap reggelig ő is arra készült, hogy esetleg lazán felvet valami programot. De most nem volt biztos abban, hogy ez jó ötlet.

- Arra gondoltam, hogy néhányan összejöhetnénk, és rendezhetnénk pikniket tábortüzzel, meg minden. Ismerek egy szuper helyet a tengerparton. Chelsea biztosan eljönne, és szerintem Ryan, Molly és Joe is. Mások is mondták, hogy ráérnek.

Étel, homok és füst. Laurelt egyik sem vonzotta.

- Kicsit hideg van, úszni nem lehet, de valaki mindig beleesik a vízbe. Vicces lesz.

Laurel arcáról addigra a maradék halvány mosoly is elpárolgott. Gyűlölte, ha sós víz érte a bőrét. Hiába zuhanyozott le, úgy érezte, mintha a só bemarta volna magát a bőre pórusaiba. Eltelt néhány év azóta, hogy utoljára úszott az óceánban. Napokig nyugós és fáradt volt utána. A strandon a göböt sem rejtheti el - muszáj furdőruhát felvenni.

Megborzongott, amikor eszébe jutott, mekkorára nőhet két nap alatt. Akkor se mehetne, ha akarna. - David, én nem... - Gyűlölte, hogy nemet kell mondania a fiúnak, - Én nem mehetek. - Miért nem? - kérdezte David.

Mondhatta volna, hogy dolgoznia kell a könyvesboltban - az utóbbi két szombat kivételével szinte minden hétvégét a boltban töltött az apjával de nem bírta rávenni magát a hazugságra. Nem, Davidnek nem fog hazudni. - Mert nem - motyogta, és elköszönés nélkül bement a terembe.

Péntek reggelre a göb elérte egy softball-labda nagyságát. Biztos, hogy daganat. Laurel már azzal sem fárasztotta magát, hogy a fürdőszobában megnézzze. Érezte, hogy ott van.

Ezt már nem rejtheti el egy póló alá.

Mélyen benyúlt a szekrényébe, és előásott egy puffos blúzt, ami esetleg eltakarhatja a göböt. A szobájában várta meg az iskolába indulás idejét, majd lerohant a lépcsőn, és egy „Jó reggelt! Viszlát!” kiáltással már kívül is termett az ajtón.

Úgy tűnt, ennek a napnak sohasem lesz vége. A göb folyamatosan bizsergett, nem csak akkor, amikor hozzáért. Nem tudott másra gondolni, mintha a fejében is folyamatosan az zsongott volna. Ebédidőben senkihez sem szólt egy szót sem, rosszul is érezte magát miatta, de egyszerűen nem tudott koncentrálni, mert másra sem tudott gondolni, mint a hátán növekvő dudorra.

Az utolsó órán négy kérdésre négy rossz választ adott. A kérdések egyre könnyebbek lettek, mintha Senora Martinez esélyt akart volna neki adni arra, hogy javíthasson, de akár szuahéliül is kérdezhette volna Laurelt. Amikor kicsengettek, a lány már az ajtónál állt, mindenki előtt ki akart érní a teremből. Azt meg pláne nem akarta, hogy Senora Martinez faggatni kezdje az aznapi teljesítménye miatt.

Látta, hogy David és Chelsea az öltözőszekrényeknél beszélgetnek, így Laurel a másik irányba sietett, a hátsó ajtók felé, és csak reménykedni tudott abban, hogy azok ketten hátulról nem ismerik fel. Amint kimenekült az iskolából, át a focipályán, hirtelen nem tudta, hová is mehetne a még mindig ismeretlen városban. Menet közben sem tudta lerázni magáról a növekvő rettegést. Mi van, ha rák? A rák nem múlik el magától. Szólnom kellene anyának.

- Majd hétfőn - suttogta Laurel az orra alatt, miközben a hideg szél a haját csapkodta. - Ha hétfőig nem múlik el, szólok a szüleimnek.

Felmászott a focipálya lelátójára, a fémlépcsők döngtek a léptei alatt. A lelátó tetején nekidőlt a korlátnak, és a nyugati horizont fáinak lombját kémlelte. Olyan magasan állt minden és mindenki felett, hogy úgy érezte, teljesen magára maradt. Milyen igaz!

Hirtelen felkapta a fejét; lépteket hallott. Megfordult, és David zavart arcát látta maga előtt. - Szia - mondta a fiú.

Laurel egy szót sem szólt, megkönnyebbülés és bosszúság tusázott benne. A megkönnyebbülés nyert.

David arra a padra mutatott, amin Laurel állt: - Leülhetek?

Laurel egy pillanatig semmit sem csinált, majd leült és megveregette maga mellett a padot, egy félénk mosoly kíséretében.

David óvatosan ereszkedett Le, mint ha maga sem hitte volna el, hogy tényleg leülhet. - Nem akartam feljönni ide - mondta, és a térdére könyökölt -, a lelátó alatt akartalak várni, de... - vonta meg a vállát - ...mit is mondhatnék? Türelmetlen vagyok.

Laurel egy szót sem szólt.

Csendben üldögéltek egy darabig. - Jól vagy? - kérdezte David. A hangja természetellenesen hangos volt, mert a fémpadok visszaverték.

Laurel szemét könnyek égették, de pislogással visszakényszerítette őket. - Jól vagyok.

- Csak annyira csendes voltál egész héten...

- Sajnálom.

- Én... én csináltam valamit?

Laurel felkapta a fejét. - Te? David, te nem csináltál semmit... nem, te egy nagyszerű ember vagy. - Most már lelkiismeret-furdalás is gyötörte. Kipréselt magából egy mosolyt. - Rossz napom van, ennyi. Hétféjére túl leszek rajta. Hétfőn már semmi bajom nem lesz, ígérem.

David bólintott. A csend súlyosan, esetlenül telepedett rájuk. David megköszöri a torkát:

- Hazakísérhetlek?

Laurel nemet intett. - Még szeretnék itt maradni egy kicsit. Jól vagyok, hidd el! - tette hozzá.

- De... - David nem folytatta a mondatot. Bólintott, felállt és elindult. Majd megfordult: - Ha bármire szükséged van, tudod a számom, igaz?

- Igen. - Persze, hogy tudta, megjegyezte.

- Oké. - David egyik lábáról a másikra állt. - Akkor megyek.

Mielőtt eltűnt volna a szeme elől, Laurel utánakiáltott: - David!

De amikor meglátta a fiú nyílt, Őszinte tekintetét, elbátortalanodott. - Érezték jól magatokat holnap! - mondta esetlenül.

David tekintete elfelhősödött, de bólintott, és továbbment. Azon az éjszakán Laurel a fürdőszobai tükör előtt ült, és a hátát bámulta. Könnyek csorogtak végig az arcán, miközben az anyja kenőcsét masszírozta a göbbe. Eddig nem segített, és a józan ész azt diktálta, hogy ezután sem fog - de muszáj volt tennie valamit

ÖT

A SZOMBAT HAJNAL HÜVÖSEN KÖSZÖNTÖTT BE. A vékony ködöt a nap délre biztosan felszárítja majd. Laurel száz százalékgig biztos volt abban, hogy a tábortúznél szórakozó diákok megfürdenek majd a Csendes-óceán vizében, azokat meg, akik nem akarnak pancsolni, egyszerűen behajítják. Duplán örült, hogy nem fogadta el a meghívást. Az ágyából figyelte a napfelkeltét, nézte, ahogy a rózsaszín-narancssárga fények összemosódnak az ég puha kékjével. A legtöbb ember a naplementét csodálja, de Laurel számára a napfelkelték voltak lélegzetelállítóak. Nyújtózkodott és felült - még mindig az ablakkal szemben. Arra gondolt, hogy a kisváros lakóinak többsége átalussza ezt a hihetetlen látványt. Példának okáért az apja is. Híresen jó alvó volt, szombatonként ritkán került elő dél előtt. Szunyanapnak hívta.

Laurel ösztönösen elmosolyodott erre a gondolatra, de a valóság gyorsan kijózanította. Az ujjával átnyúlt a válla fölött, és a szeme tágra nyílt a rémülettől. Visszanyelt egy sikolyt, amikor a jobb keze is megerősítette abban, amit a ballal érzett.

A göb eltűnt.

Volt ott viszont valami más. Valami hosszú és hűvös.

Ami sokkal, de sokkal nagyobb volt, mint a göb.

Laurel magában azon szitkozódott, hogy miért is nem tart tükröt a szobájában, mint minden normális lány, de hiába nyújtogatta a nyakát, csak valami fehéres, lekerekített szélű izét látott. Lerúgta magáról a vékony takarót, és az ajtóhoz futott. Csöndesen fordított egyet a gombon, és résnyire kinyitotta. Azt hallotta, hogy az apja horkol, de néha az anyja korán felkelt és csendesen szöszmötölt. Laurel szélesebbre tárta az ajtót, hálaimákat rebegve ahhoz, aki lelkiismeretesen beolajozta a zsanérokat. Hátával a falnak fordult - mintha az segíthetne rajta, ha belefut valakibe - és leosont a fürdőszobába.

Reszketett a keze, miközben becsukta a fürdőszobaajtót és a zárral piszmogott. Csak akkor vett újra levegőt, amikor meghallotta, hogy kattan a zár nyelve. Fejével a durva, kezeletlen fának támaszkodott, és mélyeket lélegzett. Az ujjai nagy nehezen rátaláltak a villanykapcsolóra, és felkattintotta a lámpát. Vett még egy nagy levegőt, addig pislogott, amíg a szeme hozzá nem szokott az éles fényhez, és a tükör elé lépett.

Meg sem kellett fordulnia, hogy lássa, mi történt a hátával. Hosszú, kékesfehér alakzat borította a vállait. Laurelt egy pillanatra elbűvölte, amit látott, tágra nyílt szemekkel meredt a képződményre. Ijesztően gyönyörű volt, olyan csodálatos, hogy szavakkal le sem lehet írni.

Lassan mégis megfordult, hogy jobban lássa. Sziromszerű formák nyíltak onnan, ahol korábban a göb volt, és egy négyágú csillagot formáztak. A nagyobb, több mint harminc centiméteres, tenyérszéles szirmok láthatóak voltak a válla felett, és a csípője mögül is kikandikáltak. A kisebb szirmok, amelyek alig voltak tizenöt centisek, középen borultak a hátára. Néhány zöld levélkét is látott ott, ahol a hatalmas fehér virág a bőréhez csatlakozott.

Minden szirom tintakék volt a tövével, égszínkékké halványult közepén, és hófehéren világított a csúcán. A szirmok széle fodros volt, hasonlított a fokföldi ibolyához, amelyet az anyja nevelgetett a konyhában. Laurel húsz szirmot is összeszámolt, de lehet, hogy még ennél is több volt.

A lány ismét szembefordult a tükörrel, és szemét az állánál repdeső szirmokra meresztette. Olyan volt, mintha szárnya nőtt volna.

Hangos kopogás szakította ki Laurelt a transzszerű állapotból. - Kész vagy már? - kérdezte az anyja álmosan. Laurel körme a tenyerébe vájódott, miközben növekvő rémülettel bámulta a hatalmas fehér izét. Szépnek szép volt, persze, de hát ki növeszt virágot a hátára? Ez százszor, nem, ezerszer rosszabb, mint a göb. Hogyan fogja elrejtetni?

Ámbár lehet, hogy ki is lehet húzni a szirmokat. Megragadta az egyiket, és nagyot rántott rajta. Fájdalom futott végig a gerincén, és a kezébe kellett harapnia, nehogy felsikoltson. De egy nyuszító hang mégis kicsúszott a fogai között.

Édesanyja ismét bekopogott: - Laurel, jól vagy?

Laurel vett néhány mély levegőt, és a fájdalom enyhe lüktetéssé tompult, így már meg tudott szólalni. - Persze, jól vagyok - mondta, és csak kicsit reszketett a hangja. A szeme valami használható után kutatott a fürdőszobában. A vékony, pántos hálóing aligha lesz elég-séges. Végül felkapott egy hatalmas fürdőlepedőt, a vállára terítette, és elöl összehúzta magán. A tükörben ellenőrizte, nem lógnak-e ki a szirmok, majd kinyitotta az ajtót és kényszeredetten az anyjára mosolygott: - Bocs, hogy ilyen sokáig tartott.

Az anyja pislogott. - Zuhanyoztál? Nem hallottam vízcsobogást.

- Gyors voltam - hebegte Laurel és haját sem mostam - tette hozzá.

De édesanyja nem is figyelt rá. - Gyere le, amikor felöltöztél! Csinálok neked reggelit - mondta ásítva. - Úgy néz ki, szép napunk lesz.

Laurel a szobája biztonságába slisszolt. Nem volt zár az ajtaján, ezért egy széket tolt a nyitógomb alá, ahogyan azt a filmekben látta.

Kétkedve vizslatta az építményt. Nem úgy nézett ki, mint ami hosszasan ellent tud állni a nyomásnak, de ennyi telt tőle.

Ledobta a törülközőt, és megvizsgálta a gyűrött szirmokat. Egy kicsit megviseltnek tűntek, de nem fájtak. Áthúzott egy hosszabb szirmot a válla fölött, és nézegetni kezdte, A göb egy dolog, de ezzel itt mihez fog kezdeni?

Megszagolta a fehér izét, elgondolkodott, majd még egyszer megszagolta. Olyan illata volt, mint a gyümölcsfák virágainak, de erősebb. Jóval erősebb. A kábító illat kezdte betölteni a szobát. Hát, legalább nem bűdös. Majd azt kell mondania az anyjának, hogy új parfümöt vett, vagy valami ilyesmit. Laurel ismét mélyet lélegzett, és azt kívánta, bárcsak a parfümériában is árulnának valami hasonlóan kellemes illatot.

Amint Laurel felfogta a helyzet komolyságát, a szoba forogni kezdett vele. Amikor megpróbálta kitalálni, mit tegyen, a mellkasában *szorítást érzett*.

Először is a legfontosabb: el kell rejtene.

Laurel kinyitotta a gardróbát, és megállt előtte. Vajon talál-e benne valamit, ami elrejthet egy hatalmas, a hátából kinőtt virágot? Nyilván nem ez volt a fő szempont, amikor augusztusban felújította a ruhatárát. Felnyögött, amikor meglátta a könnyű, vékony blúzokat és a nyári ruhákat. Ezek semmit sem rejtenek el.

Végigment a ruhatárán, és kiválasztott néhány felsőt. Miután meggyőződött róla, hogy tiszta a levegő, visszarohant a fürdőszobába. Esküdözött, hogy még aznap elmegy a boltba, és

vesz magának tükröt. Kicsit hangosabban csapta be az ajtót, mint szeretne volna, de hiába hallgatózott az ajtóra tapasztott fülekkel, az anyja nem reagált.

Az első pólót át sem tudta húzni a virágon. Kétségbeesetten nézte a tükröt. Kell lennie valami megoldásnak.

Megragadott annyi szirmot, amennyit csak tudott, és a vállára húzta őket. Hát, nem. Hacsak nem akar egész életében hosszú ujjú inget viselni - bár momentán nehéz megmondani, milyen hosszú élet vár rá.

Lehúzta a szirmokat a hóna alá, és a derekára tapasztotta őket. Így már jobb. Sokkal jobb. Lepakott egy hosszú selyemsálát a fogasról, és a dereka köré tekerte, így a szirmok a bőréhez tapadtak. A sortját a sál fölé rángatta, és begombolta. Nem fáj, de merevnek és fullasztónak érezte a tákolmányt.

Azonban jobb volt a semminél. Kiválasztott egy leheletvékony parasztblúzt, és azt is felhúzta. Aztán enyhén remegve a tükör felé fordult.

Megkapó látvány - állapította meg magában. A blúz már csak az anyaga miatt is bő volt, nem lehetett észrevenni, hogy valami esetleg rejtőzik alatta. Oldalról sem volt feltűnő a hátán lévő púp. Ha ráfésüli a haját, nincs ember, aki észrevenné. Egy aprócska probléma megoldva.

De maradt száz másik óriási gond.

Sokkal, de sokkal komolyabbnak tűnt a dolog, mint a kamaszkor szokásos problémái. A hangulatváltozások, az arcot csúfító pattanások, de még a hónapokig elhúzódó menstruáció is a többé-kevésbé elfogadott kategóriába tartoznak. De túlméretezett virágot növeszteni a hátunkra egy teniszlabda nagyságú göbből? Ez valami más.

De micsoda? Ilyet csak olcsó horrorfilmekben látni. Még ha össze is szedné a bátorságát, hogy elmondja valakinek, az a valaki hinne neki? Soha, még a legrémesebb rémálmaiban sem gondolt arra, hogy ilyesmi megtörténhet vele.

Ez mindent tönkretesz. Az életét, a jövőjét. Mintha minden egy pillanat alatt semmisük volna meg

A fürdőszobát hirtelen túl melegnek érezte. Túl kicsinek és túl sötétnek is... túl mindennek. Kétségbeesetten próbált kiszabadulni a házból. A konyhába inalt, felkapott egy dobozos üdítőt, és kinyitotta a hátsó ajtót.

- Sétálni mész?

- Igen, anya - mondta, de meg sem fordult.

- Mulass jól!

Laurel morgott valami érthetetlen dolgot az orra alatt.

Lemasírozott az erdőbe vezető ösvényen. Ma reggel nem tudott gyönyörködni a fűszálakon ringó harmatcseppekben. Nyugat felé, az óceán miatt még volt egy kis köd, de keleten már ragyogott a nap a tiszta kék égbolton. Igen, szép napunk lesz. Hahaha. - így üz gúnyt belőlem az anyatermészet - gondolta Laurel. - Az életem romokban hever, de körülöttem minden gyönyörű. Mintha dacolna velem az ég...

Behúzódott a fák mögé, hogy se az útról, se a házból ne lehessen látni, de még mindig nem volt elégedett. Még tovább ment.

Néhány perc múlva megállt és hallgatózott. Sehol senki. Amikor végre biztonságban érezte magát, felhúzta a hátán a blúzt, és leoldotta a kendőt. Akaratlanul is felsóhajtott, amikor a szirmok a helyükre pattantak. Mintha egy túl szűk, dugig tömött dobozból ugrottak volna elő.

Egy napsugár áthatolt a lombok sűrűjén, és Laurel árnyékát közvetlenül a lány elé, a fűre vetítette. Az árnyék körvonala egy hatalmas, áttetsző szárnyú pillangót rajzolt ki. És a lufik árnyékához hasonlóan, a fűre vetített feketeségnek is volt egy kis furcsa, kékes árnyalata. Laurel megpróbálta megmozdítani a szárnyszerű képződményt. Azonban hiába érezte magán a napfényben fürdő virágot, nem volt hatalma fölötte. Hogy lehet valami, ami tönkreteszi az életét, ilyen elképesztően gyönyörű?

Hosszasan meredt a fűben kirajzolódó alakra, és azon törte a fejét, mit tegyen. Mondja el a szüleinek? Megígérte magának, hogy hétfőn szól nekik, ha a göb nem tűnik el addig.

De eltűnt!

Laurel az egyik hosszú szirmot áthúzta a válla fölött és végigfuttatta rajta az ujját. Olyan puha... Es nem is fáj... Lehet, hogy el is fog tűnni - gondolta optimistán. Az anyja is mindig ezt mondta. Végül a legtöbb probléma magától megoldódik, megszűnik. Talán... talán minden rendbe jöhet még.

Rendbe??? A szó betöltötte az agyát, a koponyacsontjain visszhangzott. - Egy hatalmas virág nyílt ki a gerincemből! Mégis, hogy jöhetne minden rendbe?

Míg az érzései hurrikánként tomboltak benne, Laurel gondolatai egyfolytában David körül köröztek. Talán David segíthet neki megérteni, mi történik a testével. Kell lennie valamilyen tudományos magyarázatnak. Davidnek van mikroszkópja, egy nagyon profi darab, a fiú legalábbis ezt állította. Talán megvizsgálhatná vele a szirmokat. Talán meg tudja mondani, mi ez. De még ha azt is mondja, hogy lövése sincsen, a dolgok akkor sem fordulhatnak ennél rosszabbra, nem igaz?

Laurel visszatekerte magára a kendőt, és beszaladt a házba. Majdnem ledöntötte lábáról az apját, aki éppen akkor kelt fel, és a konyha felé botorkált.

- Apa! - kiáltotta meglepetten Laurel. Az idegei - amelyek már így is nehezen állták a szakítópróbát - majdnem felmondták a szolgálatot.

Az apja lehajolt, és Laurel feje búbjára nyomott egy puszit. - Jó reggelt, szépségem! - mondta, majd átkarolta a lánya vállát. Laurel idegesen felszisszent, tartott tőle, hogy az apja esetleg észreveszi, hogy van valami a blúza alatt.

Bár erre kevés esély volt a második méregerős kávé előtt.

- Miért keltél fel? - kérdezte Laurel, és egy leheletnyit elcsuklott a hangja.

Az apja felnyögött: - Ma én nyitok a boltban, Maddie szabadnapot kért.

-Ja, oké - mondta Laurel, és igyekezett nem rossz ómenként gondolni a napirendváltásra.

Az apa lassan levette a karját lányáról, majd megállt, és Laurel válla fölött beleszagolt a levegőbe. Laurel megmerevedett. - Hmmm...^de jó illatod van! Gyakrabban is használhatnád ezt a parfümöt.

Laurel bólintott, és csak remélni tudta, hogy nem ájul el pillanatokon belül. Kibontakozott az ölelésből, felkapta a drót nélküli telefont, és a lépcsőhöz futott.

A szobájában még sokáig bámulta a készüléket, mielőtt az ujjai hajlandóak voltak végre engedelmeskedni, és fel tudta tárcsázni David számát. Csak egyszer csengett ki, a fiú már fel is kapta. - Halló!

- Szia - mondta Laurel gyorsan, miközben erősen ellenállt a kísértésnek, hogy lecsapja a kagylót.

- Laurel! Nahát! Mizu?

A másodpercek hosszas hallgatássá álltak össze.

- Laurel, ott vagy?

- Igen?

- Hé, te hívtál engem!

Csend.

- Átjöhetek hozzád? - bukott ki Laurelből.

- Hát persze. Mikor jönnél?

- Mondjuk most?

HAT

NÉHÁNY PERCCSEL KÉSŐBB az ajtógomb megint ki volt támasztva a székkal. Laurel felemelte a blúzát, és kiszabadította az egyik kékesfehér, hosszú szirmot a rózsaszínű kendő alól. Olyan ártalmatlannak tűnt. Laurel szinte el is felejtette, hogy a hátából nőtt ki. Felkapta az anyja manikűrrollóját, és a szírom szélét vizsgálgatta. Valószínűleg elég lesz egy egészen kicsike darab is. Megint szemlélgetni kezdte, és kiválasztott egy apró félkörívet.

Nekigyürkőzött, és kinyitotta a csillogó ollócskát. Be akarta hunyni a szemét, de attól tartott, hogy vakon csak még nagyobb kárt fog csinálni. Magában számolni kezdett. Egy, kettő, három! - Nem, ötig fogok számolni! - döntötte el. Egy, kettő, három, négy, öt! Az olló beleszaladt a szárnyba, és egy aprócska fehérség pottyant Laurel ágyterítőjére. Laurel sziszegett és pár másodpercig fel-alá ugrált, míg az égő fájdalom tompulni nem kezdett. Lenézett a vágás helyére. Nem vérzett, de valami átlátszó folyadék szivárgott a sebből. Laurel felitatta egy törülközővel, mielőtt visszadugta volna a szirmot a kendő alá. A fehér darabkát egy zsebendőbe csomagolta, és óvatosan a zsebébe dugta.

Lazán leugrándozott a lépcsőn. A szülei a reggelizőasztalnál ültek. - Megyek Davidhez! - kiáltotta, és megpróbált elszelelni.

- Várj csak! - mondta az apja.

Laurel megállt, de nem fordult meg.

- Nem azt kellett volna kérdezned, hogy „Elmehetek Davidhez?”

Laurel mosolyt erőltetett az arcára, és megfordult. - Elmehetek Davidhez?

Az apja fel sem nézett az újságjáról, miközben a kávéscsészét a szájához emelte. - Hát persze. Érezd jól magad!

Laurel az ajtóig kibírta, hogy normális tempóban sétáljon, de amint becsukódott mögötte, a biciklijéhez rohant, és már tekert is. David csak néhány házzal arrébb lakott, így Laurel pár perc múlva már le is támaszthatta kerékpárját a garázsuknál. Megállt a lábtörlőn, a piros ajtóra meresztette a szemét, és becsöngetett, még mielőtt meggyőzte volna magát, hogy jobb lenne hátat fordítani és hazáig szaladni.

David anyja nyitott ajtót. Laurel megpróbálta leplezni, mennyire meglepődött, hiszen végül is szombat volt, hol máshol lett volna az anyuka? Ez volt a második alkalom, hogy találkoztak. David anyja egy nagyon csinos, piros, ujjatlan pólót viselt és farmernadrágot. Hosszú, majdnem szénfekete haját kiengedve hordta, a fürtök a derekáig értek. Laurel még soha nem találkozott ennyire kevésbé „anyukaszerű” anyukával. Persze jó értelemben.

- Laurel! Örülök, hogy újra látlak.

- Helló! - mondta idegesen Laurel, és egyhelyben toporgott.

Szerencsére David épp akkor fordult be a sarkon. - Szia! - kiáltotta széles mosollyal. - Gyerünk! - mondta, és beterelte a lányt az előszobába. - Anya, segíték Laurelnak megírni a bioszleckét - magyarázta. - A szobámban leszünk.

David anyja rájuk mosolygott. - Vigyek be valamit? Harapnivalót vagy ilyesmit?

David a fejét rázta. - Csak egy kis nyugalmat szeretnénk. Elég rázós feladat.

-Akkor nem is zavarok tovább

David szobájának türkizzöld ajtaja félig nyitva volt. A fiú egy mozdulattal betolta Laurelt. Lehajolt, elővette a biológiafüzetét, megnézte, hogy az anyja ott van-e még az előszobában, majd becsapta az ajtót.

Laurel összerezzent. Járt már ebben a szobában korábban is, de sohasem zárt ajtó mögött. Észrevette, hogy nincsen rajta zár. - Az anyukád, izé, nem szokott az ajtónál hallgatózni, ugye? - kérdezte Laurel, és hihetetlenül ostobának érezte magát.

David felhorkant: - Még csak az kéne! Ehhez hozzátartozik az is, hogy én sem kérdezem meg anyámat soha, hogy azok a palik, akikkel randizik, miért maradnak reggelig. Nem szólok bele a magánügyeibe, így ő is békén hagy.

Laurel felnevetett. Észrevette, hogy az idegessége már attól is oldódott, hogy a fiú közelében lehetett.

David az ágyára mutatott, ő maga meg egy székre huppant. - Na? - kérdezte pár másodperc múlva.

Most vagy soha. - Szóval... arra szeretnék megkérni, hogy nézz meg nekem valamit a mikroszkópod alatt - bökte ki Laurel.

David arcán egy kis zavar tükröződött. - Mikroszkóp?

- Azt mondtad, profi felszerelésed van.

- Ja, persze! - tért magához a fiú.

Laurel benyúlt a zsebébe, és kihúzta a zsebkendőt, - Meg tudod nekem mondani, hogy mi ez?

David elvette a zsebkendőt, óvatosan kihajtogatta, és a kis fehér cafatra nézett. - Úgy néz ki, mint egy virágszirom.

Laurel alig tudta megállni, hogy ne kezdje el a szemét forgatni. - Megnéznéd mikroszkóp alatt is?

- Naná. - David egy hosszú asztal felé fordult, amelyen mindenféle kütyü volt, néhány Laurelnak is ismerős volt a laborból.

De tényleg csak néhány. David lerántotta a szürke leplet a csillogó fekete mikroszkópról, és elővett egy új tárgylemezt a selyempapírral bélelt tartóból. - Elvághatom? - kérdezte, és a lányra nézett.

Laurel megborzongott, eszébe jutott, milyen érzés volt, amikor alig félórája ő maga vágott bele a szíromba, majd bólintott: - Tiéd a pálya.

David levágott a szíromból egy még apróbb darabot, a tárgylemezre helyezte, rácsepegtetett egy sárga vegyületet, majd lefedte a lemezt, és a mikroszkóp lencséje alá tolta. Miközben a tárgylemezt vizsgálta, állított az élességen. Lassan teltek a percek. A fiú elmozdította a lemezt, hogy más szögől is megvizsgálhassa a szíromot, és újra az élességgel bíbelődött. Aztán hátradőlt. - Csak azt tudom biztosan állítani, hogy valamiféle növény része. A sejtjei nagyon aktívak, ez azt jelenti, hogy még növekszik. Virágzik is, a színéből ítélve.

- Egy növény része? Biztos vagy te ebben?

- Elég biztos - mondta David, és újra a mikroszkóp fölé hajolt.

- Nem... nem egy állat része?

- Dehogy! Semmiképpen sem.

- De honnan tudod?

David belekotort egy felcímkézett tárgylemezekkel teli dobozba, Elővett egyet, amelyen valami rózsaszínes pötty volt, és most azt rakta a lencse alá. - Na, gyere csak ide! - azzal felállt, és intett Laurelnek, hogy üljön a helyére.

Laurel leült, és habozva a mikroszkóp fölé hajolt.

- Nem harap! - nevetett David. - Közelebbi

Laurel nagy rózsaszínséget látott, amelyet barnás foltok és vonalak tarkítottak. - Mégis, mi az, amit látok?

- A sejteket nézd! Úgy néznek ki, mint a bioszkönyvben. Látod? Kerekded az alakjuk, de szabálytalanok a körvonalaik. Olyanok, mintha pacákat kötöttek volna össze egymással.

- Értem.

David maga elé húzta a mikroszkópot, és újra becsúsztatta azt a sárgás tárgylemezt, amely Laurel szirmát tartalmazta. - Most nézd meg ezt!

Laurel belepislogott a mikroszkóp lencséjébe. Ettől a lemeztől jobban tartott, mint az előzőtől. Remélte, hogy David nem veszi észre, hogy remeg a keze,

- Ezeket a sejteket nézd meg! Négyzet alakúak és nagyon egyformák. A növényi sejtek sokkal szabályosabbak, mint az állati eredetűek. A sejtfalak is jóval vastagabbak, és négyzet alakúak. Látod? Nem arról van szó, hogy az állati sejtek nem lehetnek négyzet alakúak, de sohasem olyan szabályosak, mint ezek itt. A sejtfalak meg sokkal vékonyabbak lennének.

Laurel nagyon lassan dőlt hátra. Ennek semmi értelme.

Egy növény nő ki a hátából! Egy mutáns, élősködő virág! Egy torzszülött! Ha valaki rájön, egész életében böködni, vizsgálni fogják. Laurellel megfordult a világ, és úgy érezte, mintha kiszippantották volna a levegőt a szobából. A mellkasa szorított, és légszomja volt. - Mennem kell! - nyögte.

- Várj! - mondta David, és megragadta Laurel karját. - Ne menj el! Főleg ne így, ilyen feldúltan! - Megpróbált a lány szemébe nézni, de Laurel makacsul a padlóra szegezte a tekintetét. - Most tényleg megijesztesz. Nem mondanád el, mi bánt?

Laurel a kék szemekbe pillantott. Melegen, őszintén ragyogtak rá. Nem mintha Laurel nem bízott volna abban, hogy David tudja tartani a száját; biztos volt benne, hogy igen. Laurel megbízott a fiúban. Muszáj volt elmondania valakinek. Egyedül nem boldogul. *Tényleg* nem.

Talán David meg fogja érteni. Mi vesztenivalója van?

Mégis habozott. - Nem mondom el senkinek, ugye?

- Soha!

- Esküszöl?

David némán bólintott.

- Ki kell mondanod, David!

- Esküszöm!

- Ez az ígéret sohasem jár le. Ha elmondom neked a titkomat - mondta Laurel, és erősen megnyomta a „ha” szót -, soha, senkinek sem mondhatod el. Soha. Tíz, húsz, de ötven év múlva sem...

- Laurel, hagyd már abba! ígérem, hogy nem mondom el senkinek, oké? Csak ha te felhatalmazol rá.

Laurel a fiúra meredt. - David, az nem egy virág darabja. Belőlem egy darab...

David hosszasan nézte a lányt. - Ezt meg hogy érted? Hogyhogy belőled egy darab?

Laurel innen már nem fordulhatott vissza. - Volt ez a göb a hátamon... Amiatt viselkedtem olyan furcsán. Azt hittem, hogy rákos vagyok, hogy daganatom van, vagy valami ilyesmi. De ma reggel... egy virágszerűség nyílt ki a hátamon. Egy virág nyílik a gerincemből! - Laurel hátradőlt, keresztbe fonta a karját a mellkasán, és kihívóan nézett a fiúra. Ehhez mit szól vajon?

David tátott szájjal bámulta. Felállt, csípőre tette a kezét, a száját összepréselte. Megfordult, leült az ágyára, és a térdére könyökölt. - Most meg fogom kérdezni, mert muszáj... de ez lesz az utolsó alkalom, mert ha te mondd, el fogom hinni, oké?

Laurel bólintott.

- Ez most egy vicc? Vagy komolyan mondtad, amit mondtál?

Laurel talpra szökkent, és az ajtó felé indult. Hiba volt, hogy ide jött.

Hatalmas hiba. De mielőtt elérte volna az ajtót, David az útjába állt.

- Várj! Azt mondtam, hogy egyszer muszáj megkérdezni. Így is értettem. Ha megesküszöl rá, hogy nem viccelsz, el fogom hinni.

Laurel mélyen David szemébe nézett. Meglepte, amit látott. Nem hitetlenség, bizonytalanság volt a fiú pillantásában. Egész egyszerűen nem akart egy ostoba vicc áldozatává válni. Laurel pedig be akarta bizonyítani, hogy nem tenne ilyet. Daviddal soha.

- Megmutathatom - mondta. Bár inkább kérdésnek hangzott.

- Oké - válaszolt a fiú bizonytalan hangon.

Laurel hátat fordított neki, és a kendő csomójával babrált. Miközben kiengedte a hatalmas szirmokat, a blúzt is felhúzta a hátán, hogy szép lassan a helyükre kerülhessenek.

Davidnek elállt a lélegzete, a szeme kimeredt, az álla leesett. - De hát ez... ez nem.,, ez ugye... mi a frász ez?

Laurel összepréselt szájjal grimaszolt. - Na?

- Megnéz... megnézhetem közelebből? - Laurel bólintott, David pedig tétován mellé lépett.

- Nem harapok! - mondta a lány, de a hangszíne minden humort nélkülözött,

- Tudom, csak ez olyan... - vörösödött el David. - Na, mindegy. - Még közelebb lépett a lányhoz, és megsimogatta az egyik puha, sima szirmot. - Ez nem kellemetlen? - kérdezte.

Laurel a fejét rázta.

David gyengéden megbökdöste Laurel hátán azt a helyet, ahol a bőre összenőtt a kis zöld levélkével. - Még csak szegélye sincsen. Egyből összeolvad a bőröddel. Ez a legelképezetőbb dolog, amit valaha láttam.

Laurel a padlót bámulta, és ötlete sem volt, mit mondhatna.

- Most már értem, miért voltál olyan furcsa egész héten.

- Ha tudnád... - mondta Laurel, és leült David ágyára. Háttal az ablak felé fordult, hogy a nap sugarai átjárhassák a szirmokat. A napfény valahogy vigasztalóan, bátorítóan hatott rá.

David nem tudta levenni a szemét Laurelról, a tekintetében kérdések sorakoztak. Szemben ült a lánnyal, a szoba másik oldalán, és hol Laurel arcát, hol a válla felett kibukkanó szirmokat nézte. - Te... - akarta kérdezni, de aztán meggondolta magát.

Egy perc múlva talpra szökkent, és fel-alá kezdett járkálni a szobában.

- Ez nem...? - Megint elhallgatott, és folytatta a járkálást.

Laurel a halántékát masszírozta. - Ülj már le légy szíves, megőrjít ez a fel-alá járkálás!

David azonnal levetette magát a legközelebbi székre. - Bocs - mondta, és újra a lányra meredt. - Azt ugye tudod, hogy ez lehetetlen?

- Igen, tisztában vagyok vele.

- Én csak... tudom, hogy itt van, látom, megérinthetem, de azt remélem, hogy ha pislogok néhányat, majd felébredek... vagy kitisztul a látásom, vagy mit tudom én...

- Nyugi - mondta Laurel, és az ölében pihenő kezeit nézte - én is arra várok, hogy felébredjek. - Átnyúlt a válla felett, megragadott egy hosszú szirmot, és néhány másodpercig vizsgálgatta, mielőtt elengedte volna. A szírom azonnal visszaugrott a helyére, és az arca mellett lebegett tovább.

- Nem kötöd vissza őket a hátadra? ~ kérdezte David.

- Jobban szeretik, ha szabadon vannak.

- Jobban szeretik? Érzed, amit ők?

Laurel bólintott.

David újra megnézte azt a kis darabot, amit Laurel levágott. - Fáj?

- Nagyon csípett.

- Tudod mozgatni?

- Nem hiszem. Miért?

- Mert ha érzed őket, akkor talán tényleg sokkal inkább hozzád tartoznak, mint egy egyszerű... kinövés. Lehet, hogy ezek nem is virágszirmok. Talán inkább... szárnyak - nevetett a fiú. - Hülyén hangzik, nem?

Laurel kuncogott: - Nem hülyébben, mint az, hogy a hátamból nőttek ki.

- Nálad a pont - sóhajtott mélyet David, és megint a napfényben fürdőző szirmokra tapadt a tekintete. - Öntöznöd kell... izé... őket?

- Nem tudom - horkantott Laurel. - Hát nem lenne állati? Akkor el lehetne pusztítani. Kiszáritom, és kész.

David valamit motyogott az orra alatt,

- Mi van?

- Szerintem kár lenne érte, mert szép. Ennyi.

Laurel átnézett a válla felett. A kékes fodrok mindkét oldalon kikandikáltak. - Tényleg?

- Ja. Ha így mennél iskolába, a lányok fele örültül féltékeny lenne.

- A másik fele meg úgy bámulna rám, mint egy torzszülöttre. Kösz, nem.

- Mit akarsz tenni?

Laurel a fejét rázta. - Nem igazán tudom, mit tehetnék. Semmit, azt hiszem - nevetett fel ismét nem túl vidáman. - Kivárom, míg átveszi az uralmat a testem felett és megöl.

- Lehet, hogy egyszer csak eltűnik majd.

- Én is ezt mondtam magamnak a göbről.

David egy percig tétovázott: - A szüleid... nekik szóltál már?

Laurel a fejét rázta.

- És fogsz?

A lány megint a fejét rázta.

- Szerintem jobban tennéd.

Laurel nagyot nyelt: - Reggel óta ezen töröm a fejemet. Ha szülő lennél, és a gyereked azzal fordulna hozzád, hogy egy hatalmas virág nőtt ki a hátából, te mit tennél?

David mondani akart valamit, de aztán elhallgatott.

- Azt tennéd, ami a dolgod. Elrohannál vele egy kórházba, ahol böködnék, piszkálnák, vagdosnák, és állandóan konferenciákra cipelnék. Ez történne velem is... de én nem akarom, hogy megtörténjen, David!

- Talán anyukád kotyvaszthatna valamit, ami segít - javasolta David nem túl meggyőzően.

- Mindketten tudjuk, hogy ez nem olyan dolog, amit anyám meg tud gyógyítani - kulcsolta össze az ujjait maga előtt Laurel. - Őszintén szólva, ha ez az izé meg akar ölni, akkor tegye úgy, hogy senki sem tud róla. Ha meg eltűnik - nyújtotta ki ismét az ujjait, és közben vállat vont - akkor is jobb, ha senki sem tudott róla.

- Rendben - mondta David. - De ezt újra át kell gondolnod, ha esetleg valami más verzió lép életbe.

- Mi más jöhetne még? - kérdezte Laurel.

- Például tovább nőhet. Vagy terjedhet.

- Terjedhet??? - Erre Laurel nem is gondolt.

- Ja, például a levelek elkezdenek nőni a hátadon, vagy virágozni kezdesz... máshol is.

Laurel hosszú ideig hallgatott. - Majd átgondolom.

David szárazon felnevetett: - Most már értem, miért nem akartál strandra jönni.

- Ó, a francba, elfelejtettem! Annyira sajnálom.

Minden oké. Csak két óra múlva keli indulnom. - David egy ideig hallgatott. - Ismét megpróbálnálak meghívni, de... - mutatott a szirmokra, és Laurel bánatosan bólogatott.

- Az nem lenne jó.

- De elmehetek hozzád utána? Csak tudni akarom, hogy jól vagy-e. Laurel szemébe könny szökött: - Szerinted jól leszek?

David odaült a lány mellé az ágyra, és átkarolta a vállát. - Remélem.

~ De nem vagy biztos benne, ugye?

- Nem - felelte őszintén David. - De nagyon remélem.

Laurel a kézfejjével kitörölte a könnyeket a szeméből. - Köszí.

- Akkor átmehetek?

Laurel a fiúra mosolygott, és bólintott.

HÉT

LAUREL A DÍVÁNYON HEVERÉSZETT, amikor megszólalt a csengő. - Nyitom! - kiáltotta. Szélesre tárta az ajtót, és rámosolygott Davidre, aki a kanárisárga szörfös short felett fekete pólót viselt. - Szia! - köszönt a fiúnak, és kilépett a verandára. Az ajtót gondosan becsukta maga mögött. - Milyen volt a buli?

David megvonta a vállát. - Jobb lett volna, ha te is ott vagy. - Habozott kicsit, mielőtt kibökte: - Hogy vagy?

Laurel a földre szegezte a tekintetét. - Ugyanúgy.

- Nem fáj, meg ilyesmi?

Laurel a fejét rázta.

Érezte, hogy David a tenyerével végigsimítja a karját. - Minden rendben lesz - mondta a fiú kedvesen.

- És hogy lesz minden rendben, David? Egy virág nőtt a hátamra. Ez nagyon nincsen rendben.

- Úgy értettem, hogy majd csak kitalálunk valamit.

Laurel szomorkásán elmosolyodott: - Ne haragudj! Idejössz hozzám segíteni, én meg... - Laurel félbehagyta a mondatot, amikor vakító fényszórók világítottak az arcába. Az egyik karjával árnyékolni próbálta a szemét. Egy autó állt meg a házuk előtt. Egy magas, széles vállú férfi szállt ki belőle. Elindult felénk.

- Itt laknak Sewellék? - kérdezte mély, érdes hangon.

- Igen - válaszolta Laurel, amikor a férfi a kivilágított verandára lépett. Önkéntelenül elfintorodott. Valami nagyon nem stimmel a jövevény arcával. Az arcvonásai élesek, viharverték voltak, a bal szemhéja megereszkedett. Hosszú orrát talán többször is betörték, és nem sokat fáradoztak a helyrerakással. Az ajka lefelé fittyedt, mint a sokat csalódott embereké, gúnyos mosolyát azonban sikerült elrejtienie. A válla elképesztően széles volt, az öltöny egyáltalán nem illett hatalmas termetére.

- Itthon vannak a szüleid? ~ kérdezte a férfi.

- Aha, egy pillanat! - fordult meg lassan Laurel. - Jöjjön be!

Kinyitotta az ajtót. A férfi és David is beléptek. Hárman toporogtak az előszobában. A férfi a levegőbe szagolt, és megköszörülte a torkát. - Tábortűz volt? - kérdezte, és érthetetlen módon szemrehányóan nézett Davidre.

- Igen - mondta David lent a parton. - Nekem kellett meggyújtani. Fogalmazzunk úgy, hogy több volt a füstje, mint a lángja. - A fiú nagyot nevetett saját szellemességén, de elhallgatott, amikor látta, hogy a férfi nem nevet vele.

- Szólok nekik - mondta gyorsan Laurel.

- Veled megyek! - közölte David, és Laurel után indult.

Együtt léptek be a konyhába, ahol Laurel szülei teáztak.

- Van itt egy pasas, benneteket keres - mondta Laurel.

- Tényleg? - kérdezte az apja, majd letette a teáscsészét, és megjelölte, hol tart a könyvében. - Bocsáss, meg szívem!

Laurel az ajtóban téblábolt, és az apját figyelte. David keze az ő derekán volt, és a lány nagyon remélte, hogy nem is veszi el onnan. Nem félt, de nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy valami nincs rendben.

- Sarah! - szólt vissza az apja. - Jeremiah Barnes van itt!

- Laurel anyja nagy csörömpöléssel letette a teáscsészét, és a gyerekeket kikerülve a bejárati ajtóhoz sietett.

- Ki az a Jeremiah Barnes? - suttogta David.

- Ingalanüagnök - válaszolta Laurel és körülnézett. - Gyere csak! - Azzal megfogta David kezét, és a dívány mögötti lépcsőhöz húzta a fiút. Mr. Barnes a díványon ült. Laurel lábujjhegyen felment néhány lépcsőfokot, hogy ne legyen szem előtt. Ekkor elengedte David kezét, de amikor leültek, a fiú a Laurel mögötti fokra támaszkodott. Laurel enyhén hátradőlt, élvezte, hogy David ilyen közel van hozzá. Ez a kellemes érzés semlegesítette benne a Mr. Barnes által okozott rossz előérzetet.

- Remélem, hogy nem haragszanak, amiért előzetes bejelentkezés nélkül csak úgy beugrottam - mondta Barnes.

- Egyáltalán nem - mondta Laurel anyja - hozhatok önnek egy csésze kávé? Teát? Vízet?

- Köszönöm, nem - felelte Barnes.

Mély hangja hallatán Laurel teste megfeszült.

- Lenne néhány kérdésem az ingatlan eredetével kapcsolatban, mielőtt a hivatalos ajánlatot benyújtjuk - közölte Barnes. - Úgy tudom, hogy a telek a családé. Mióta van a tulajdonukban?

- Az aranyláz óta - mondta Laurel anyja - Az üknagyapám vette birtokba a földet, és építette rá az első kunyhót. Aranyat azonban sohasem talált. A családom minden tagja élt már azon a birtokon, ki több, ki kevesebb ideig.

- Senki sem gondolt korábban még arra, hogy eladják?

Sarah a fejét rázta. - Nem, csak én. Sejttem, hogy anyám forog a sírjában, de bármennyire is idegenkedünk attól a gondolattól, hogy más lakik majd a házunkban, vannak egy háznál fontosabb dolgok is az életben - vont a vállát.

- Valóban. Észleltek bármi... szokatlant a birtokon?

Laurel szülei összenéztek, és egyszerre rázták meg a fejüket, - Nem - mondta az apja.

Barnes bólintott. - Nem voltak problémáik erőszakos behatolókkal, birtokháborítókkal?

- Nem igazán - mondta Laurel apja. - Voltak többen, akik séta közben átvágtak a földünkön, láttunk itt-ott idegeneket, de hát a Redwood Nemzeti Park ott van a telek tőszomszédságában, és nem állítottunk se kerítést, se területjelző táblákat. Biztos vagyok benne, hogy ha ezt megteszi, nem lesz gond.

- Nem sikerült kiderítenem, mennyit kérnek a házért. - Barnes egy ideig hagyta a levegőben iógni a kimondatlan kérdést.

Laurel apja megköszörülte a torkát. - Eddig nem volt szerencsénk az ingatlanbecslőkkel. Kettőt is kihívtunk, és mindkettő elveszítette a papírjainkat. Már nagyon elegünk lett. Mondjon ön egy árat, majd abból kiindulva tárgyalunk.

- Ez így érthető - állt fel Barnes. - Egy héten belül megkapják az írásos ajánlatot.

A férfi mindkét szülővel kezet fogott és eltűnt.

Laurel egészen addig visszatartotta a lélegzetét, amíg meg nem hallotta a motorzúgást a hátsó feljárón. David elengedte Laurel csípőjét, és a lány lesietett a lépcsőn.

- Végre, Sarah! - mondta izgatottan Laurel apja. - Már hat hónap eltelt azóta, hogy megkeresett az ajánlattal! Kezdtém azt gondolni, hogy feleslegesen izgattam magam.

- Minden sokkal könnyebb lesz, ha eladjuk a házat - mondta Sarah. - De ne feledd, még nem adtuk el!

- Tudom, de már közel járunk.

- Korábban is voltunk már ilyen közel. Emlékszel arra az asszonyra, aki olyan nagyon meg akarta venni múlt nyáron?

- Tényleg! Teljesen belebolondult - felelte Laurel apja. - Azután mikor felhívtam, hogy komolyan gondolta-e, visszakérdezett, hogy „Ház? Milyen ház?” Teljesen elfelejtette!

- Igazad van - értett egyet az édesanyja. - Annyira nyilván mégsem bolondult bele.

- Ugye nem gondoljátok komolyan, hogy ennek az embernek adjátok el a házat? - kérdezte hevesen Laurel.

A szülei kérdő tekintettel néztek rá. - Miért? Szerinted mi a gond veled?

- Ugyan már! Teljesen gáz!

Laurel anyja felsóhajtott: - Nem utasíthatunk el egy kedvező ajánlatot csak azért, mert a vevő nem szimpatikus.

- Nekem nagyon nem tetszett. Ijesztő.

- Ijesztő? - kérdezte az apja. - Mi benne az ijesztő?

- Nem tudom - mondta Laurel, aki most, hogy Barnes már elment, úgy érezte, lehet, hogy csak rémeket látott -, olyan furán nézett ki.

Az apja felnevetett. - Ja, igaz. Valószínűleg kiöregedett rögbijátékos, aki kapott egy-két nagy pofont. De nem ítéld meg valakit pusztán a külseje miatt. Emlékszel? A könyveket sem a borítójuk miatt vesszük meg.

- Lehet - adta meg magát Laurel, de igazából az apja sem győzte meg. Volt valami idegesítő abban a férfiban, valami nagyon furcsa a szemében, ami nem tetszett Laurelnek.

David megköszörülte a torkát: - Mennem kell. Csak egy percre akartam beköszönni.

- Kikísérlek - mondta gyorsan Laurel, és az ajtó felé indult.

Laurel még egyszer ellenőrizte, hogy üres-e a feljáró, mielőtt kilépett a verandára.

- Neked nem volt fura az a fazon? - kérdezte Laurel, amint David háta mögött becsukódott az ajtó.

- Az a Barnes fickó? - tünődött David egy percet, majd megvonta a vállát. - Nem feltétlenül - ismerte be. - Hülyén fest, de szerintem az orra miatt. Olyan, mint Owen Wilson. Szerintem apádnak van igaza, egy meccsen történhetett.

Laurel felsóhajtott: - Nyilván velem van a baj. Hiperérzékeny lettem, mióta... - mutatott a hátára. - Tudod...

- Igen, és pont erről akartam veled beszélni. - David zsebre vágta a kezét, majd kihúzta, és inkább keresztbe tette a mellkasa előtt. Néhány másodperccel később meggondolta magát, és újra zsebre vágta. - Meg kell, hogy mondjam neked, Laurel, hogy ennél képtelenebb dolgot még nem láttam. Nem tudok úgy tenni, mintha teljesen normális lenne.

Laurel bólintott: - Tudom. Kiakadtál, igaz?

- Nem, nem igazán. Vagyis... igen, de nem miattad - tette hozzá sietve - hanem e miatt az izé miatt a hátadon. De én... én mindent meg fogok tenni, hogy segítsék, jó?

- Tényleg? - suttogta Laurel.

David bólintott: - Tényleg.

Laurel könnyei majdnem kibuggyantak, olyan hálás volt, de visszapislogta őket. - Köszí.

- Holnap reggel templomba megyek anyával, aztán a nagyszüleimmel ebédelünk Eurekában. De este, amikor hazaérek, felhívlak.

- Nagyszerű. Erezd jól magad!

- Megpróbálok. - David téblábolt egy darabig, úgy tűnt, mintha menni akarna. De az utolsó pillanatban mégis megfordult, és megölelte Laurelt.

Laurel meglepetten ölelte vissza.

A lány még sokáig nézett a fiú után, akkor is, amikor a kerékpárja már régen eltűnt a borongós félhomályban. Annyira, de annyira félt, amikor reggel elindult hozzá. De most már tudta, hogy David az egyetlen ember, akinek elmondhatta a titkát. Elmosolyodott, és bement a házba.

Hétfő reggel Laurelnek iskolába kellett mennie - immár a nagy virággal a hátán. Csábította a gondolat, hogy beteget jelentsen, de ki tudja, meddig lesznek rajta a szirmok? Talán örökké - gondolta, és beleborzongott a feltevésbe. Nem tetheti mindennap, hogy beteg. Daviddal a zsibongóban találkozott még az első óra előtt. A fiú többször is elmondta neki, hogy semmi, de semmi sem látszik ki a pólója alól. Laurel mély lélegzetet vett, és elsietett az osztálytermébe.

Ebédnél Laurel Davidet figyelte. A felhők közül csak néhány percre tudott áttörni a napfény, de Laurelt elbűvölte, ahogy visszaverődött a fiú homokszínű hajában megbúvó aranyos tincsekről és a szempillái végéről. Korábban valahogy fel sem tűnt neki, hogy David milyen jóképű, de az utóbbi napokban azon vette észre magát, hogy szinte le sem tudja venni róla a szemét. David ma már kétszer rajtakapta. Laurel eddig csak könyvekben olvasott arról a különös, nyughatatlan érzésről, amit szerelemnek hívnak. Most már ő is kezdte érezni.

Amikor senki sem látta, Laurel a saját kezét is a napfény felé tartotta. Valami nem stimmel. David teste teljesen blokkolta a napot, a fény szinte kikerülte. Laurel keze viszont nem állt a fény útjában, úgy tűnt, mintha a napsugarak átvilágítanának rajta. Gyorsan a zsebébe dugta. Mi ez, ha nem paranoia?

A csípőjére simított virágszirmok irtó kellemetlenek voltak. Laurel arra vágyott, hogy kiszabadíthassa őket, és azok végre megfűrödhessenek a napfényben - amiben ugye már nem lehet részük sokáig. De ennyi kellemetlenséggel meg tudott, és meg is akart birkózni. Remélte, hogy a nap délután is kisüt egy kicsit, és akkor majd elmegy sétálni.

Chelsea otthon feküdt betegen, így David egyedül kísérte el Laurelt az angolteremig.

- Kérdezhetek valamit, David?

- Igen?

- Nem jönnél el velünk egy kis kirándulásra délután? Úgy értem velem, meg a szüleimmel - tette hozzá.

David arca csalódottan megnyúlt. - Nem lehet.

- Miért nem?

- Mert néhány hét múlva megkapom a jogsimat, és anya úgy döntött, hogy nekem kell kifizetnem a benzint és a kocsit biztosítását. Szerzett egy állást a patikában, ma kezdek.

- Nem is mondtad.

- Tegnap tudtam meg. De nem számít, a te gondod nagyobb az enyémnél - hajolt közelebb a lányhoz.

- Sok szerencsét! - mondta Laurel.

David felsóhajtott: - A kolléganő gyereke... biztosan imádni fognak - nevetett szárazon. - Hova mentek?

- A régi házukhoz. Anya két napja csak az eladásról beszél. Nagyon izgatott, de azért vannak kétségei.

- Miért? Azt hittem, nagyon el akarja adni.

- Én is azt hittem. De anya egyre szomorúbb. Abban a házban nőtt fel. A nagymamám is abban a házban nőtt fel. És az ő anyukája is, meg az övé is... sok, sok generáció. Tudtad?

- Fantasztikus. Bárcsak ne kellene eladni!

- Én is így gondolom - mondta Laurel pedig azért itt is jól érzem magam - tette hozzá gyorsan. - Örülök, hogy ide költöztünk. De jólesik arra gondolni, hogy visszalátogathatok.

-Jártál már ott, mióta idejöttetek?

- Nem. Nagyon lekötött bennünket a bolt elindítása, meg a költözés. Nem volt időnk. De most anya vissza akar menni, biztos akar lenni a dolgában, és ha már ott vagyunk, fel is gereblyézzük a leveleket. Meg ablakot pucolunk. Apa valószínűleg megnyírja a sövényt is - mosolygott Laurel erőltetett lelkesedéssel. - Nagyon, de nagyon jó móka lesz - tette hozzá gunyorosan.

David bólintott, majd komolyan a lányra nézett. - Bárcsak veled mehetnék! Tényleg!

Laurel lesütötte a szemét; nem állhatta a fiú komoly pillantását. - Majd máskor - mondta végül nagyon határozottan, és azon igyekezett, hogy a hangjából ne érződjön ki a csalódottság.

Remélem.

NYOLC

LAUREL HAJA TELJESEN ÖSSZEBORZOLÓDOTT, mire megérkeztek. Lemegy a nap, mire kibontja, de megérte a háromnegyed órás út a kis cabrióban. Élvezte az arcába csapódó szelet. Ráhajtottak a hosszú kocsifeljáróra, és Laurelnak elállt a lélegzete, amikor a házacská kibukkant a fák mögül.

Az öreg ház látványa olyan nosztalgiahullámot ébresztett benne, amire Laurel nem volt felkészülve. Kicsi volt, de mesébe illő. Egy kör alakú tisztás közepén állt, és roskadozó kerítés vette körül. Laurelnak gyakran hiányzott a régi otthona, de sohasem olyan elemi erővel, mint most, amikor a szeme elé tárult négy hónapnyi távollét után. Tizenkét évig lakott ebben a házban, ezen a réten. Ismert minden kanyargós ösvényt a ház mögötti erdőben, hiszen órákat töltött ott. Furcsa érzés volt: nem akart visszaköltözni, de szeretne volna, ha bármikor ellátogathatna ide.

A szülei elővették a gereblyéket, a vödröket és a takarítóeszközöket. Laurel a gitárt húzta ki a hátsó ülésről. Az anyja felnevetett. - Annyira jó, hogy játszol azon a régi vacakon!

- Miért?

- Emlékeztet arra az időre, amikor még én játszottam rajta egyetemista koromban - mondta, és lopva a férjére vigyorgott. - Tudod, amikor először találkoztunk... mekkora hippik voltunk!

Laurel az anyja hosszú fonott hajára és az apja Birkenstock szandáljára pillantott. - Most is azok vagytok.

- Á, ez semmi! Akkor tényleg azok voltunk! - Sarah a férje kezébe csúsztatta a kezét, az ujjai összefonódtak. - Magammal vittem azt a gitárt a tüntetésekre is. Szörnyen hamisan játszottam rajta, többnyire a „Nem megyünk mi innen el”-t, a tömeg meg velem üvöltött. Emlékszel?

A férfi mosolygott és a fejét ingatta. - Azok a régi szép napok... - mondta nem kis gúnnnyal a hangjában.

- Ugyan már, olyan mókás volt!

- Ha te mondod... - adta meg magát a férfi, és lehajolt, hogy megcsókolja a feleségét.

- Ugye nem bánjátok, ha elmegyek kicsit sétálni? - kérdezte Laurel, és a vállára vetette a gitártok szíját. - Nemsokára visszajövök és segíték.

- Menj csak! - mondta az anyja, miközben a csomagtartóban kotorászott.

- Viszlát! - kiáltotta Laurel, aki addigra már félig megkerülte a házat.

Az erdőben tülevelű és lombos fák is voltak, a földet puha, zöld lombtakaró borította. A fák törzsét sötétzöld moha fedte, eltakarva a durva kéregget. Minden zöld volt. Azon a reggelen esett egy kis eső, most sütött a nap. Fényében úgy tündökölték a vízcseppek, mintha gyémánt borította volna a leveleket, smaragddá változtatva azokat. A fák között ösvények vezettek az erdő sötétjébe. Laurel elindult az egyiken.

Azt képzelte magában, hogy megszentelt földön jár, egy régi-régi katedrális romjai között. Megpillantott egy mohával borított ágat, amelyet vékony napsugár világított meg. Végighúzta rajta az ujját.

A csillogó vízcseppek a földre hullottak, útközben magukba gyűjtve a maradék fényt is.

Mikor már kellőképpen eltávolodott a szüleitől, Laurel maga elé húzta a gitárt, és kioldotta a kendőt. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, miközben kicsit felhúzta a blúzát, hogy a szirmok a helyükre ugorhassanak. Egész nap le voltak kötve, szinte fájdalmasan vágytak egy kis szabadságra. A szirmok lassan nyújtózkodtak ki, mintha izomlázuk lenne. Laurel folytatta útját a zöld levelekkel borított ösvényen. A távolból egy patak zúgása hallatszott. Keresztülvágott a növényzeten, a hang irányába. Pár perc múlva már a patak partján ült, egy nagyobb kődarabon. Lerúgta a papucsát, és lábujjait a jéghideg vízbe merítette.

Mindig szerette ezt a patakot. Olyan tiszta volt a vize, hogy Laurel látta az alját, és a le-fel cikázó halakat. Ahol a víz a köveket nyaldosta, sűrű, hófehér hab képződött. Mintha egy képeslap elevenedett volna meg Laurel szemei előtt.

Egyik kedvenc Sarah McLahlan dalának akkordjait kezdte játszani. Csendesen dúdolta a sorokat, miközben testét körülengte a virágillat.

Az első versszak után bal felől valami zörgést hallott. Felkapta a fejét. Mintha valaki suttogott volna. - Anya? - kérdezte óvatosan. - Apa?

Egy fához támasztotta a gitárt, és bontogatni kezdte a csuklójára tekert kendőt. Jobb lesz eltüntetni a szirmokat, mielőtt a szülei meglátják.

A hosszú selyemsál azonban nem adta meg magát olyan könnyen. Laurel ekkor még hangosabb zörgésre lett figyelmes. Hátranézett, arra felé, ahol a hang forrását sejtette. - Hahó!

Laurel óvatosan lehajtogatta a szirmokat, és a derekára simította őket. Már éppen kezdte volna lekötözni őket a selyemsállal, amikor egy alak botladozott ki a fák mögül, mintha valaki kilökte volna. Undok arckifejezéssel nézett vissza, de aztán meglátta Laurelt. Az idegessége menten elpárolgott, váratlan melegség költözött a szemébe. - Szia! - köszönt a lánynak mosolyogva.

Laurelnek elakadt a lélegzete, hátrálni kezdett, de a sarka beakadt egy gyökérbe. Esés közben elengedte a szirmokat, hogy maga elé tehesse a kezét.

Már egyébként is késő lett volna eltakarni őket; azonnal felugrottak, és teljes pompájukban szétterültek.

- Jaj, ne! Jaj, istenem! Úgy sajnálom. Segíthetek? - kérdezte az idegen.

Laurel a mélyzöld szemekbe nézett, amelyek szinte túlságosan is csillogtak ahhoz, hogy valódiak lehessenek. Ahogy ott feküdt a földön kiterülve, egy fiatal fiú hajolt fölé.

Az idegen kinyújtotta a kezét. - Őszintén sajnálom. Mi... én kicsit zajos voltam. Azt hittem, hallottad - mosolygott félénken. - Nyilván tévedtem. - Az arca olyan szabályos volt, mintha egy klasszikus olajfestményből lépett volna elő.⁶⁶ Arcsontja kirajzolódott sima, barna bőre alatt, mely utóbbi alapján inkább tűnt elképzelhetőnek, hogy a kaliforniai tengerpartról érkezett, mint az, hogy itt él, ebben a hűvös, mohalepte erdőben. A haja, a szemöldöke, és aggódó szemét keretező pillái feketék és sűrűek voltak. A haját kicsit megnövesztette, a fürtjei nedvesen csillogtak, mintha kint járt volna az esőben. Úgy tűnt, a hajtöve ugyanolyan

zöldre van festve, mint amilyen a szeme. Gyengéd, kedves mosolyától Laurelnek a torkára forrt a szó. Beletelt néhány másodpercbe, mire megtalálta a hangját.

- Ki vagy te?

Az idegen nem mozdult, pislogás nélkül bámulta Laurelt.

- Nos? - kérdezte újra Laurel.

- Nem ismeresz meg, ugye? - kérdezett vissza az idegen.

Laurel nem sietett a válaszadással, mert úgy érezte, igenis ismeri ezt a fiút. Elméje egy eldugott zugában létezett egy emlék, de minél jobban próbált visszanyúlni érte, annál sikamlósabban csúszott ki a kezei közül. - Kellene? - kérdezte óvatosan.

A kutató tekintet elfelhősödött. Az idegen csendesesen, majdnem szomorúan felnevetett. A hangját, amely inkább emlékeztetett madárcsicsergést, mint emberi hangra, visszaverték a fák. - Tamani vagyok - mondta, és még mindig Laurel felé nyújtotta a kezét. - De hívhatsz Tamnek is.

Laurelnek hirtelen eszébe jutott, hogy még mindig a nyirkos földön fekszik, és iszonyúan zavarba jött. Nem ragadta meg az idegen kezét, hanem egyedül felállt, de a szirmairól megfélekedezett. Mikor rádöbrent, hogy mit tett, illetve mit nem tett, lerántotta a blúzát. Felszisszent a fájdalomtól, amikor a szirmok az oldalához préselődtek.

- Nyugi! Távoly tartom magam a virágodtól! - mondta Tamani vigyorogva. Laurel úgy érezte, lemaradt a vicc poénjáról. - Tudom én, kinek a szirmai közé szentelenedhetek be! - Tamani nagyot szippantott a levegőbe. - Hmmm... bármennyire csábít is az illatod, egyelőre tiltott zóna. Felhúzta a szemöldökét. - Egyelőre!

Tamani egyik kezével végigsimított Laurel arcán. Laurel meg sem moccant. Tamani kipiszkált néhány falevelet Laurel hajából, és végignézett a lányon. - Látom, egyben vagy. Egyik szirmod és szárad sem tört el.

- Te meg miről beszélsz? - kérdezte Laurel, és megpróbálta visszadugdosni a blúza alól kikandikáló szirmokat.

- Kicsit elkéstél ezzel, nem gondolod?

- Mit csinálsz itt? - meresztette rá a szemét Laurel.

- Itt lakom.

- Nem lakhatsz itt - mondta a lány teljesen összezavarodva. - Ez az én földem.

- Tényleg?

Laurel elvörösödött: - Vagyis a szüléimé - szorongatta a blúzát. - És egyáltalán nem látunk szívesen. - Hogyan lehet valakinek ennyire zöld szeme? Nyilván kontaktlencse - állapította meg magában Laurel.

- Nem?

Laurel szeme tágra nyílt, amikor a fiú közelebb lépett hozzá. Olyan magabiztos volt az arckifejezése, olyan ragadós a mosolya, hogy a lányt szinte megbénította. Biztos volt abban, hogy még sohasem találkoztak, de nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy ismeri ezt a fiút valahonnan.

- Ki vagy te? - tette fel ismét a kérdést.

- Mondtam már, Tamani.

Laurel a fejét rázta. - De igazából ki vagy?

Tamani az ajkára szorította az ujját. - Csitt, mindent a maga idejében. Most gyere velem! - A fiú megfogta a kezét, és Laurel nem ellenkezett. Követte őt az erdő sűrűjébe. A másik

kezéről megfedkezett, és elengedte a blúzt. A szirmok szépen lassan felemelkedtek, és teljes szépségükben kinyíltak a hátán. Tamani visszaneézett. - Így már jobb, ugye?

Laurel csak bólintani tudott. Nehéznek érezte a fejét, és valahol a tudata mélyén gyanította, hogy tiltakoznia kellene, de abban a percben ez nem tűnt fontosnak. Egy dolog számított: követnie kell ezt az elbűvölő mosolyú fiút.

Tamani egy kis tisztásra vezette Laurelt, ahol a lombsátor átengedett egy kis fényt, amely megvilágította a sötétzöld mohapárnákkal tarkított földet. Tamani elnyúlt a napsugarak alatt, és helytel kínálta Laurelt is.

A teljesen megbabonázott lány csak bámult. Tamani zöldes fekete haja hosszú tincsekben hullott a homlokába, szinte már a szemébe lógott. Bő szabású, varrott fehér inget viselt, és hasonlóan szabott barna, térdnél megkötös nadrágot. Kétségtelenül ódivatú volt az öltözéke, de Tamani úgy festett benne, mintha most lépett volna ki egy trendmagazin lapjai közül. Meztláb volt, de sem a hegyes túlevelek, sem a törött ágak nem zavarták. Körülbelül tizenöt centivel lehetett magasabb Laurelnél, és elegáns mozdulatai egy párduchoz tették hasonlatossá. Laurel még sohasem látott hozzá fogható fiút.

Lehuppant mellé a földre, keresztbe tette kinyújtott lábait, hátradőlt, és várakozásteljesen nézett Tamanira. Már nem érezte azt a mindent elsöprő vágyat, hogy kövesse, inkább zavarban volt.

- Nagyon megijesztettél bennünket, tudod? Így elmenekülni... - mondta Tamani. Volt valami halvány akcentusa, nem egészen brit, de ír sem.

- Így... hogy? - kérdezte Laurel, akinek még mindig nem volt tiszta a feje.

- Egyik nap még itt voltál, másnap meg eltűntél. Hol voltál? Már kezdtem tényleg komolyan megijedni.

- Megijedni? - Laurel túlságosan össze volt zavarodva ahhoz, hogy vitatkozzon, vagy további kérdéseket tegyen fel.

- Beszélte valakinek arról? - bökött Laurel válla felé Tamani.

Laurel a fejét rázta: - Nem! Vagyis igen... a barátomnak, Davidnek.

Tamani arckifejezése értelmetlen volt. - Csak barát?

Laurel józan esze kezdett lassan visszazivárogni. - Igen... vagyis nem... vagyis semmi közöd hozzá. - De ezt nagyon csendesen mondta.

Tamani szeme sarkánál apró ráncok jelentek meg, és egy pillanatra Laurel meg volt győződve arról, hogy félelem villant fel a fiú szemében. De Tamani újra hátradőlt, és finom mosolya is visszatért. Laurel talán csak képzelődött. - Talán tényleg nincsen. - babrált egy fücsomóval. - A szüleid nem tudják, igaz?

Laurel megint csak a fejét rázta, de a helyzet abszurditását már kezdte felfogni. - Nem... igen... talán nem is kellene itt lennem - mondta végül csípősen és feltápáskodott. - Ne kövess!

- Várj! - kiáltotta riadtan Tamani.

Laurel félretolt egy alacsony ágat. - Menj el!

- Én tudom a választ a kérdéseidre! - kiáltotta Tamani.

Laurel megállt és visszaneézett. Tamani feltérdelt, és a szemével könyörgött, hogy Laurel maradjon még.

- Minden kérdésedet meg tudom válaszolni. A virágról is, meg minden másról!
- Laurel lassan megfordult, mert nem volt biztos abban, hogy meg- bízhat-e a fiúban.
- Elmondok mindent, amit tudni akarsz - mondta most már csendesebben a fiú.
- Laurel tett két lépést előre, mire Tamani láthatóan megnyugodott. - Ott maradsz, ahol vagy!
- mondta Laurel, és a tisztás túlfelére mutatott. - Én pedig ide fogok ülni. Nem akarom, hogy még egyszer megérints!
- Tamani felsóhajtott: - Rendben.
- Laurel leült a fűbe, készen arra, hogy bármelyik pillanatban felpattanhasson és elfuthasson. - Oké. Akkor mi is ez?
- Egy virág.
 - El fog tűnni?
 - Most én jövök. Te hová tűntél?
 - Crescenn City-be. Tehát, el fog tűnni? - emelte fel a hangját Laurel.
 - Sajnos igen - mondta Tamani szomorúan. - Kár érte.
 - Biztos vagy benne, hogy eltűnik? - A jó hír hallatán Laurel magabiztossága visszatért.
 - Természetesen. Jövőre megint kivirágzol. De nincs az a virág, ami örökké nyílna.
 - Honnan tudod?
 - Megint én jövök. Milyen messze van innen Crescent City?
- Laurel vállat vont. - Úgy negyven, ötven mérföld. Kábé.
- Milyen irányban?
 - Nem, most én jövök. Honnan tudsz erről?
 - Mert én is az vagyok, ami te. Egyfélék vagyunk.
 - Akkor a tied hol van?
- Tamani felnevetett: - Én nem virágzom.
- Azt mondtad, hogy egyfélék vagyunk. Ha ez igaz, akkor neked is kellene, hogy legyen virágod.
- Tamani félkönyökre ereszkedett. - De én fiú vagyok, ha nem vetted volna észre.
- Laurel szívverése felgyorsult. Nagyon is észrevette, hogy Tamani fiú.
- Tehát milyen irányban? - ismételte meg Tamani a kérdést.
 - Északra. Van térképed?
- Tamani vigyorgott. - Ez a következő kérdésed?
- Nem! - kiáltotta Laurel, és Tamanira vicsorgott, mikor az nevetni kezdett. Az igazi kérdés már régóta a nyelve hegyén volt, de félt a választól. Nyelt egyet, és kibökte: - Virág lesz belőlem?
- Tamani szája széle mosolyra rándult, de végül visszafogta magát. - Dehogy - mondta halkán.
- Laurel megkönnyebbült.
- Mindig is virág voltál.
 - Micsoda? - kapta fel a fejét Laurel. - Ezt meg hogy érted?
 - Növény vagy. Nem vagy ember, soha nem is voltál. A virágzás ennek elég kézzelfogható bizonyítéka - magyarázta Tamani nyugodtabban, mint ahogy azt Laurel ebben a helyzetben jogosnak vélte volna.
 - Növény? - Laurel meg sem próbálta leplezni a hangjában csengő kételyt.

- Igen. De nem akármilyen növény. Te vagy a világ legfejlettebb élőlénye. - Tamani előrehajolt, és zöld szeme megcsillant. - Laurel, te tündér vagy!

Laurel állkapcsa megfeszült, amikor rájött, mennyire ostobán viselkedett. Átejtette egy jóképű arc, rávette, hogy bemenjen vele az erdőbe, és félig még el is hitette vele ezt a marhaságot. Felállt, a szeme szikrázott a haragtól.

- Várj! - mondta Tamani, és előrelendült, hogy elkapja Laurel csuklóját. - Ne menj még! Tudnom kell, mit terveznek a szüleid ezzel a földdel!

Laurel elrántotta a csuklóját. - Azt akarom, hogy tűnj el innen! - sziszegte. - Ha még egyszer meglátlak itt, hívom a rendőrséget!

Megfordult, és futás közben visszarángatta a szirmokat a blúza alá.

Tamani utánakiabált: - Laurel! Tudnom kell! Laurel!

Laurel még gyorsabban futott. Minden másnál fontosabb lett számára, hogy olyan messze kerüljön Tamanitól, ettől a felkavaró érzéseket idéző idegentől, amilyen messze csak lehet.

Mikor arra a tisztásra érkezett, ahol Tamani megjelenése előtt üldögélt, megállt egy pillanatra, és a testére rögzítette a szirmokat a selyemsállal. Felkapta a gitárt, és átugta a szíjon a fejét. A napsugár megcsillant a kézfejen. Megállt, és a napba tartotta a kezét. A csuklóját csillogó por fedte. Szuper, gondolta magában, rajtam hagyta a jelét, vagy mijét. Ostoba trükk.

Amikor a ház közeibe ért, lelassított. Alig kapott levegőt. Megint a csuklójára nézett. Mérgében addig dörzsölte, amíg a csillogó por teljesen el nem tűnt róla.

KILENC

MÁSNAP LAUREL ÚGY ÉREZTE MAGÁT, mint egy zombi. Egy szót sem akart elhinni abból, amit Tamani mondott neki. Elfelejteni viszont nem tudta, és egész nap ezen járt az esze. Lehetséges lenne? Mire azonban idáig eljutott gondolatban, feldühödött azon, hogy hogyan lehet ilyen nevetséges, és az egész ördögi kör kezdődött előlről.

David többször is megpróbálta elcsípni a folyosón, de Laurelnak mindig sikerült a fiú előtt beérnie az osztályba.

Biológián viszont már nem úszta meg a találkozást.

David szokás szerint a Laurel melletti széket stoppolta le magának. - Mi a baj? - kérdezte. - Terjed? - suttogta, és Laurel ezúttal nem kerülhette el a válaszadást.

Megrázta a fejét, a haja az arcába hullott, kirekesztve a külvilágot Daviddal együtt.

David kicsit közelebb húzódott a székével, miközben a többiek hatalmas zaj közepette elfoglalták a helyüket. - Laurel, szóba kell állnod velem! Meg fogsz bolondulni, ha mindent magadban tartasz!

- Nem tudok... - a lány hangja elcsuklott, és könnyek gyűltek a szemébe. - Most nem tudok róla beszélni.

David bólintott. - Iskola után beszélhetünk? - suttogta, mert Mr. James közben megkezdte az órát.

Laurel bólintott, és megpróbálta lopva letörölni a könnyeit, hogy senki se vegye észre.

David megveregette Laurel térdét az asztal alatt, majd firkálgatni kezdett a füzetébe. Laurel azt kívánta, bárcsak inkább jegyzetelne, amit később ő is lemásolhatna.

A nap lassan telt. Laurel folyamatosan tépelődött. Egyszer szidta magát, amiért megígérte Davidnek, hogy beszélni fog vele, máskor megkönnyebbült, hogy egyáltalán van valaki, aki meghallgatja. Azt sem tudta, hogyan kezdje el. Hogyan állhat elő valaki azzal, hogy: „Szióka! Tudtad, hogy mitológiai teremtmény vagyok?”

- De én nem vagyok az! - motyogta Laurel az orra alatt. - Micsoda marhaság!

Azonban nem sikerült teljesen meggyőznie önmagát.

Iskola után hazaindultak Davidékhez. David érezte, hogy Laurel még nem áll készen a nagy beszélgetésre, ezért csendben sétáltak.

Különös gyengédséggel segítette át Laurelt a hátsó kerítésen. Gondosan ügyelt arra, hogy ne érjen a hátához. Kinyújtotta a karját, amikor Laurel leugrott a kerítés tetejéről, és akkor sem vette le róla a kezét, amikor Laurel már biztosan állt a lábán.

Laurel abban a pillanatban semmi mást nem szeretett volna, csak odabújni David mellkasához, és megfélekezni mindenről. Tudta, hogy lehetetlent kíván. David még csak nem is pislogott, miközben a lányt nézte. Laurel zsebre dugta a kezét, és kényszeredetten elfordult.

- Erre - mutatta David, és előrement az összecsavarodott fa felé.

Laurel a sűrű lombokat nézte a feje felett. Október volt, a levelek már elkezdtek készülődni a télre. Középen még őrizték zöld színüket, de a szélük már narancssárga, piros, néhol sárga,

vagy világosbarna színben pompázott. Az erdő gyönyörű volt ebben a színekavalkádban, de Laurelt elszomorította, hogy a zöld csatát veszít a többi, rikító színnel szemben. A saját virágjára gondolt. Lassan fog meghalni, mint a levelek? Fájni fog? - gondolta hirtelen ijedten. De még ha fáj is, milyen jó lesz megszabadulni tőle... Tamani viszont azt mondta, hogy jövőre is nőni fog egy a hátára. Laurel remélte, hogy annak, amit Tamani mondott, nagy része igaz. A többi meg... gondolni sem akart rá.

De a gondolatai vissza-visszatértek a hallottakhoz. És ha nagyon mélyen magába nézett, el kellett ismernie, hogy nem csak azért, mert nagyon bizarr volt az információ, amit kapott, hanem Tamani miatt is. Tamani megmozdított benne valamit, olyan érzéseket keltett életre, amelyekkel Laurel még sohasem találkozott. Sohasem érzett például még olyat, hogy úgy akar valakit, hogy nem is ismeri... ez még senkivel kapcsolatban nem fordult elő. Izgalmas, felemelő érzés volt, de egyben ijesztő is. Mintha lényének egy része felett elveszítette volna az uraimat. Laurel nem volt biztos abban, hogy ez tetszik neki.

De Tamani annyira, de annyira... gyönyörű volt. Ez a jó szó rá? Ez tűnt a legjobb szónak. Akármilyen is volt, Laurel nem tudta levenni róla a szemét. Pont a szépsége miatt gyanakodott arra, hogy Tamani csak egy káprázatféle. Egy hihetetlenül élethű álom.

Lenézett a csuklójára, ahonnan ledörzsölte a csillogó port. Az nem álom volt. Otthon a nadrágján is talált egy fénylő csíkot. Tamani tehát minden bizonnyal létezik.

Meg aztán ott volt az az érzés is, hogy látta már a fiút valahol. Egyszerűen nem tudta elhessegetni ezt a gondolatot. Tamani is úgy viselkedett, mintha már korábbról ismerné őt. De hát honnan ismerhetné? Miért is ismerné? Forgott vele a világ.

- Mi történt tegnap? - kérdezte David, amikor odaértek a fához.

Laurel felnyögött, és arra gondolt, hogy miért csak most kezdi felfogni, milyen nevetséges ez az egész, amikor már megígérte Davidnek, hogy beszél róla? - Hülyeség az egész, David, nem is tudom, miért akadtam így ki rajta. Valószínűleg azért, mert iszonyú ostobának érzem magam miatta.

- Van valami köze a virághoz?

- Igen, talán. Nem tudom - mondta Laurel. Dőltek belőle a szavak, miközben fel-alá járkált.

- Csakhogy nem tudom igaz-e, de szerintem nem. Kezdem azt hinni, én magam találtam ki ezt az egészet, mintha egy álomban lennék, de nem emlékszem arra, hogy egyáltalán lefeküdtem volna aludni.

- Ennek nincs semmi értelme.

- Értelme? - dühöngött Laurel. - Majd ha elmesélem neked, mit mondott, még kevésbé lesz értelme.

- Ki?

Laurel megállt, és egy fának dőlt. - Találkoztam valakivel. A házunk mögötti erdőben. Egy fiúval. - Egy majdnem férfival, gondolta, de ezt nem mondta ki. - Azt mondta, hogy ott lakik.

- A ti erdőtokben?

- Ahogy mondod.

- A szüleid mit szóltak?

Laurel megrázta a fejét: - Nem látták.

- Egyedül voltál, amikor találkoztatok?

Laurel bólintott.

- Egy idegen pasással egy szál egyedül? Még szerencse, hogy nem esett bajod! - David elhallgatott egy pillanatra, majd megkérdezte: - Nem esett bajod?

De Laurel már rázta is a fejét. - Nem olyan volt. - Egy másodpercre beugrott neki, milyen érzés volt ott üldögélni a tisztáson. - Biztonságban éreztem magam, és tényleg biztonságban is voltam. Ő... ő ismert engem. Nem tudom, hogy honnan. Látta a virágot, és meg sem lepődött. Azt mondta, hogy virágzom.

- Virágzol?

- Azt is mondta, hogy majd eltűnik. Remélem, hogy az egész beszélgetésünkől csak ennyi igaz.

- Ki volt az a pasas? Elárulta?

- Azt mondta, a neve Tamani - felelte Laurel, de amint kiejtette a száján a fiú nevét, azt kívánta, bárcsak ne tette volna meg. Mágikus hangzása volt ennek a névnek, és amikor hangosan kimondta, visszahozta azt a megfoghatatlan érzést, amely miatt furcsán izgatottnak érezte magát. Tamani arca jelent meg a gondolataiban, blokkolva minden mást. Az a perzselő tekintet, az az elegáns félmosoly, és az ismerősségnek az a vigasztaló, rabul ejtő érzése, amikor megfogta a kezét...

- Tamani? - kérdezte David, és a hangja visszahozta Laurelt a valóságba. - Sohasem hallottam még ezt a nevet.

Laurel bólintott, és kétségbeesetten próbált rendet teremteni a gondolatai között.

- Mit mondott még?

- Azt mondta, hogy egyfélék vagyunk, ezért tud a virágomról.

- Egyfélék? Mit jelentsen ez?

Laurel felnevetett, hogy oldja a feszültséget. De nem oldotta. - Akkora marhaság... Azt mondta... azt mondta, hogy virág vagyok. Egy növény.

- Növény?

- Pontosan! Nem hülyeség?

David elgondolkozott. - Még mit mondott? - kérdezte.

- Még? Mit akarsz még? Ez nem elég? Azt mondta, hogy egy istenverte növény vagyok. Én nem vagyok növény. Nem vagyok az! - ismételte, önmagát is győzködve.

David leült a fa tövébe. Ujjjaival a térdén dobolt. - Ez sok mindent megmagyarázna - mondta végül óvatosan.

- Jaj, ne már David! Legalább te ne kezd el!

- Mondott mást is? - kérdezett tovább David, mintha meg sem hallotta volna Laurel könyörgését.

Laurel elfordult, és piszkálgatni kezdte annak a fának a kérgét, amelynek eddig támaszkodott. - Említett még néhány butaságot, ennyi.

David felállt, odalépett ahhoz a fához, amelyet Laurel bántalmazott, és várt, amíg a lány fel nem nézett rá. - Ha butaság, akkor miért borultál ki tőle ennyire?

- Mert... mert akkora ostobaság.

- Laurel?

Találkozott a tekintetük.

- Szóval mit mondott?
- Butaságot. Azt mondta, hogy én egy... nyugodtan nevethetsz...
- Nem fogok nevetni! Mit mondott?

Laurel válla előrebukott, miközben a lány kifújta a levegőt. - Azt mondta, hogy tündér vagyok - suttogta.

David egy másodpercig meg sem tudott szólalni, majd felemelte a kezét, hüvelyk- és mutatóujját körülbelül öt centire eltartotta egymástól. - Tündér? - kérdezte kételkedve.

-Jó, hát nyilván annál egy kicsit nagyobb - gúnyolódott Laurel.

David csak mosolygott.

- Mi van? - csattant fel Laurel kicsit hangosabban, mint akarta, de nem kért bocsánatot.
- Semmi, csak... így már érthető.

Laurel csípőre tette a kezét. - Egy örült azt állítja, hogy valamiféle mesebeli alak vagyok, neked meg ez mindjárt érthető?

David elvörösödött, és vállat vont. - Ha meg kellene neveznem valakit, aki leginkább emlékeztet egy tündérré, én téged választanálak.

Laurel azt várta, hogy David kineveti majd, és ő is egyetért azzal, hogy butaság az egész. Erre számított. De David mintha elhitte volna. Laurel pedig - annak ellenére, hogy az egészet irracionálisnak tartotta - dühbe gurult ezen. - Mehetünk? - fordult még hátra, majd elindult visszafelé az ösvényen.

- Várj! - szaladt utána David. - Te egyáltalán nem vagy kíváncsi?

- Nem, David - csattant fel Laurel. - Egyáltalán nem. Haza akarok menni, aludni egy nagyot, és amikor felkelek, szeretnék megbizonyosodni arról, hogy ez az egész csak egy álom volt. Hogy a virág, a göb, de még a gimi sem történt meg! Én ezt akarom! - Laurel megfordult, és futni kezdett az egyik ösvényen. Nem érdekelte, hová vezet. El akart menekülni.

- Mitől félsz jobban, Laurel? - kiáltotta utána David. - Attól hogy igaza van Tamaninak, vagy attól, hogy téved?

LAUREL EGÉSZEN HAZÁIG SZALADT, ezért ki kellett fújnia magát még a feljáró előtt. Egyre korábban sötétedett, a nap lassan már lement. Laurel leült a verandán, és karjával átkulcsolta a térdét. A kora estének az a mágikus időszaka volt ez, amikor a felhők lilára váltanak, épp csak a szélük játszik narancsos színben. Laurel imádta a naplementét. Az új házukban volt egy hatalmas, nyugatra nyíló üvegfal, amely mögül gyakran csodálta anyjával, hogyan változnak az élénk bíborszínű felhők sötétlilává, amikor a kihúnyó nap narancssárga fénye megbújik mögöttük.

Ma este nem töltötte el örömmel a természet szépsége.

Bámulta a ház előtti ösvényt szegélyező fehér sombokrokat. Ha hinni lehet Tamaninak, több köze van ezekhez a fákhoz és bokrokhoz, mint élő, lélegző szüleikhez, akik odabent várják.

A lábaira nézett. Gondolkodás nélkül lerúgta a vietnami papucsát, és lábujjaival a ház előtti virágágyás földjébe túrt. Gyorsan és felszínesen lélegzett, hogy a pánikrohamot megelőzze, majd lesöpörte lábáról a földet, és visszabújta a papucsba. Vajon mi történne, ha a hátsó

kertben beásná a lábát a földbe, és karjait az ég felé emelné? A bőre lassan fakéreggé keményedne? Még több szírom nőne rajta? Mondjuk a hasán vagy a feje tetején?

Ijesztő gondolat volt.

De Tamani teljesen normálisnak tűnt. Ha ő és Tamani egyfélék, akkor az azt jelenti, hogy ő sem változna meg? Még mindig nem volt biztos abban, hogy megbízhat Tamani szavában.

Ekkor megzörrent a bejárati ajtó, mire Laurel talpra ugrott és megfordult. Az apja dugta ki a fejét. - Csak jól hallottam, hogy van itt valaki! - mosolygott rá Laurelre. - Mit csinálsz te itt? Laurel elgondolkozott. Miért is ült le a verandán? - Csak a naplementét néztem - mondta erőltetett mosollyal az arcán.

Az apja felsóhajtott, és az ajtófélfának dőlt. - Gyönyörű, ugye?

Laurel bólintott, és megpróbálta lenyelni a torkába szorult gombócot.

- Nagyon elcsendesedtél az utóbbi hetekben, kislányom. Minden oké? - kérdezte az apja halkán.

- Csak a sulis miatt idegeltem magam - hazudott Laurel. - Nehezebb, mint gondoltam.

Apja odalépett mellé. - Jól boldogulsz?

- Igen, csak sokat kivesz belőlem.

Apja ismét elmosolyodott, és átkarolta Laurel vállát. Laurel megmerevedett, de az apja sem ezt nem vette észre, sem a szírmokat, amelyek csupán egy milliméterre voltak a kezétől. - Vettünk egy rakás barackbefőttet, attól rendbejössz! - vigyorgott.

- Kösz, apu.

- Ha végeztél, gyere be! - mondta az apja. - Lassan ideje vacsorázni.

- Apa?

- Igen?

- Amikor kicsi voltam... különböztem a többi gyerektől?

A férfi megtorpant, Laurel szemébe nézett, és visszalépett mellé a lépcsőre. - Mire gondolsz?

Laurel egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy mindent elárul az apjának, de villámgyorsan meggondolta magát. Először ki akarta deríteni, mennyit tud az apja. - Például arra, ahogyan eszem. Más gyerekek nem így, nem ennyit, nem ilyesmit esznek. Ez mindenki szerint furcsa.

- Igen, ebben egy kicsit más vagy. De nem ismerek senkit, aki annyi gyümölcsöt, zöldséget enne, mint te. Szerintem az egészséges. És nem is volt soha semmi bajod, ugye?

Laurel a fejét rázta. - Voltam én valaha orvosnál?

- Persze. Amikor az örökbefogadást intéztük, egy orvos eljött hozzánk a házba, hogy megnézzze, minden rendben van-e veled. - A férfi elhallgatott. - Tényleg, volt ott egy vicces kis történet. Nem rúgtál a térdeddal, amikor azzal a kis kalapáccsal megütögette. Aggodalmaskodni kezdett, de én nem vettem komolyan. Azután előhúzta a sztetoszkópját. Na, innentől kezdtek érdekessé válni az események. Megvizsgált vele elöl, hátul, és közben folyamatosan ingatta a fejét. Megkérdeztem, hogy mi a baj, mire ő arra kért, hogy szóljak anyádnak is. Mindkettőnkkel beszélni akart. Elmentem Sarah-ért, de mire visszaértünk, már pakolta a cuccait, mosolygott, és közölte, hogy tökéletesen egészséges vagy.

- Akkor meg mi volt ez az egész?

- Én is ezt kérdeztem tőle. Azt mondta, nem tudja, miről beszélek. Fogalmazzunk úgy, hogy anyádat sikerült megerősítenie az orvosokról alkotott véleményében. Hetekig őrjöngött, hogy milyen idióta volt ez is.

- Soha nem derült ki, hogy mi történt?

Az apja vállat vont. - Szerintem semmi bajod sem volt. Lehet, hogy nem működött a sztetoszkópja, vagy nem jól használta, vagy valami ilyesmi. Rájött, hogy hibázott, nem akart hülyét csinálni magából, tehát szőnyeg alá söpörte az egészet. Egy orvos sohasem vallaná be, hogy tévedett. - Laurelre nézett. - De beléd meg mi bújt? Elvigyünk orvoshoz? Adtunk felmentést az iskolaorvosi vizsgálat alól, de ha akarod, elmehetünk.

Laurel a fejét rázta. Orvoshoz menni végképp nem akart. - Isten ments!

- Jól vagy?

Laurel mosolygott. - Persze, azt hiszem, igen.

- Biztos? - kérdezte az apja ismét. Meleg szemében aggodalom bujkált.

Laurel bólintott. - Jól vagyok.

-Jó - mondta a férfi, és elfordította az ajtógombot. - Ma megjött az ajánlat Barnestól.

- Csodás! - mondta Laurel, és a sötétedő horizontot bámulta. - Remélem, villámgyorsan megveszi a házat. *Soha többé nem akarok visszamenni oda* - tette hozzá, de már csak magában.

TÍZ

MÁSNAP REGGEL LAUREL DAVIDÉK VERANDÁJÁN ücsörgött, mikor a fiú kilépett a házból, hogy elinduljon az iskolába. David nagyot nézett, majd vett egy mély lélegzetet, és bezárta az ajtót.

- Ne haragudj! - mondta Laurel David hátának. - Nem kellett volna kiabálnom veled. Te olyan jó fej vagy, és segíteni akarsz, én meg így viszonzom!

- Semmi baj - motyogta David, és zsebre vágta a kulcsát.

- Dehogyan van rendben! - tiltakozott Laurel, majd csatlakozott Davidhez, aki elindult lefelé a lépcsőn. - Szörnyen viselkedtem... Rád kiabáltam. Pedig én nem szoktam kiabálni! Csak nagyon ideges voltam.

David vállat vont. - Azt hiszem, meg is érdemeltem. Túl erőszakos voltam. Vissza kellett volna fognom magam egy kicsit,

- Nem, nekem néha jól tesz. Nem szeretek kemény dolgokkal szembenézni. Te ebben sokkal jobb vagy.

- Azért, mert nem rólam van szó. Nem nekem nőtt virág a hátamra.

Laurel megállt, megragadta David kezét, és maga felé fordította a fiút. Azután sem engedte el, miután David már szemben állt vele. Jólesett neki a fiú tenyerének melegsége. - Szükségem van egy barátira. Nagyon, de nagyon sajnálom,

David megrázta a fejét, majd felemelte a kezét, és beigazgatta Laurel egy hajfűrtjét a lány füle mögé. Közben a hüvelykujjával végigsimított a lány arcán. Laurel meg sem mozdult, élvezte a fiú érintését. - Rád nem lehet sokáig haragudni.

- Szerencsémre. - Olyan közel álltak egymáshoz, hogy Laurel szinte a bőrén érezte David mellkasának melegét. Laurel hirtelen úgy érezte, meg kell csókolnia Davidet. Még mielőtt átgondolhatta volna a dolgot, lábujjhegyre emelkedett és előredőlt. De éppen abban a pillanatban egy autó húzott el előttük, és Laurel elbizonytalanodott. Villámgyorsan sarkon fordult, és elindult az ösvényen. - Nem akarok elkésni - mondta, és idegesen felnevetett.

David utolérte. - Szóval beszélgetni szeretnél volna róla? - kérdezte.

- Nem tudom, mit mondhatnék - válaszolta Laurel.

- Mi van, ha igaza van? - Davidnek nem kellett részletekbe bocsátkoznia arról, hogy kinek lehet igaza.

Laurel tagadólag intett. - Semmi értelme sincs annak, amit mondott. Jó, elismerem, tényleg más vagyok egy kicsit, meg ez a virág a hátamon tényleg elég gáz, de hogy növény lennék? Akkor hogyan lehetnék egyáltalán életben?

- Az, hogy *növény*, sok mindent jelenthet. Vannak olyan képességekkel rendelkező növények, hogy el se hinnéd, ha elmesélném, és most csak azokról beszélek, amelyeket a tudósok már felfedeztek. Gyanítják, hogy hárommillió ismeretlen faj létezik még az esőerdőkben.

- Oké, de láttál már olyan növényt, amelyik kilép a talajból és az utcán sétafikál?

- Nem - vont vállat David. - De hát kismillió dolog van, amit még nem láttam. Attól még létezhetnek - tette hozzá a szemét forgatva. - Ezzel szembesülök nap mint nap.

- Akkor sincs értelme - ismételte a lány.

- Egész éjjel ezen gondolkoztam. Pedig abban sem lehettem biztos, hogy hajlandó leszel még egyszer szóba állni velem. Van egy viszonylag egyszerű módja annak, hogy bebizonyítsuk, igaz-e az állítás.

- Hogyan?

- Szövetmintákkal.

- Micsoda?

- Adsz nekem sejtmintákat a tested különböző részeiről, és a mikroszkópom alatt megnézzük, hogy növényi, állati vagy emberi sejtekről van-e szó. Elég egyértelmű eredményt kapunk.

Laurel az orrát fintorította. - Hogyan szerezzük meg azokat a mintákat?

- Hát, fedőhámsejteket a szájüregedből is szerezhethetünk, mint a CSI-ban.

Laurel nevetett: - CSI? Nyomozni akarsz?

- Csak ha akarod. De szerintem minimum le kellene csekkolni, hogy az a pasas... mi is volt a neve?

- Tamani. - Laurel gerincén jóleső borzongás futott végig.

- Ja, az. Le kellene csekkolni, hogy volt-e igazság Tamani szavaiban.

- És ha igen? - torpant meg Laurel.

David visszanézett a lányra, akinek az arcán félelem suhant át. - Akkor legalább tudni fogod.

- De hát akkor egész életemben hazudnom kellene? Hová mennék? Mit csinálnék?

- Nem kellene menned sehova. Minden maradhatna a régiben.
 - Hogy maradhatna? Biztosan felfedezné valaki, és akkor... nem tudom, biztosan kísérletezni akarnának velem.
 - Miért kellene bárkinek felfedezni? Te nem mondod el senkinek, én sem mondom ei senkinek, Lesz egy elképesztő titkod, ami mindenki mástól különbözővé tesz. Tisztában lennél vele, hogy egy... hihetetlen lény vagy, és élveznéd, hogy senki sem gyanítja.
- Laurel belerúgott a járdába. - Ha téged hallgatlak, izgalmasan és elbűvölően hangzik.
- Talán az is.

Laurel még mindig bizonytalankodott, mire David közelebb lépett hozzá. - Ez a te döntésed - mondta halkán de akárhogyan döntesz, segíteni fogok neked. - Puha, meleg kezét Laurel tarkójára tette. Laurel alig mert lélegzetet venni. - Az leszek, amire szükséged van. Ha egy okostóbiás kell, aki kész válaszokat adni a kérdéseidre, az leszek. Ha barát kell, aki bioszórán melletted ül, és veled van, amikor szomorú vagy, az leszek. - David hüvelykujjával Laurel fülcimpáját és arcát simogatta. - És ha olyasvalakire van szükséged, aki megvéd mindenkitől a világon, aki bántani akarna téged, akkor megtiszteltetésnek veszem, ha én lehetek az. - A fiú tengerkék szeme a lány tekintetét kutatta, és Laurelnak hirtelen elszorult a torka. - Csak rajtad áll - suttopta David.

Annyira csábító volt a gondolat. A fiú jelenléte, közelsége teljesen ellazította, megvigasztalta Laurelt. De tudta, hogy nem lenne igazságos, nem lenne fair. Tetszett neki David - nagyon is de nem volt biztos abban, hogy az érzései tényleg Davidnek szólnak, vagy csak a szükség szülte őket. Amíg meg nem bizonyosodik róla, nem kötelezheti el magát.

- David, azt hiszem igazad van: választ kell kapnom a kérdéseimre. De most semmi másra nincs nagyobb szükségem, nnnt egy barátira.

David mosolya kicsit kényszeredett volt, de megszorította Laurel vállát, és így szólt: - Rendben, akkor az leszek - azzal megfordult, és továbbindultak. Elég közel egymáshoz ahhoz, hogy a válluk összeérjen.

Laurelnak ez nagyon tetszett.

- Laurel, ezek minden kétséget kizáróan növényi sejtek - mondta David, miközben a mikroszkópjába nézett.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Laurel, és most ő kezdte vizsgálgatni a szájüregéből vett kenetet. De még ő is felismerte a vastag falú, négyszögletes sejteket, amelyek a megvilágított iemezkét pettyezték.

- Kilencvenkilenc százalékgig biztos - mondta David, és nyújtózkodni kezdett. - Szerintem Tamani nem mondott hülyeséget.

Laurel felsóhajtott, és a szemét kezdte forgatni. - Te ott sem voltál. Az a fickó tényleg nagyon fura volt. - Ha sokszor mondogatod magadban, egy nap talán el is hiszed - súgta egy vékony hangocska Laurel fejében. Laurel elhessegette.

- Eggyel több bizonyíték arra, hogy rokonságban áll veled.

Laurel összevonta a szemöldökét, és belerúgott egyet David székébe, mikor az nevetni kezdett. - Most nagyon, de nagyon megbántottál - mondta, és megpróbálta nagyra nyitni a szemét, mint a drámai hősnők.

- De komolyan - folytatta David -, szerintem Tamaninak igaza van. Ebben legalábbis. Laurel a fejét csóválta. - Kell lennie valami más magyarázatnak, David megszólalt: - Hát, tudok még valamit... de mégse. Az hülyeség.

- Micsoda?

David a lány arcát fürkészte. - Én... én vérmintából is tudok olvasni.

- Huhh... - roskadt magába Laurel.

- Mi a baj?

- Hogyan akarsz vért venni?

David vállat vont. - Megszúrom az ujjadat, annyi elég lesz.

Laurel megint a fejét csóválta. - Tű? Szó sem lehet róla. Nem bírom. Iszonyodom tőle.

- Tényleg?

Laurel bólintott, az arca elkámpicsorodott. - Engem még sohasem szúrtak meg. -Soha?

Laurel a fejét rázta. - Mondtam, hogy nem járok orvoshoz, nem emlékszel?

- És a védőoltások?

- Egyet sem kaptam. Anyának külön papírt kellett kitöltenie erről, hogy beírathasson az iskolába.

- Varratok?

- Jaj! - takarta el a száját Laurel. - Gondolni sem tudok rá!

- Jó, akkor felejtjük el!

Csendben üldögéltek egy darabig.

- És ha nem nézek oda? - kérdezte Laurel.

- Nem kell odanézned. Nem is fog fájni, legfeljebb egy picit.

Laurelnek a torkára forrt a szó, de tudta, hogy a vérminta fontos lehet. - Na, jó...

- Anyám cukorbeteg, van egy rakás tú a szobájában, mert mérnie kell a cukrát. Így lesz a legkönnyebb. Mindjárt jövök.

Laurel próbált mélyen, egyenletesen lélegezni, míg David távol volt. A fiú üres kézzel jött vissza.

- Hol van? - kérdezte Laurel.

- Nem mondom meg. Nem akarom, hogy lásd. Csússz hátrébb, van egy ötletem. - Leült az ágyra a lány elé. - Ülj mögém, és hátulról karold át a derekamat. A fejedet hajtsd a hátamra, és szoríts meg, ha úgy érzed, félsz.

Laurel David mögé csusszant. Az arcával a fiú hátához simult, és a derekánál fogva magához szorította, amennyire csak tudta,

- Szükségem lesz az egyik kezedre - mondta David furcsán feszült hangon.

Laurel engedett a szorításra, és szabaddá tette az egyik kezét. David gyengéden masszírozni kezdte a lány tenyerét, amikor észrevette, hogy Laurel megint szorítani kezd. - Készen állsz? - kérdezte.

- Lepj meg! - kérte Laurel elfulladó hangon.

David tovább masszírozta a lány tenyerét, aki egy kis sikolyt eresztett meg, amikor úgy érezte, mintha áram ütött volna az ujjbegyébe. - Oké, készen is vagyunk - mondta David nyugodtan.

- Elraktad? - kérdezte Laurel lehajtott fejjel.

- Laurel... - szólalt meg David színtelen hangon ezt meg kell nézned.

A kíváncsiság segítette legyőzni a rettegést, így Laurel kikukkantott David válla mögött. - Mi az?

David gyengéden megnyomta Laurel középső ujját. Színtelen folyadéksepp jelent meg rajta.

- Mi lehet az? - kérdezte Laurel.

- Engem inkább az aggaszt, hogy mi nem lehet... ~ válaszolta David. - Ugyanis nem vörös.

Laurel csak bámult.

- Oöö, szabad...? - mutatott David a tárgylemez felé.

- Persze - mondta Laurel bénultan.

David kivett egy vékony üveglemezt, és hozzányomta Laurel ujjához. - Csinálhatok néhányat?

Laurel csak bólintott.

Három tárgylemezzel később David megtörölte Laurel ujját egy zsebkendővel. Laurel azonnal az ölébe rejtette a kezét.

David leült a lány mellé, a combja Laureléhez simult. - Laurel, mindig ez jön ki belőled, amikor megsérülsz?

- Már évek óta nem vágtam meg magamat.

- Soha nem horzsolta le a térdedet, vagy ilyesmi?

- Biztos, hogy volt ilyen, de... - a hangja elvékonyodott, amikor rájött, hogy nem tud egyetlen példát sem említeni. - Nem tudom - suttogta. - Nem emlékszem.

David beletúrt a hajába. - Laurel, vérzett már... bármid életedben?

Laurel gyűlölte ezeket a kérdéseket, tudta, mire céloz David, de az igazságot nem tagadhatta le. - Nem tudom. Esküszöm, nem emlékszem, hogy valaha véreztem volna.

David a mikroszkóp elé csúsztatta a széket, és az új tárgylemezt a megvilágított objektív alá helyezte. Sokáig nézett a szemlencsébe. Kicsérélte a tárgylemezt, és megint belenézett. Majd elővett néhány vörös foltos lemezt egy másik dobozból, és azokat is rátette a tárgyasztalra.

Laurel egész idő alatt meg sem mert moccanni.

David végre felnézett. - Laurel - kezdte -, mi van, ha azt mondom, nincsen véred? Mi van, ha ez a színtelen folyadék kering az egész testedben?

Laurel a fejét rázta. - Az nem lehet. Mindenkinek van vére, David.

- És mindenkinek állati eredetű hámsejtjei vannak, de a tieid nem azok, Laurel - válaszolt a fiú. - Azt mondd, a szüleid nem hisznek az orvosokban. Voltál már egynél is?

- Csak amikor nagyon kicsi voltam. Apa pont az imént mesélt róla. - Laurel szeme tágra nyílt a felismeréstől. - Jaj, istenem! - Egy pillanat alatt összekötötte a történetet a most hallottakkal. - Rájött! Rá kellett jönnie!

- De miért nem mondta el a szüleidnek?

- Azt nem tudom - rázta a fejét Laurel.

David elhallgatott, és összevonta a szemöldökét. Amikor ismét megszólalt, kicsit bizonytalannak tűnt. - Megpróbálhatok valamit?

- Ha nem arról van szó, hogy felvágsz, hogy megtekinthesd a beleimet is, akkor igen. David nevetett.

Laurel nem.

- Megnézhetem a pulzusodat?

Laurelt előntötte a megkönnyebbülés és végre ráérezte a helyzet komikumára. Kacagni kezdett, és nem tudta abbahagyni. David csak nézte, ahogy a lány hisztérikusan nevet. Végül sikerült összekapnia magát. - Bocsi - mondta, és zihált, mert egy újabb nevetéshullámot próbált legyűrni. - Csak... ez annyival jobb, mint felválni a hasamat!

David egy félmosoiy kíséretében a szemét forgatta. - Na, add ide a kezedet! - mondta.

Laurel kinyújtotta a karját, David pedig két ujját ráhelyezte a csuklójára.

- Milyen hűvös a bőröd! - jegyezte meg. - Kicsit meglep, hogy eddig nem vettem észre. - Azután elhallgatott, és Laurel csuklójára összpontosított. Egy idő után felállt a székről, és leült az ágyra a lány mellé. - Megnézem a nyakadon is.

Egyik kezét Laurel tarkójára simította, és ujjait jobb oldalon határozottan az artériára nyomta. Laurel érezte a fiú forró leheletét az arcán. David nem nézett Laureltre, a nyakára koncentrált, de Laurel nem tudta levenni a szemét róla. Olyan dolgokat látott, amelyeket eddig nem vett észre. Halvány szeplőket a haj vonalánál, egy rejtőzködő, apró heget a szemöldökén, a szempillák elegáns ívét. Érezte, hogy a fiú ujjai kicsit erősebben nyomják a nyakát. Mélyet sóhajtott, erre David visszahúzta a kezét. - Fájt?

Laurel a fejét rázta, és igyekezett nem venni tudomást arról, mennyire közel ül hozzá a fiú.

Néhány másodperc múlva David elvette a kezét Laurel nyakáról. Laurelnak egyáltalán nem tetszett a fiú tekintete - az aggodalom apró vonala jelent meg a szemöldökei között. - Mi az? - kérdezte.

De David csak a fejét csóválta. - Biztosra kell mennem. Nem akarok ok nélkül megijeszteni. Meg... izé... meghallgathatom a mellkasodat?

- Sztetoszkóppai?

- Nincs sztetoszkópom. De ha... - tette hozzá habozva -, ha a fülem pont a szíved fölé tenném, akkor tisztán hallhatnám.

Laurel kihúzta magát ültében. - Rendben - mondta csendesen.

David mindkét kezét Laurel bordáira tette, majd lehajtotta a fejét. A lány próbált egyenletesen lélegezni, de biztos volt benne, hogy a szíve örülten ver. David arca égette a bőrét, amikor a blúza felett hozzáért.

Egy hosszúnak tűnő pillanat után David felegyenesedett. -Na...

- Csitt! - mondta a fiú, elfordította a fejét, és most a másik fülével hallgatózott Laurel mellkasának másik oldalán. Nem csinálta sokáig, gyorsan felült. - Semmi - mondta, és nagyon gyengéd volt a hangja. - Se a csuklódon, se a nyakadon. És a mellkasodban sem hallok semmit. Olyan... üres.

-⁸ 82 -

- De mit jelenthet ez, David?

- Azt, hogy nem ver a szíved, Laurel. Nagy valószínűséggel nincs is szíved.

TIZENEGY

LAUREL EGÉSZ TESTÉBEN RESZKETETT. Érezte, hogy David meleg, súlyos karjai ölelik, úgy tűnt, hogy szinte semmi mást nem érzékei a világból. David mentőöv volt, és Laurel biztos volt abban, hogy nem éli túl az elkövetkező másodperceket, ha a fiú elereszti. - David, most mit tegyek?

- Semmit sem kell tenned.

- Igazad van - mondta Laurel csüggedten. - Csak ki kell várnom, hogy a többi testrészemről is kiderüljön, halott.

David magához húzta a lányt, és simogatni kezdte a haját. Laurel a fiú ingébe kapaszkodott, és fuldokolva zokogott.

- Dehogy - suttogta valahol a füle mellett David -, nem fogsz meghalni! - A fiú enyhén borostás arca hozzáért Laurel arcához. Az orra hegyével játékosan felszaladt a halántékáig. A lány könnyei gyorsan felszáradtak, és Laurel kezdett inkább a David bőre által keltett érzésekre figyelni. A fiú melegsége jólesett hűvös bőrének. David ajka a homlokát érintette, Laurel gerincén kellemes borzongás futott végig. Szemöldökén megérezte a fiú szemöldökét, önkéntelenül kinyitotta a szemét, és gondolatai azonnal belevesztek David óceánkéek tekintetébe. A fiú puhán, alig érintve megcsókolta Laurel ajkát. Laurel érezte, hogy valami sohasem tapasztalt forróság önti el az arcát.

Mivel nem mozdult, David újra megcsókolta, immár egy kicsivel határozottabban. Laurel azt érezte, hogy a fiú része annak az örületes viharnek, ami a belsejében kavargó. Magához húzta a fiú fejét, és olyan szorosan ölelte, hogy David testének forrósága őt is átjárhassa. Másodpercek, percek, talán órák teltek el - az idő jelentősége megszűnt, amikor a bőrük összeért. Laurel úgy érezte, mintha egy puha takaróba burkolózna.

Amikor David szinte erőszakosan kitepte magát a szorításából, hogy zihálva levegő után kapjon, Laurel kénytelen volt visszatérni a valóságba. Mit tettem? - gondolta.

- Annyira sajnálom - suttogta David - nem akartam...

- Csssst! - mondta Laurel, és David ajkára szorította az ujját. - Minden oké. - Nem bontakozott ki David öleléséből, aki látva, hogy a lány nem tiltakozik, tétován ismét fölé hajolt.

Az utolsó pillanatban Laurel a fiú mellkasára tette a kezét, hogy visszatartsa Davidet. Mély lélegzetet vett, és így szólt: - Nem tudom, hogy amit irántad érzek, valós-e, vagy csak a pánik okozza, vagy... - szünetet tartott. - Nem tudom megtenni, David. Azok után, amit megtudtam magamról...

David lassan elhúzódott Laureltől, és hosszan hallgatott. - Akkor várok - mondta alig hallhatóan.

Laurel felkapta a hátizsákját. - Mennem kell - mondta, teljesen feleslegesen.

David a szemével követte, amíg átment a szobán.

Laurel megállt, még egyszer visszanézett, kilépett a folyosóra, és becsukta maga mögött az ajtót.

Biológiaórán Laurel a szokott helyére ült, de nem vette elő a könyveit. Egyenes derékkal ült és a fülét hegyezte, mikor hallja meg David lépteinek ismerős ritmusát. De még így is összerezsent, amikor a fiú egy laza mozdulattal ledobta a padra a hátizsákját. Laurel összeszedte magát, és felnézett Davidre, és nagyon meglepődött, amikor a feszült, ideges vonások helyett széles mosolyt, és izgalomtól kipirult arcot látott. - Olvasgattam egy kicsit az éjszaka - mondta David köszönés helyett - és van néhány elméletem.

Elméletek? Laurel nem volt biztos abban, hogy meg akarja ismerni őket. Sőt, volt valami David arckifejezésében, amitől egyre biztosabb volt benne, hogy nem akarja megismerni őket.

David kinyitott egy könyvet, és a lány elé csúsztatta.

- Húsevő növény? Te aztán tudsz udvarolni! - Laurel megpróbálta visszacsúsztatni a könyvet David elé, de az mindkét kezét rátette.

- Egy pillanat! Nem azt mondom, hogy húsevő növény vagy, de érdemes lenne olvasnod egy kicsit az étkezési szokásaikról.

- David, ezek húst esznek.

- Technikailag igen, de olvasd csak el, hogy miért! - A fiú ujjai végigfutottak a zöld szövegkiemelővel áthúzott sorok felett. - A húsevő növény leginkább ásványi anyagban szegény, főleg nitrogénhiányos talajon szaporodik. Azért eszik legyet, mert a légyben sok a nitrogén, viszont nincs benne zsír és koleszterin. Nem a húsról van szó! Olyan táplálék kell neki, amilyen tápanyagra szüksége van. - David lapozott. - Nézd, itt leírják, mivel kell táplálni az otthon tartott húsevő növényt. Sokan adnak neki hamburger és steak darabokat, mert azt hiszik, amit te: hogy húsevő. De hamburgerrel könnyedén ki lehet nyírni egy húsevőt, mert az tele van zsírral és koleszterinnel, amit nem tud megemészteni.

Laurel megrettenve nézte a hatalmas, szörnyszerű növény képét, és azon morfondírozott, hogyan juthatott eszébe Davidnek, hogy őt, Laurelt ehhez hasonlítsa. - Nem értelek - mondta színtelen hangon.

- Tápanyagok, Laurel! Iszol tejet?

- Nem.

- Miért nem?

- Mert rosszul leszek tőle.

- Tuti, hogy azért leszel rosszul, mert zsír és koleszterin van benne. Mit iszol akkor?

- Víz, üdítőt. - Az őszibarackbefőtt levét... ennyi.

- Víz és cukor. Szoktatok cukrot tenni a vázákba? A virágok vizébe? A virágok imádják! Azonnal felszívják.

David magyarázata szinte túl logikus volt. Laurelnek megfájdult a feje. - Én miért nem eszem legyeket? - kérdezte gunyorosan, és a halántékát masszírozta.

- Túl kicsik neked, gondolom. De gondolj csak arra, mit is eszel? Gyümölcsöt és zöldséget. Növényeket, amelyek kiszívták a talajból a tápanyagokat. Megeszed őket, és ugyanúgy hozzájutsz minden tápanyaghoz, mintha te magad eresztenél gyökeret a földbe.

Laurel elhallgatott néhány másodpercre, mert Mr. James csendet kért. - Szóval még mindig azt hiszed, hogy növény vagyok? - kérdezte suttogva.

- Egy rendkívül *fejlett*, nagyon értelmes növény - válaszolta David. - De növény.

- Mekkora szívás...

- Hát, nem tudom - vigyorgott David. - Szerintem meg nagyon kúl.

- Naná, szerinted. Te stréber tudóspalánta! Halló, én az a lány vagyok, aki úgy akarja kijárni a gimit, hogy lehetőleg minél kevesebben vegyék észre.

- De akkor is - erőltette David. - Szerintem mindketten jól jártunk.

Laurel felhorkant, amivel rögtön sikerült felhívnia magára Mr.

James figyelmét.

- Laurel és David, megosztanátok velünk is a viccet? - kérdezte, és egyik kezét csontos csípőjére tette.

- Nem, uram - mondta David. - De köszönjük az érdeklődést. - A diákok jól mulattak, de Mr. James annál kevésbé. Laurel hátradőlt és vigyorgott. 1:0 David javára a tanárral szemben, aki csak szeretne olyan szellemes lenni, mint David.

Szombaton Laurel és David megint Davidéknél jöttek össze „tanulni”. David mutatott a lánynak egy cikket, amit az interneten talált. A cikkben arról volt szó, hogy a növények a leveleiken keresztül jutnak hozzá a szén-dioxidhoz. - *És te?* - kérdezte Laureltól. Laurel David ágyán ült kibontott szirmokkal, háttal a nyugatra néző ablaknak, ahonnan átjárhatta testét a beáramló napfény. Ez volt az egyik előnye annak, hogy Davidéknél „tanulhatott” szinte mindennap iskola után. David többnyire kibírta, hogy ne bámulja - bár Laurel nem tudta biztosan, vajon a lopott pillantások a szirmainak, vagy meztelen derekának szólnak.

Mindegy volt, egyiket se bánta.

- De hát nekem nincsenek is leveleim! Kivéve azokat a kicsi csésze-levélkéket a szirmok alatt. Legalábbis eddig nem voltak - tette hozzá rejtelmesen.

- Technikailag tényleg nincsenek, de szerintem a bőröd is annak számít.

- Miért? Talán már elkezdtem zöldülni? - kérdezte Laurel, és összepréselte az ajkait. Az elzöldülésről Tamani zöldes árnyalatú haja jutott eszébe. Nem akart rá gondolni. Túlságosan összezavarta. Meg különben sem fair egy másik fiúra gondolni, amikor Daviddal van. Lojálisnak kell maradnia. Nappal legalábbis. Elalvás előtt azonban megengedheti magának azt a kis luxust, hogy a másik felé kalandozzanak a gondolatai.

- Nem minden levél zöld - kattogott tovább a témán David, aki nem vette észre Laurel hangulatváltozását. - A legtöbb növénynél a levél alkotja a legnagyobb összefüggő külső felületet. A te esetében ez a bőröd. Talán te azon keresztül veszed fel a szén-dioxidot. - David kissé elpirult. - Akkor is kivágott, ujjatlan felsőben vagy, amikor kint hideg van.

Laurel megkavarta a Sprite-ját a szívószállal. - De akkor miért lélegzem? Ugyanis lélegzem, ha nem vetted volna észre - mutatott rá a tagadhatatlan tényre.

- De muszáj?

- Hogyhogy muszáj? Persze, hogy muszáj.

- Szerintem meg nem muszáj. Legalábbis nem úgy, mint ahogyan én lélegzem. Vagy nem olyan gyakran. Mennyi ideig tudod visszatartani a lélegzetedet?

Laurel a vállát vonogatta. - Elég sokáig.

- Ugyan már! Úsztál valaha? Ha igen, akkor tudnod kell. Na, csak egy durva becslést! - erőltette David, miközben Laurel a fejét rázta.

- Feljövök, mikor elegendem van abból, hogy víz alatt legyek. Egyébként sem bukom le sokat. Csak a hajamat vizezem be, így aztán fogalmam sincs, meddig bírom.

David elvigyorodott, és a csuklójára bökött. - Majd most megnézzük.

Laurel hosszan a fiú szemébe nézett, majd félretolta az üdítősdobozt, előrehajolt, és vidáman David mellkasába boksolt, - Unom már, hogy mindig velem kísérletezünk. Nézzük, te meddig bírod!

- Rendben, de aztán megint te jössz!

- Áll az alku.

David vett néhány mély lélegzetet, és mikor Laurel elkiáltotta magát, hogy rajt, beszívott egy nagy adag levegőt, és hátradőlt a székén. Ötvenkét másodperc múlva, amikor már vörösödött a feje, kifújta. Most Laurel volt soron.

- Nem ér nevetni! - figyelmeztette a fiút. - Úgyis te győzöl!

- Kizárt dolog - vigyorgott David magabiztosan, mint mindig, amikor tudta, hogy igaza van.

Laurel vett egy mély lélegzetet, és hátrahanyatlott David párnájára. A stopper halk pittyegéssel indult el.

A fiú minden másodperccel egyre önelégültebb mosolya idegesítette, így Laurel az ablak felé fordult. Egy madár repült át a sápadtkék égen, azt figyelte, míg el nem tűnt egy domb mögött.

Mivel ezután semmi érdekesen nem akadt meg a szeme, a mellkasára koncentrált. Kezdte kissé kényelmetlenül érezni magát. Várt még egy keveset, de mert egyre kevésbé tetszett neki, amit érzett, kifújta a levegőt. - Ennyi. Ítélezz!

David az órájára nézett. - Tényleg eddig bírtad?

- Eddig akartam.

- Az nem ugyanaz. Tovább is bent tudtad volna tartani?

- Valószínűleg igen, de már kellemetlen volt.

- Még mennyi ideig?

- Nem tudom - mondta Laurel kipirulva. - Tehát meddig bírtam?

- Három perc, huszonnyolc másodpercig.

Beletelt kis időbe, míg Laurel felfogta. Hirtelen felült. - Hagytál nyerni?

- Nem. Viszont igazoltad az elméletemet.

Laurel a karjára bámult. - Levél? Tényleg?

-^s 86 -

David megfogta Laurel karját, és mellé igazította a sajátját. - Nézd meg magad! Közelebről megvizsgálva a karjaink alig hasonlítanak.

- Látod? - mutatott David az alkarját behálózó erekre. - Jó, az igaz, hogy a fiúk erei duzzadtabbak, de a világos bőröd miatt látszani kellene valami kékségnek itt-ott. Nálad nem látszik *semmi*.

Laurel a karját vizsgálgatta. - Mikor vetted észre?

David bűnbánóan vállat vont. - Amikor a pulzusodat kerestem. De annyira kivoltál, hogy nem akartalak még ezzel is terhelni. Meg aztán először kutakodni is akartam egy kicsit.

- Köszí... tényleg. - Laurel egy darabig hallgatott, mert a gondolatok összevissza cikáztak a fejében. De akárhonnan nézte a dolgot, mindig ugyanarra jutott: - Növény vagyok, igaz?

David felnézett rá, és ünnepélyesen bólintott. - Szerintem igen.

Laurel nem tudta megmagyarázni, miért kezd el sírni. Hiszen már nem lephette meg, amit hallott. Viszont eddig sikerült hárítania az igazságot. Most, hogy el kellett fogadnia, vegyes érzései támadtak: félelem, megkönnyebbülés, csodálkozás és valami fura bánat.

David leült mellé az ágyra. Nekidőlt az ágytámlának, és a mellkasára húzta Laurelt. A lány könnyedén simult hozzá, élvezte az erős karok nyújtotta biztonságot. David a vállát és a hátát simogatta, óvatosan elkerülve a szirmokat.

Laurel hallotta, hogy a fiú szíve egyenletesen dobog, ami arra emlékeztette, hogy vannak még dolgok, amelyek normálisak. Megbízhatóak.

David testének melege Laurelt is átmelegítette. Mint a napfény. Laurel elmosolyodott, és még szorosabban bújt a fiúhoz.

- Mit csinálsz jövő szombaton? - kérdezte David. Hangja rezgett a mellkasában, ahová Laurel a fülét tapasztotta.

- Nem tudom. Te mit csinálsz?

- Tőled függ. Azon gondolkoztam, amit Tamani mondott neked.

Laurel felemelte a fejét. - Erről nem akarok beszélni.

- Miért? Abban igaza volt, hogy növény vagy. Talán... talán a tündérdologban is igaza van.

- David, a mikroszkópod füle hallatára mondasz ilyeneket? - nevetett Laurel, és próbált könnyed hangot megütni. - Még a végén elrontja magát, ha meghallja, hogy a gazdája ilyen tudománytalan butaságokban hisz.

- Az is olyan tudománytalan, hogy növényekkel barátkozom - mondta David, és nem volt hajlandó viccet csinálni a dologból.

Laurel sóhajtott, és ismét David mellkasára hajtotta a fejét. - Minden kislány arról álmodik, hogy egyszer hercegnő, tündér, vagy sellő, vagy ilyesmi válik belőle. Főleg azok a kislányok, akik nem ismerik az édesanyjukat. De hatéves kor körül azért ez elmúlik. Tizenöt évesen megpláne - szegezte előre az állát makacsul. - Nincsenek is tündérek!

- Talán nincsenek, de nem is kell igaziból annak lenned.

- Ezt meg hogy érted?

David Laurel szirmaira nézett. - Jövő szombaton lesz egy jelmezbál a suliban. Arra gondoltam, hogy tündérnek öltözhetsz, hogy kicsit próbálgasd a szerepet. Tudod, először jelmezben szoksz hozzá, aztán majd igaziból is menni fog. Csak azért, hogy ne érezd olyan idegennek...

-⁸ 87 -

- Micsoda? Csatoljak fel szárnyakat és parádézzak valami vicces kis ruhában?

- Én úgy látom, hogy szárnyad már van - mondta David komoly hangon.

Laurel lassan, de biztosan felfogta, mit akar tőle David, és hitetlenkedve nézett a fiúra. - Azt akarod, hogy így menjek? Hogy mindenki lássa a virágomat? Te megőrültél? Szó sem lehet róla!

- Ide figyelj! - ült fel David. - Már kigondoltam az egészet. Angyalhaj. Ha azt a szirmaid töve köré csavarod, és átveted a válladon, senki sem fogja gyanítani, hogy igaziak. Azt fogják hinni, hogy egy csodaszép jelmez.

- Nem hiszem, hogy meg tudom etetni velük, hogy jelmez. Ahhoz túlságosan tökéletes.

David vállat vont. - Az emberek általában azt hiszik el, amit mondanak nekik - vigyorgott.

- Te komolyan azt gondolod, hogy akad bárki, aki rád néz és azt mondja: „Hmm... az a lány lehet, hogy növény?”

Tényleg teljesen abszurdnak hangzott. Laurel gondolatai már azon az égszínkék ruhán jártak, amelyet Sarah unokatesvéreinek esküvőjén viselt tavaly nyáron. - Jó, átgondolom - ígérte.

Szerda délután Davidnek dolgoznia kellett iskola után, így Laurel a könyvtár felé vette az útját. Éppen akkor lépett a pulthoz, amikor a könyvtáros a katalogizálást magyarázta egy fiúnak, aki nem értette és nem is akarta érteni, amit a könyvtáros mond. Néhány perc múlva a fiú feladta, vállat vont és lelépett.

A könyvtáros egy frusztrált sóhajjal fordult Laurelhez. - Igen?

- Használhatom az internetet? - kérdezte a lány.

A könyvtáros elmosolyodott, nyilván megörült, hogy valaki valami ésszerűt kérdezett tőle.

- Ott van a számítógép - mutatta. - Az olvasójegyed számával lépj be, és egy óra hosszat használhatod.

- Csak egy óra hosszat?

A könyvtáros előrehajolt, mintha egy összeesküvés részleteit szeretne volna megbeszélni. - Néhány hónappal ezelőtt hoztuk ezt a szabályt. Járt ide egy nyugdíjas hölgy, aki egész nap kártyázott a gépen. - A könyvtáros vállat vont és felegyenesedett. - Tudod, hogy van ez... elég egyetlen örült ahhoz, hogy a többieknek bosszúságot okozzon. Viszont szuper gyors az internet - tette hozzá, és egy halom könyvet kezdett becsipogtatni a nyilvántartásba.

Laurel megcélozta a bokszot, ahol az egyetlen olyan számítógép állt, amelyről elérhető volt a világháló. Az eurekai könyvtár, amelyet gyakran látogatott az apjával, óriási volt, Crescent City-é azonban alig volt nagyobb egy átlagos lakóháznál. Volt egy polcnyi képeskönyv, egy polcnyi felnőttírodalom, a többi mind kézikönyv. De abból sem volt valami sok.

Leült a géphez és bejelentkezett. Az órájára pillantott és guglizni kezdett.

Negyvenöt perc alatt kismillió képet látott virágokban élő, virágszirom ruhát viselő, és virágkehelyből teát kortyolgató tündérekéről. De olyan tündért egyet sem talált, aki maga is virág lenne. Vagy növény. Vagy mi a bánat. Ez gáz - gondolta durcásan.

Belefogott egy hosszú Wikipedia cikk olvasásába, de minden második-harmadik mondatnál meg kellett állni, hogy egy-egy kifejezés értelmének utánanézzon. Nehezen haladt, csak néhány bekezdést sikerült befejeznie.

Vett egy mély lélegzetet, és összeszűkülő szemmel ismét a képernyő felé hajolt.

- Imádom a tündéreket!

Laurel majdnem leesett a székről, mikor Chelsea a fülébe harsogott.

Chelsea ledobta magát Laurel mellé. - Tavaly én is átmentem ezen a tündéres dolgon. Van vagy tíz könyvem otthon a tündérekéről, meg egy csomó képem a plafonon. Találtam egy

röpiratot is valami pasasnak az összeesküvés-elméletéről, aki azt írja, hogy Írországot a Seelie Court¹ irányítja. Volt egy rakás hülyeség abban amit írt, de néhány észrevétele elgondolkodtató.

Seelie Cotirt: a skót népi hiedelemvilágban a tündéreknek két osztálya van: a Seelie Court és az Unseelie Court. A seelie szó áldottat, szentet jelent. Az ide tartozó tündérek jóindulattal szemlélik az emberek világit, és a segítséget meghálálják. Shakespeare Puckja² *szentivánéjiálombin* is a Seelie Courthoz tartozó hobgoblin volt. [A ford.]

Laurel gyorsan bezárta a keresőprogramot. De a jelek szerint mégsem volt elég gyors.

- A sötét középkorban az emberek azt gondolták, hogy minden gonoszság a tündérek műve - folytatta Chelsea, észre sem véve, hogy Laurel még mindig nem szólt egy szót sem. - Természetesen a jó dolgokat is a tündérekre fogták, szóval fifti-fifti. De mégis, na... - Chelsea elvagyorodott. - Szóval miért is érdekelnek téged a tündérek?

Laurelnek hirtelen kiszáradt a szája. Próbált valami hihető dolgot kitalálni, de egymásnak ellentmondó tündérlegendákon kívül semmi sem jutott eszébe. - Csak az izére, a... - már majdnem azt mondta, hogy angolórára, mikor rájött, hogy az nem jó, mert Chelsea is jár angolra.

Akkor jutott eszébe David meghívása.

- Tündérnek öltözöm a szombati bálon - bökte ki. - Gondoltam, kicsit utánaolvasok.

Chelsea arca felderült. - Hű, de kúl! Én is tündér akarok lenni! Összeöltözhetnénk!

Na, szuper. - Hát, nem tudom. David csinálja a szárnyamat, azt mondja, meglepetés lesz.

- Aha - Chelsea csak egy másodpercre ingott meg. - Rendi. Amúgy is Ryannel kellene egyeztetnem - tette hozzá elpirulva. - Pénteken hívott meg.

- Remek!

- Naná. Aranyos, ugye? Hát nem aranyos?

- De! Abszolút.

- Jó - Chelsea egy pillanatra a gondolataiba merült. - Te Daviddal mész?

Laurel bólintott.

Chelsea mosolyába leheletnyi fájdalom is vegyült. - Gyönyörű tündér leszel. Tulajdonképpen amúgy is tündérré emlékeztetsz, szóval tökéletes leszel.

- Tényleg?

- Ja. Főleg a hajad, meg a világos bőröd miatt. Az emberek hajdanán úgy gondolták, hogy az angyalok is tündérek, tehát a tündérek biztosan szőkék és törékenyek.

Törékenyek? Laurel egy kicsit fennakadt ezen.

- Tökéletes leszel - mondta Chelsea. - Majd a bejáratnál várlak. Én akarom először látni a jelmezedet!

- Megegyeztünk! - mondta Laurel kényszeredett mosollyal. Nem tetszett neki, hogy David ötlete ennyire rabul ejtette. Szó szerint. De nem volt más választása, nem mondhatta el Chelsea-nek az igazságot.

-⁸ 89 -

- Tényleg, miért itt szörfölsz? - kérdezte Chelsea. - Otthon nincs net?

- Csak betárcsázós van - felelte Laurel a szemét forgatva.

- Húha! Az még létezik? Apám informatikus, az egész házat felszerelte drót nélküli internettel. Hat gépen fut a létező leggyorsabb net. Apa meghalna a röhögéstől, ha

elmondanám neki, hogy ti még a betárcsázósat használjátok. Legközelebb gyere inkább hozzánk, adok könyveket, meg nagy sávszélességet, jó?

Laurel rögtön rávágta, hogy igen, de aztán rádöbbsent, hogy az ki van zárva. Chelsea túl okos, hamar összerakná a képet.

Már ha lesz mit összerakni. Laurel egyetlen forrást sem talált olyan tündérekéről, mint ő maga. Talán még a driádok, az erdei nimfák álltak hozzá a legközelebb, de hát azok is csak a fák szellemei voltak.

Laurel biztos volt benne, hogy ő nem szellem.

Mennem kell - mondta Chelsea - nekem sajnos valódi kutatómunkát kell végeznem - tette hozzá, és felmutatta a történelemlékönyvét. - Minimum három forrást kell találnom, és egyik sem lehet a netről. Mrs. Mitchell totál a múlt században él. Holnap tali!

- Igen - mondta Laurel, és intett egyet. - Holnap. - Visszafordult a képernyőhöz, hogy még egy keresést lefuttasson. De mire kinyitotta a programot, lejárt az ideje.

Laurel sóhajtott, és összeszedte a foghíjas jegyzeteit. Ha többet akar, vissza kell jönnie. A könyvespolcok felé pillantott, és meglátta Chelsea repdeső fürtjeit.

Mennyivel kényelmesebb lenne egyszerűen átmenni hozzájuk!

Csak hogy mostanában a kényelem nem lehet szempont.

TIZENKETTŐ

-MÉG MINDIG SEMMI? - kérdezte David, amikor Laurel szombat délután, néhány órával a bál előtt rácsörgött.

- Semmi. Már három napja a könyvtárban lakom, és semmi.

- Utalások sem?

- Hát, bármibe bármit bele lehet magyarázni, ha nagyon akarom, de nem találtam konkrét leírást az olyan... - Ekkor Laurel lehalkította a hangját - ...tündérekről, mint én.

- Mi van Shakespeare-rel? A Szentivánéji álom?

- Igazság szerint talán az áll a legközelebb a valósághoz. De abban mindenkinek szárnya van, ráadásul mágikus lényeknek tűnnek. És túl meggondolatlanok is... én nem vagyok az, igaz?

David felnevetett. - Egyáltalán nem vagy az - mondta, majd hirtelen elhallgatott. - Lehet, hogy a történetek el vannak fordítva.

- Mindegyik?

- Miért, szerinted mennyi igazság van a legendákban?

- Nem tudom. De amelyik igaz, arról csak lennie kell valami dokumentációnak.

-Jó, akkor még kutakodunk. Felkészültél a ma estére?

- Naná.

- Akkor nyolckor találkozunk?

- Persze, kész leszek.

Néhány órával később David egy hatalmas papírdobozzal a kezében jelent meg. Abban „hozta” Laurel „szárnyait”. A lány a kék ruhájában, a vállán stólával nyitott ajtót.

- Húha - mondta David - de jól nézel ki!

Laurel végignézett magán, és azt kívánta, bárcsak valamivel kevésbé feltűnő ruhát választott volna, ebben mindenki őt fogja bámulni. A csillogó, világoskék színű, ezüstgyöngyökkel varrott szatén miniruha tökéletesen simulat Laurel domborulataira. Rézsútosan szabták, szív alakú nyakkivágása volt, és szintén ezüstgyöngyökkel díszített, nyitott hátrésze szinte derékig fedetlenül hagyta Laurel hátát. A képet egy miniuszály tette teljessé.

David fekete nadrágot és fehér szmokingkabátot viselt. Vörös selyem övkendő kötött a derekára, és csokornyakkendőt is sikerült szereznie. A zsebéből hófehér kesztyű kandikált ki, a haját pedig lezselézte.

- Te minek öltöztél? - kérdezte Laurel elismeréssel a hangjában.

David elvörösödött. - Fehér lovon-~~é~~vező mesebeli hercegnek.

Amikor Laurel elnevette magát, a fiú vállat vont. - Arra gondoltam, hogy így mindketten mesealakok lehetünk.

- Anya tudja, hogy értem jössz - suttogta Laurel, és gyorsan felterelte Davidet a lépcsőn - de szerintem jobb, ha mindennel elkészülünk, még mielőtt meglát. Biztos azt akarja majd, hogy nyitott ajtónál vegyem fel a „szárnyat”, hogy ő is láthassa.

- Nem gond.

Laurel belökte Davidet a szobájába, óvatosan körülnézett a folyosón, és becsukta az ajtót. Leoldotta magáról a fehér stólát, és hagyta kibomlani a virágját. Több szirmot neki kellett kiegyengetnie, az utóbbi néhány napban kicsit petyhüdtek voltak, és már nem álltak olyan feszesen. Amikor meghallotta, hogy David hangosabban kapkodja a levegőt, hátrafordult.

- Mi van?

- Semmi. Csak annyira gyönyörű... főleg azzal a ruhával. Minden alkalommal lenyűgöz, amikor látom.

- Na persze - mondta Laurel gúnyosan -, könnyű örömet lelni bennük, mikor nem neked kell hordani őket.

Két percbe se telt, hogy David a girlandot a virág tövéhez és Laurel vállaira igazítsa. Laurel megnézte magát az ajtóra szerezit vadonatúj tükörben és felnevetett: - David, zseni vagy! Tök úgy néz ki, mintha jelmez lenne!

David odaállt mellé, és a tükörképükre mosolygott. - Még nem vagyok kész ~ mondta, és visszafordult a doboz felé. - Ül le, és csukd be a szemedet!

Laurel engedelmesen leült, szemmel láthatóan élvezte a helyzetet. A fiú ujjai megérintették az arcát, és Laurel valami hideget érzett átsuhanni a szemhéján és az arccsontján. - Te meg mit csinálsz?

- Ne kérdezz semmit! És tartsd csukva a szemedet, légy szíves!

Laurel hallotta, hogy David valamit ráz, majd hűvös permet borította be a haját. - Egy pillanat - mondta a fiú. Meleg lehetétől Laurel nedves szemhéja még hidegebb lett, arca többi része viszont égni kezdett. - Készen is vagy.

Laurel kinyitotta a szemét, és felállt, hogy megnézzze magát a tükörben. Elakadt a lélegzete, majd nevetésben tört ki, miközben a fejét jobbra-balra forgatta. A lemenő nap sugarai szikrázóvá tették az arcát és a szemhéját. A haja is tele volt csillogó szemcsékkel, és amikor megrázta, a ruhájára is hullott belőle. Alig ismert magára a sok flitter, csillám és ragyogás közepette.

- Most tényleg úgy nézel ki, mint egy tündér - mondta David elismerően.

Laurel sóhajtott: - Úgy is érzem magam, mint egy tündér. Nem gondoltam volna, hogy valaha kiejtek ilyesmit a számon - A lány David felé fordult. - Varázsló vagy!

- Nem - vigyorgott David, - te vagy varázslatos. Tudományosan is bizonyítást nyert, hogy varázslény vagy - jelentette ki, és egy félmosoly kíséretében beletúrt lezselézt hajába. - Én csak ember vagyok.

Laurel mosolygott, és megszorította a fiú kezét: - Talán, de te vagy a legcsodálatosabb ember.

- Ha már az embereket emlegetjük, - mutatott David az ajtóra - talán itt az ideje, hogy a szüleid is lássanak. Anya tíz perc múlva itt lesz, hogy elvigyen bennünket.

Laurel gyomra újra görcsbe rándult. - Szerinted anyám nem fogja észrevenni? - kérdezte.

- Dehogy, lövése sem lesz! - mondta David. - Biztos vagyok benne. - Azzal megfogta Laurel mindkét kezét. - Készen állsz?

Laurel nem állt készen, de ettől függetlenül mereven bólintott.

David kinyitotta az ajtót, és felajánlotta a karját Laurelnak: - Hölgyem?

Sarah-val a lépcsőn találkoztak. - Á, itt vagytok! - örvendezett, és a fényképezőgépét lóbálta. - Tartottam tőle, hogy meglógtok, mielőtt lekaphatnálak benneteket - mondta, miközben mosolyogva figyelte Laurelt. - Gyönyörű vagy! És te is remekül festesz, David! - tette hozzá.

- Hol van apa? - kérdezte Laurel, és a nappali felé tekintgetett.

- Ma este későig dolgozik, de megígértem neki, hogy csinálok egy halom fotót. Most repül a kismadár!

Sarah legalább ötven fotót készített, mielőtt David édesanyja megérkezett.

Laurel maga után húzta Davidet, Sarah pedig még egyszer utánuk kiabált, hogy érezzék jól magukat. A fiú anyja is áradozni kezdett, hogy milyen szépek, de szerencsére Davidről már otthon készített fotókat, így csak öt-hat páros fotó erejéig kellett összeszedjék magukat.

Mire elkészültek, Laurel majdnem meggondolta magát. - Túláságosan felhívom magamra a figyelmet - súgta oda Davidnek a hátsó ülésen le fogok bukni!

David felnevetett. - Nem fogsz lebukni - mondta. - ígérem!

- Remélem, hogy igazad van - morgott Laurel, mikor behajtottak az iskola előtti parkolóba.

- Hát ez elképesztő! - sikkantotta Chelsea, amikor David és Laurel beléptek a feldíszített tornaterembe. - Mondta David, hogy a szárnyak örületesen jól fognak kinézni, de nem hittem volna, hogy ennyire! - Megforgatta Laurelt. - Inkább tűnik virágnak, mint szárnyak, nem gondolod?

- Aha, virágszárnyak, asszem - felelte idegesen Laurel.

Chelsea vállat vont. - Kiráááá! David, te egy zseni vagy! - veregette meg a fiú vállát.

Laurel elnyomott egy vigyort. Ügy látszik, David fogja learatni a babért a virágja miatt ma éjjel, de legyen. Főleg, hogy a másik alternatíva az lenne, hogy rájönnek a titkára.

Chelsea Laurel vállánál kezdett szaglászni. - Hű... - mondta mit fűjtál magadra? Sokat adnék érte, bármi legyen az.

Laurel egy pillanatra megakadt, aztán azt mondta: - Á, egy régi parfüm, már száz éve megvan. Arra sem emlékszem, mi a neve.

- Ha már nem kell, nálam jó helye lesz! Hű...

Laurel elmosolyodott, majd jelentőségteljesen Davidre nézett és fejével a terem másik vége felé intett. Csak minél messzebb Chelsea orrától...

- Iszunk valamit - mondta David, és megfogta Laurel kezét. Szerencsére megjelent Ryan, ami annyira lefoglalta Chelsea-t, hogy eszébe sem jutott követnie őket.

Laurel David tenyerében hagyta a kezét. A fiú ugyan nem mondta, hogy a mai este randinak számít, de azt sem mondta, hogy nem. Laurel szerette volna randinak tekinteni. Annak ellenére, hogy egyelőre nem szívesen nevezte Davidet a kedvesének, nem volt biztos abban, hogy igazából nem ezt akarja. Mi mást várhatna még egy fiútól? David kedves, türelmes, okos, vicces, és nem csinál titkot abból, hogy imádja őt. Laurel mosolyogva követte a fiút. Elképzelhető, hogy megindul a pletykaáradat, de kit érdekel?

Mindenki félreállt, hogy helyet adjon a „szárnyának”. Azok a diákok, akik eddig szóba sem álltak vele, most mind kezüket-lábukat törték, hogy elmondhassák neki, milyen szuper a jelmeze. Bármerre nézett, csodáló tekintetekbe ütközött. De nem aggódott túláságosan. Tudta,

hogy mit látnak mások - ugyanazt, amit ő is látott a tükörben. Varázslatosan festett, erre nem volt jobb szó.

Fél tizenkettőkor egy lassú számot játszottak, és David végre felkérte az első táncra. Egész éjjel a haverjaival lógott, és azt leste, hogyan táncol Laurel más fiúk karján.

- Mondd csak - kezdte, és magához szorította a lányt - annyira rossz volt?

Laurel a szemébe nézett, és a nyaka köré fonta a karját. - Egyáltalán nem. Tök igazad volt.

David nevetett. - Miben?

Egy halvány mosoly még ott játszott Laurel arcán, de a szavai komolyak voltak. - Mindenki láthatja, hogy mi vagyok, de senki sem retten vissza tőlem, senki sem undorodik. Senki sem uszított rám örült tudósokat, meg ilyesmi. Mindenki azt gondolja, hogy milyen klassz. - Laurel egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta: - Szerintem is klassz.

- Persze, hogy az. Csodálatos - vigyorgott David. - Csodálatos vagy.

Laurel David vállára szegezte a szemét, de testén jóleső melegség futott végig.

- Milyen érzés tündérnek lenni?

Laurel vállat vont. - Nem olyan rossz. Persze nem minden nap olyan, mint a mai.

- Nem, de ha megbarátkozol a gondolattal, talán azzal is megbarátkozol, hogy igaz.

Laurel csodálkozva nézett Davidre. - Hé, te azt szeretnéd, hogy igaz legyen, ugye?

- Na, és ha igen?

- De miért?

- Mert akkor én is a mese része lehetek.

- Ezzel meg mire célzol? Már így is te vagy a mesebeli herceg.

- Igen, de nem igaziból. Te viszont? Laurel, én komolyan azt hiszem, hogy ez az egész igaz. És szerintem fantasztikus! Mondj még egy embert, akinek a legjobb barátja egy tündér! Fogadjunk, hogy nem ismersz ilyet!

Laurel mosolygott. - Tényleg a legjobb barátod vagyok?

David komoly tekintettel nézett vissza rá. - Egyelőre még csak a legjobb barátom.

Laurel közelebb lépett hozzá, fejét a fiú vállára fektette, így táncolták végig a dal második felét. Amikor vége lett, magához szorította Davidet. - Köszönöm - súgta a fülébe.

David vigyorgott, és színpadiasan felajánlotta a karját: - Hölgyem?

Azzal visszavezette a lányt az asztalokhoz, ahol a barátaik ültek. Laurel ledobta magát egy székre. - Hű, totál ki vagyok nyúlva!

David közelebb hajolt hozzá. - Mit vártál? Órákkal ezelőtt lement a nap. Egy kistündérnek már régen a virágszirom ágyban volna a helye.

Laurel nevetett. Majd hirtelen összeresztett, amikor valaki megérintette a vállát. Egy végzős diák volt, az iskolában látta már korábban. - Hé, ez az izé leesett a hátadról tánc közben, gondoltam, szeretnéd visszakapni - mondta, és egy hosszú, kékesfehér szirmot nyújtott át.

Laurel rémülten nézett Davidre. Néhány másodperccel később a fiú elvette a szirmot a végzőstől. - Kösz, haver.

- Szívesen. Miből csináltad a szárnyat? Olyan, mintha igazi virágszirom lenne.

- Ipari titok - vigyorgott David.

- Tényleg elképesztően jó.

- Kösz!

A végzős visszaoldalgott a tömegbe, David meg az asztalra helyezte a szirmot. Laurel fura módon zavarba jött attól, hogy mindenki láthatja. Túl intim része volt a virág - úgy érezte magát, mintha David Laurel valamelyik bugyiját tette volna közszemlére. - Csak úgy leesett? - kérdezte David és közelebb hajolt. - Éreztél valamit?

Laurel a fejét rázta.

- Ugye senki sem húzhatta ki úgy, hogy nem vetted észre?

Laurel még emlékezett arra a kínzó fájdalomra, amit akkor érzett, amikor megpróbálta kihúzni az egyik szirmot néhány hete. - Kizárt dolog.

- Laurel... - kezdte David olyan csendesesen, hogy a lány alig hallotta - ...nem erről beszélt Tamani?

Laurel gyorsan bólintott. - Akkor nem hittem el neki, nem hihettem el. Túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. - A szavak szinte öntudatlanul buktak ki a száján, miközben a lány tudata egy másik kérdésre koncentrált: ha Tamainak ebben igaza van, akkor abban is igaza van, hogy tündér vagyok?

David Laurel mögé nézett, lehajolt, és két másik szirmmal a kezében egyenesedett fel. Rámosolygott a társaságra, és vállat vont. - Úgy látszik, kezd szétesni a tákolmányom.

- Nem baj, - mondta Chelsea - a bál amúgy is véget ér pár perc múlva. - Laurelre mosolygott. - Amíg tartott, nagyon szép volt.

- David? Nem várhatnánk anyukádra odakint? - kérdezte Laurel kétségbeesetten.

- De, persze.

Laurel az ajtó felé vezető úton folyamatosan szirmokat kapkodott fel, míg David segített neki átjutni a tömegen. De akárhányszor nekiütközött valaki, még több szirmot hullajtott el. Mire a bejárathoz értek, csak néhány árválkodott a hátán, a többi mind a kezében volt. - Mindet felvettem? - kérdezte a lány, és a padlót fürkészte.

- Szerintem igen.

Laurel felsóhajtott, és megdörzsölte az arcát. Csillámpor hullott a padlóra. - A francba, erről megfeledkeztem.

David nevetett és az órájára nézett. - Éjfél van, a cipődet is el fogod hagyni?

Laurel a szemét forgatta. - Ez annyira azért nem volt vicces!

David zsebre dugta a kezét.

- Milyen? - kérdezte Laurel, és a hátát mutatta Davidnek.

- Nem látszik a fiitterektől.

-Jó.

Laurel némán bámulta a szirmokat. Amikor ismét felnézett Davidre, úgy érezte, teljesen kiszáradt a torka. - Igaz, ugye?

- Micsoda?

Először csak megvonta a vállát, de azután rávette magát, hogy kibökje: - Hogy tündér vagyok. Igaz? ^{-8 95 -}

David mosolyogva bólintott.

Nem tudni miért, Laurel hirtelen jobban érezte magát. Felkuncogott. - Azta...! - mondta.

David anyja pár perc múlva megérkezett, a fiatalok bekúsztak a hátsó ülésre. - Ó, a szárny szétesett! - sajnálkozott az anyuája. - Még szerencse, hogy csináltam képeket!

Laurel egy szót sem szólt, csak felcsippentett még két szirmot.

Amikor Laurelék felhajtójához értek, David kiszállt, és kíségette a lányt, meg az ölnyi szirmot. - Már csak öt van a hátadon - mondta David. - Éjszaka szerintem azok is lehullanak.

- Már ha eljutok az ágyamig velük.

David elcsodálkozott. - Megkönnyebbültél?

Laurel csak egy percig gondolkodott. - Egy kicsit. Örülök, hogy nem kell többé takargatnom, legfeljebb a göb helyét. Örülök, hogy újra járhatok kivágott felsőkben. De... - ekkor elhallgatott és megpróbálta összeszedni a gondolatait - ...valami megváltozott ma este, David. Néhány órán keresztül szerettem a virágot. Nagyon-nagyon szerettem. Különlegesnek, varázslatosnak éreztem magam - mosolygott. - Ez a te műved! És... nagyon örülök neki.

- Emlékezz rá, hogy jövőre újra ki fog nőni. Tamani ezt mondta, ugye?

Laurel homloka ráncba futott a tündérfiú nevének hallatán.

- Csináljunk ebből hagyományt! Évente egyszer nem kell rejtőzködnöd, tündér lehetsz nyilvánosan is.

Laurel bólintott. Jobban tetszett neki az ötlet, mint egy nappal ezelőtt hitte volna. - A többi lány féltékeny lesz - figyelmeztette a fiút. - Mind azt akarják majd, hogy csinálj nekik szárnyakat.

- Majd megmondom nekik, hogy csak Laurelnak lehetnek szárnyai. Nem is fogják tudni, mennyire igazam van.

- Te tényleg azt hiszed, hogy senki sem fog gyanakodni?

- Lehet, hogy lesz, aki fog. Mindig akad valaki, aki hisz a mítoszokban és a legendákban, vagy legalábbis egy részükben. Olyan emberek ezek, akik belátnak a szemmel látható dolgok mögé, és akik tisztában vannak azzal, hogy csodálatos teremtményeket rejt ez a világ - vonta meg a vállát David. - De sohasem fognak elárulni, akkor sem, ha rájönnek a titkodra. Mert mi, többiek, akik a világot logikusan és tudományosan szemléljük, akkor sem látjuk az igazságot, ha óriásposzteren hirdetik az orrunk előtt. Én szerencsés vagyok, mert felnyitottad a szememet - különben sohasem láttam volna meg, ki is vagy valójában.

- David, hiszen én csak én vagyok.

- Tudom. Ez a legszebb benne.

Mielőtt Laurel egy szót is szólhatott volna, David előrehajolt, és egy puha csókot nyomott a homlokára, majd megfordult, elmormogott az orra alatt egy „Jó éjszakát!”-ot, és elindult a várakozó autó felé.

TIZENHÁROM

LAUREL A CSUPASZ HÁTÁT bámulta a válla felett a tükörben. Egy kicsi fehér vonal futott le középen, mint egy rég elfeledett heg. Alig lehetett látni.

Nagyot sóhajtott, mikor a kivágott felsőjét áthúzta a fején. Sokkal, de sokkal jobb így! Tegnap éjjel jóval valóságosabbnak érezte, hogy tündér lett belőle. Ma szinte egy másik világ köszöntött rá. A régi, megszokott világ. Az arcvonásait is alaposan megszemlélte, szinte azt várta, hogy változásokat fedez majd fel.

- Tündér vagyok - suttogta. De a tükörképe nem válaszolt.

Milyen hülyén hangzott. Nem is érezte úgy magát, mint egy tündér, egyáltalán nem érezte magát máshogyan, mint régen. Annyira normálisnak tűnt. De végül is mindegy, hogy mit gondol, most, hogy már tudja az igazságot, a normális szót akár el is felejtheti.

Beszélni akart Tamanival.

Lábujjhegyen leosont, felkapta a telefonkagylót, és David mobilját tárcsázta. Amikor meghallotta David rekedt hangját, eszébe jutott, hogy mennyi is az idő. - Mi van? - kérdezte a fiú morcosan.

Már nem volt értelme letenni, sikerült felébresztenie. - Szia! Ne haragudj, meg sem néztem az órát...

- Te meg mi a csudáért vagy ébren reggel hatkor? - kérdezte David álmosan.

- Hát, a nap már felkelt.

David horkantott. - Na persze. - 97

Laurel látta, hogy a szülei hálósobájának ajtaja félig tárva van, ezért behúzódott a kamrába. - Fedeznél mára? - kérdezte halkán.

- Fedezni?

- Mondhatom azt a szüleimnek, hogy nálad vagyok?

David rögtön felélénkült. - És mégis hová akarsz menni?

- Találkoznom kell Tamanival, David. Vagy legalábbis meg kell kísérelnem.
- A régi házhoz mész? Hogyan akarsz eljutni oda?
- Talán busszal. Csak van valami, ami vasárnap is közlekedik a 101-esen.
- Igen, Őriekig eljuthatsz. De onnan még mennyi az út a házig?
- Magammal viszem a biciklimet, felteszem a buszra. Alig egy mérföldre laktunk a buszmegállótól, tíz perc alatt ott leszek.

David felsóhajtott: - Bárcsak meglenne már a jogsim!

Laurel felnevetett. Ezt gyakran hallotta Daviddól. - Még két hét. Sikerülni fog.

- Nem arról van szó! Szeretnélek elvinni.
- Azt nem lehet. Ha Tamani meglát, nem biztos, hogy előbújik. Annak sem örült, hogy meséltem neked a virágomról.
- Elmondtad neki?

Laurel a csuklója köré csavarta a telefon zsinórját. - Megkérdezte, hogy beszéltem-e róla valakinek, én meg gondolkodás nélkül rávágtam, hogy igen. Szinte hipnotikus ereje van. Képtelenség hazudni neki.

- Nekem ez nem tetszik, Laurel. Mi van, ha veszélyes?
- Egész héten azt mondogattad, hogy Tamaninak igaza van. Ő azt mondta, hogy egyfélék vagyunk. Ha minden másban igazat mondott, miért hazudna ezzel kapcsolatban?
- Mi lesz Barnesszal? Mi van, ha ő is ott lesz?
- Még nem írták alá a papírokat. A ház a miénk.
- Biztos vagy benne?
- Aha. Anya tegnap mondta.

David sóhajtott. A vonalban csend lett.

- Kérlek... hadd menjek el! Muszáj választ kapnom a kérdéseimre.
- Rendben. Egy feltétellel. Amikor visszajössz, mindent elmondasz nekem.
- Mindent, amit elmondhatok.
- Ez meg mit jelentsen?
- Nem tudom, hogy Tamani mit fog mondani. Mi van, ha elárul valami tündér titkot, amit nem oszthatok meg senkivel?
- Oké, akkor mindent, kivéve azt a fene nagy titkot, már ha van ilyen. Áll az alku?
- Áll az alku.
- Laurel?
- Igen?
- Legyél óvatos! Legyél nagyon-nagyon óvatos.

Laurel egy kis fához lakatolta a biciklijét, és a vállára vette a hátizsákját. Elsétált az üres ház mellett. Az erdő szélénél azonban, ahonnan több kanyargós ösvény is vezetett a fák közé, megállt. Némi gondolkodás után azt az utat választotta, amelyiken haladva a múltkor belebotlott Tamaniba. Pont annyi esélye van megtalálni most is, mint akkor.

Amikor odaért a patakparti kőhöz, körülnézett. A gyönyörű vízfolyás megnyugtatta, még boldoggá is tette, hogy ott üldögélhet a partján. Eljátszott a gondolattal, hogy mi lenne, ha ülne egy órácskát, majd megfordulna és hazamenne anélkül, hogy Tamanit felkutatta volna. Olyan ijesztő beszélni vele...

De nem engedte meg magának azt a luxust, hogy elillanjon a bátorsága. Vett egy mély lélegzetet, és elkiáltotta magát: - Tamani? - A hangját nem verték vissza a kövek, úgy tűnt, az erdő fái nyelték el. Ettől nagyon védtelennek érezte magát. - Tamani? - kérdezte ismét, kicsit halkabban. - Itt vagy még? Szeretnék beszélni veled! - Körben forgott, egyszerre szeretett volna látni mindent maga körül. - Tam...

- Szia! - a hang egyszerre volt örömteli, és furcsa módon tétova.

Laurel ismét megfordult, és majdnem Tamani mellkasába ütközött. A szájához kapta a kezét, hogy elfojtsa egy sikolyt. Tamani volt az, csak hogy most másképpen nézett ki. A karjai csupaszok voltak, de vállát és mellkasát levelekből és fakéregből összeeszkábált vértszerűség fedte. Hosszú dárda kandikált ki a háta mögül, a kőhegy borotvaélesre fenne. Ugyanolyan lélegzetelállító volt, mint a múltkor, de sokkal fenyegetőbb.

Tamani hosszú ideig nézte a lányt, és bár Laurel megpróbálta, ő sem tudta levenni a szemét róla. Aztán Tamani szája mosolyra húzódott, és a furcsa vértzetet a fején keresztül lehúzta magáról. Így már nem is volt ijesztő. - Ne haragudj az öltözetemért - mondta, és egy fa mögé tolt a fegyvereit - de ma riadó van. - Felegyenesedett és bizonytalanul elmosolyodott.

- Örülök, hogy visszatértél. Alig reméltem. - A páncélzat alatt sötétzöld öltözék volt rajta: szűk, háromnegyedes ujjú ing, és ugyanolyan buggyos nadrág, mint a múltkor. - Egyedül jöttél.

Ezt nem kérdezte.

- Honnan tudod?

Tamani nevetett, és közben csak úgy csillogott a szeme. - Miféle őrszem az olyan, aki nem tudja, ki látogat a földjére?

- Őrszem?

- Úgy van. - Arra a tisztásra vezette Laurelt, ahol a múltkor is beszélgettek.

- Mit őrzöl? - kérdezte a lány.

Tamani vigyorogva megfordult, és ujjával megérintette Laurel orrhegyét. - Valami nagyon, de nagyon fontos dolgot.

Laurel próbált levegőhöz jutni, de nagyon nehezen sikerült neki. - Azért jöttem, hogy... izé... bocsánatot kérjek - dadogta.

- Már miért? - kérdezte Tamani anélkül, hogy lelassította volna a lépteit.

Most csak csúfolódik, vagy tényleg nem bántódott meg? - töprengett Laurel. - Kicsit túlreagáltam a dolgot múltkor - mondta, és igyekezett lépést tartani a fiúval. - Már eleve ki voltam akadva minden miatt, így amit te mondtál, az csak hab volt a tortán. De akkor sem lett volna szabad az arcodba másznom. Bocsánatot kérek.

Tettek még néhány lépést. - És...? - kérdezte várakozóan Tamani.

- És micsoda? - kérdezett vissza Laurel, akit kissé zavarba ejtett a fiú pillantása.

- És hogy minden, amit mondtam, igaz, és hogy azért jöttél vissza, hogy még többet megtudj - hadarta el a fiú, majd hirtelen elhallgatott. - Ugye ezért jöttél? - kérdezte, majd nekidőlt egy fának, és játékosan Laureltre kacsintott.

Laurel bólíntott, mert képtelen volt megszólalni. Soha nem érezte még ilyen idétlennek magát. Mi van ebben a fiúban, amitől Ő megkukul? Se gondolkodni, se beszélni nem tudott mellette. A fiú viszont láthatóan nem zavartatta magát.

Tamani méltóságteljes mozdulattal a földre ereszkedett. Laurel ekkor vette csak észre, hogy megérkeztek a tisztásra. - Ülj le! - mutatott egy fűcsomóra Tamani, tőle fél méterre. - De természetesen mellém is ülhetsz, ha akarod, mondta - szokás szerint féloldalasan mosolyogva és megveregette maga mellett az avart.

Laurel megköszöri a torkát, és leült Tamanival szemben.

- Tehát egyelőre megtartod a távolságot - kulcsolta össze az ujjait a feje mögött a fiú. - No nem baj, rengeteg időnk van még. - Látom, elhervadtak a szirmaid - mondta, miközben Laurel elhelyezkedett.

Laurel bólintott. - Tegnap éjjel.

- Megkönnyebbültél?

- Többnyire.

- És most azért vagy itt, hogy minél többet megtudj arról, mit jelent tündérnek lenni?

Laurelt kicsit zavarta, hogy a fiú ennyire keresztüllátott rajta, de nem volt más választása, be kellett ismernie, hogy igaza van.

- Nem vagyok biztos abban, hogy sok újdonsággal tudok neked szolgálni. Tizenkét évig primán gondoskodtál magadról. Nem kellek én ahhoz, hogy tudd, nem ehetsz például sót.

- Végeztem egy kis kutatást - mondta Laurel.

Tamani kuncogott. - Na, ez jó multság lesz.

-Mi?

- Az emberek sohasem a lényeket látják.

- Erre én is rájöttem. - Laurel néhány pillanatnyi habozás után hozzátette: - Te nem dugdosol szárnyakat az inged alatt, igaz?

- Megnézed? - kérdezte Tamani, és már vette is volna le az ingét.

- Nem szükséges - mondta gyorsan Laurel.

Tamani elkomolyodott. - Nekem nincsen szárnyam, Laurel. Senkinek sincs. Néhány virág tényleg szárnyra emlékeztet, ahogy vannak pillangó alakú virágok is. Bár a te virágod tényleg elég szárnyas volt. De az csak virág volt. Gondolom, erre te magad is rájöttél.

- Hogy lehetnek a legendák ennyire félrevezetőek?

- Az emberek kiválóan félre tudják értelmezni, amit látnak.

- Sehol sem olvastam olyan tündérekről, akik növények. Pedig hidd el, mindenhol kerestem - mondta Laurel.

- Az embereket más emberek történetei érdeklik, ha szárnya van, ha patája, ha varázspálcája. Nem a növények... nem érdeklik őket olyan dolgok, amelyekké sohasem válhatnak - vont a vállát. - És mivel az emberek annyira hasonlítanak ránk, szerintem ésszerű is a meglátásuk.

- De akkor is! Teljesen tévúton járnak! Nincs szárnyam. És varázsolni sem tudok.

- Biztos vagy ebben? - kérdezte Tamani mosolyogva.

Laurel szeme tágra nyílt. - Tudok?

- Hát persze.

- Tényleg?!

Tamani nevetett Laurel izgalmán.

- Varázslat? Igazi varázslat? Nem csak tudományos izé, ahogy David állítja?

Tamani a szemét forgatta. - Már megint David...

Laurel rögtön támadásba lendült. - Ő a barátom. A legjobb barátom.

- De nem a fiúd?

- Nem. Úgy értem... nem.

Tamani egy ideig a lány arcát fürkészte. - Akkor még nyitva a pálya?

Most Laurel forgatta a szemét. - Ezt nem veled fogom megtárgyalni.

Tamani hosszú ideig fixírozta a lányt, de Laurel nem volt hajlandó a szemébe nézni. A fiú a tulajdonosok büszkeségével nézett rá, mintha már megnyerte volna kedvesének, és csak arra várna, hogy a lány is rájöjjön erre.

- Mesélj nekem a varázslatról! - kérte Laurel, hogy végre témát váltsanak. - Tudsz repülni?

- Dehogya! Az is csak a mesékben van.

- Akkor mit tudsz?

- Az nem érdekel, hogy te mit tudsz?

- Én is tudok varázsolni?

- Abszolút. Hatalmas varázslatokra vagy képes. Te Ősztündér vagy.

- Az meg mit jelent?

- Négyféle tündér van, mint a négy évszak. Tavasz, Nyár...

- ...Ősz és Tél?

- Pontosan.

- Miért vagyok Ősztündér?

- Mert ősszel születél. Ezért nő a virágod ősszel.

- Ez nem hangzik túl mágikusan - mondta Laurel kissé csalódottan. - Inkább tudományos megközelítésnek tűnik.

- Az hát. A mi életünkben sincs mindennek köze a varázslathoz. Igazából a tündérek elég hétköznapiak, legalábbis a többség.

- Akkor mi van a varázslattal?

- Nos, minden tündér másféle varázslathoz ért - mondta, és a hangja most tiszteletteljesen csengett. - A Téltündérek a leghatalmasabbak az összes tündér között, és a legritkábbak. Egy generációban csak kettő-három, néha kevesebb születik. A vezetőink mindig Téltündérek. Ők uralkodnak a növények felett. Minden növény felett. Egy öreg fenyőfa is földig hajol, ha a Téltündér arra kéri.

- Úgy hangzik, mintha mindent megtehetnének.

- Néha azt is gondolják. De a Téltündérek általában megtartják maguknak a képességeiket - és a hiányosságaikat -, csak maguk között adják tovább generációról generációra. Sokan azt tartják, hogy a Téltündérek legnagyobb képessége abban rejlik, hogy megőrzik a titkaikat.

- Jó, akkor mit csinálnak az Ősztündérek? - kérdezte türelmetlenül Laurel.

- Az Ősztündérek a Téltündérek után a másodikok a sorban, és egyben a második legritkább faj képviselői. Az Ősztündérek mindenfélét készítenek.

- Mifélét?

- Más növényekből mindenfélét. Elixíreket, bájitalokat, borogatásokat meg efféléket.

Ez sem hangzott túl mágikusan. - Micsoda? Szakács vagyok? Kevergetek, kavargatok?

Tamani a fejét rázta. - Nem értettél meg. Nem csak arról van szó, hogy kevergetsz, kavargatsz, arra mindenki képes. Az Ősztündérek mágikus képességei a növények a birodalom szolgálatába állíthatók. Elolvashatom én az összes könyvet a frissítő tonikokról, akkor sem fogok tudni kikeverni semmit. Még gombaötlőt sem. Varázslat ez, bár logikusnak hangzik.

- Hát nekem meg egyáltalán nem hangzik varázslatosnak.

- Pedig az. Minden Ősztündérnek más a specialitása. Bájitalokkal, elixírekkel mindenféle képesek. Például létre tudnak hozni olyan permetet, amely összezavarja a betolakodókat, vagy olyan mérget, amitől elalszanak. Az ősztündérek nélkül a tündérek faja már régen kihalt volna. Nagyon-nagyon fontosak nekünk.

- Hát, végül is az tök jó - mondta Laurel nem túl meggyőzően. Inkább a kémiára hajazott ez az egész, és ha a biológiajegyeiből indult ki, nyilván ehhez sem lehet túl sok tehetsége.

- És a Nyártündérek?

Tamani mosolygott. - A Nyártündérek feltűnőek - mondta vidáman, majd társalkodó hangnemben folytatta. - Olyanok, mint a nyári virágok. Illúziókat keltenek, és a legelképezhetőbb tűzijátékokat hívják életre. A legtöbb ember varázslónak hívná őket.

Laurel nem tehetett róla, de a Nyártündérek élete jóvai vonzóbbnak tűnt számára, mint az ősztündéreké. - Te Nyártündér vagy?

- Nem - habozott a vallomással Tamani. - Én csak egy Tavasztündér vagyok.

- Miért csak?

Tamani vállat vont. - A Tavasztündérek rendelkeznek a legkevesebb varázserővel. Ezért vagyok őrszem. Aljamunka. Ehhez nem kell varázslat.

- Mire vagy képes?

Tamani elfordult. - Meg kell ígéred, hogy nem haragszol meg rám, ha elmondom.

- Miért haragudnék?

- Mert veled is megtettem, amikor a múltkor itt voltál.

- TIZENNÉGY

- MIT TETTÉL MEG? - emelte fel a hangját Laurel.
- Meg kell ígéred, hogy nem fogsz rám haragudni.
- Rám szórtál valami búbájt, most meg azt várod, hogy mosolyogjak és azt mondjam, minden oké? Hát nem az!
- Figyelj, még csak nem is működött rendesen... tündérekkel nem működik.
- Laurel karba tette a kezét. - Elmondod végre?
- Tamani egy fának dőlt. - Elcsábítottalak.
- Elcsábítottál?
- Elértem, hogy kövess.
- És miért tettél ilyet?
- Mert azt akartam, hogy legalább addig velem maradj, amíg meg nem tudod az igazságot.
- De mit tettél? Tündérport szórtál a szemembe?
- Ne légy nevetséges! - felelte Tamani. - Mondtam már, hogy az igazi tündérvárázslat nem olyan, mint amilyennek hiszed. Nincsen tündérpor, amitől repülni fogsz, nincsen varázspálca-lengetés, se füstgomolyagok. Olyan dolgokról van szó, amelyek segítenek a dolgunkat végezni.
- Jó, de hogy jön össze a csábítás és az örökös? - Laurel hangjából csepegett az irónia, de Tamani úgy folytatta, mintha nem vette volna észre.
- Gondolkozz! A dárdámmal is elűzhetném a betolakodót, de mire lenne az jó? Elszalad, hazamegy a barátaihoz, elmeséli, hogy mi történt velem, és csapatostól jönnek vissza felkutatni bennünket. - Tamani úgy gesztikulált, mint David Copperfield, az illuzionista. - Ehelyett messzire csábítom őket ettől a helytől, adok nekik memóriaelixírt, és mehetnek szépszerével. Hallottál már a lidércfényről?
- Persze.
- Mi vagyunk azok. Amikor egy ember megissza az elixírt, semmi másra nem emlékszik a kalandból, csak arra, hogy követte a fényt. Békés megoldás, így senki sem sérül.
- De én emlékeztem rád.
- Nem adtam neked elixírt.
- De mágiát mégis csak használtál! - Laurel képtelen volt feladni.
- Muszáj volt. Követtél volna, ha nem használom?
- Laurel a fejét rázta, de magában éppen az ellenkezőjét gondolta. Bárhová követte volna Tamanit.
- Meg aztán, ahogy mondtam, tündéreknél nem működik a dolog túl jól. Ha tudják, mi vár rájuk, akkor meg egyáltalán nem működik. Amikor rá gondoltál, már meg is törted a varázst
- tért vissza a jól ismert félmosoly Tamani arcára.
- És ma? - kérdezte gyorsan Laurel, mielőtt az a mosoly elvehetné volna a józan eszét.
- Attól tartasz, hogy megint használtam? - kérdezte Tamani vigyorogva.

- Nagyjából.

- De nem. Hiszen a karizmám és a karizmom verhetetlenek. - Tamani mosolya magabiztos volt, majdhogynem arrogáns.

- Ígérd meg, hogy többé nem próbálsz ki rajtam!

- Mi sem könnyebb. Most már, hogy tudsz róla, nem működne. De amúgy sem próbálnám meg még egyszer - tette hozzá. - A személyiséggemmel foglak elbűvölni.

Laurel elfojtott egy mosolyt, hátradőlt, és azt várta, hogy az a vigasztaló, kellemes érzés, ami takaróként burkolta be, semmivé legyen.

Nem lett.

A homlokát ráncolta. - Fejezd be! Megígérted!

Tamani szemében zavar tükröződött. - Mit fejezzek be?

- Azt a csábító izét. Még mindig csinálsz.

Tamani zavara boldog mosollyá alakult. A szemébe elégedettség költözött. - Nem én csinálom.

Laurel rábámult.

- A birodalom varázsa. A tündérek világából szűrődik át. Az őrszemeket segíti át a honvágyon. Akkor is otthon érezhetjük magunkat, amikor nem vagyunk ott. - Tamani mosolya most nyugodt volt, és a korábbi elégedettség még mindig ott ragyogott a szemében.

- Te is érezted már, tudom, hogy érezted! Ezért szereted annyira ezt a földet! Es most, hogy már tudod, mi vagy, és az első virágzáson is túlestél, még erősebben fogod érezni. - Tamani előrehajolt. Az orra majdnem érintette Laurelét. Laurel légszomjat érzett, és az egész teste elgyengült a fiú közelségétől. - A birodalom hazahív, Laurel!

Laurel teljesen elmerült Tamani tekintetének mélységében, alig tudott a felszínre evickélni, hogy az érzéseire koncentrálhasson. Ahogy a lombokat szemléke, az érzés felerősödött. A kellemes érzet a fákból áradt, a levegő szinte vibrált tőle. - Ez tényleg varázslat? - kérdezte Laurel lélegzetvisszafojtva, és tudta, hogy ez semmi más nem lehet,

- Természetesen.

- Szóval nem te csinálsz?

Tamani halkán, de egyáltalán nem gúnyosan, felnevetett. - Ez a fajta varázslat meghaladja egy szegény Tavasztündér szerény képességeit.

Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük. A gyémántként ragyogó zöld szemek fogva tartották Laurel pillantását. Tamani többnyire emberszerűnek tűnt, de volt ott valami - és Laurel képtelen volt rájönni, hogy mi az -, ami azt sugallta, hogy a fiú sokkal több, mint amennyit mutat magából. - Minden tündér olyan, mint te? - kérdezte Laurel csendesen.

Tamani pislogott egyet, így a lánynak végre sikerült elvonni róla a tekintetét. - Attól függ, mire vagy kíváncsi - mondta a fiú. - Ha a vonzerőmre és a bölcsességemre, akkor nem. Azokban jó vagyok. Ha a külsőmre célszól, akkor... - mondta, és végignézett magán - semmi különös. Teljesen átlagos vagyok. ->104 -

Laurel ezzel szívesen vitába szállt volna. Tamaninak olyan arca volt, amelyet a filmsztárok is csak gondos retusálás után mondhattak a magukénak. De ha igaza van, akkor talán minden tündér így néz ki.

Laurel kicsit megriadt, mikor eszébe jutott, hogy talán a többiek is ilyennek látják őt. Ő is átlagosnak találta az arcát, de hát egész életében ezt látta reggelente a tükörben.

Az is átsuhant a gondolatai között, hogy talán David is ugyanazt látja, amikor ránéz, mint amit ő lát Tamanira pillantva.

Ez a gondolat elkedvetlenítette. Laurel megköszöri a torkát, és beletúrt a hátizsákjába, hogy leplezze rosszkedvét. Elővett egy üdítőt. - Kérsz egyet? - kérdezte ösztönösen Tamaniól, és felpattintotta a doboz tetejét.

- Mi az?

- Sprite.

Tamani nevetett. - Sprite? Vagyis Tündér?² Te viccelsz?

ⁱ Az angol nyelvben a sprite szó tündért, manót jelent. | A ford.l

Laurel a szemét forgatta. - Kérsz vagy nem kérsz?

- Kérek.

Megmutatta Tamaniak, hogyan kell kinyitni a dobozt, a fiú pedig óvatosan belekortyolt. - Húha, ez ám a valami! - Ivás közben ismét Laurelt vizsgálta. - Mindig ezt iszod?

- Azon kevés dolog egyike, amit szeretek.

- Nem csoda, hogy szinte színtelen a hajad meg a szemed.

- Micsoda?

- Az még nem tűnt fel, hogy az enyém nem az?

- De... a hajadat már észrevettem. - Másra sem tudtam gondolni - tette hozzá magában.

- Sok zöldet eszem, azért. Főleg mohát a folyónál.

- Fúj!

- Ne már, nagyon finom! Az a baj, hogy emberek között nevelkedtél. Neked is ízlene, ha megkóstolnád.

- Kösz, de inkább nem.

- Ahogy akarod. Így is nagyon csinos vagy.

Laurel szerényen elmosolyodott, mikor Tamani szalutált neki az üdítődobozzal.

- Ószibarackot eszem - bökte ki hirtelen.

Tamani bólintott. - Biztos finom. Én nem szeretem az édességet.

- Nem ez a lényeg. Attól miért nem lettem narancssárga?

- Mi mást eszel?

- Epret, salátát és spenótot. Néha almát. Teljesen hétköznapi gyümölcsöket és zöldségeket.

- Változatosan étkezel, így a hajad meg a szemed nem áll be egy színre, világos marad - mosolygott önelégülten Tamani. - Egyél epret egy hétig, anyukád biztos padlót fog!

- Bepirosodnék? - hökkent meg Laurel.

- Nem mindenhol - mondta Tamani. - Csak a szemed és a hajad töve. Mint az enyém. Otthon ebből teremtünk divatot. Kék, rózsaszín, lila stb. Vicces.

- Ez olyan fura.

105

- Miért? Mert az emberek fele azt gondolja, hogy a tündérek bőrszíne zöld? Az még furább.

- Talán. - Laurelnak eszébe jutott valami a múltkori találkozásból. - Azt állítod, hogy nincsen tündérpor, igaz?

Tamani biccentett, láthatóan az egyetértés jelenként, de az arckifejezése olvashatatlan volt,

- Amikor a múltkor itt jártam, elkaptad a csuklómat, és később valami csillogó port láttam rajta. Mi volt az, ha nem tündérpor?

Tamani grimaszolt. - Bocs, óvatosabbnak kellett volna lennem.

- Miért, valami veszélyes anyag volt?

Tamani nevetett. - Á, csak virágpor.

- Virágpor?

- Ja, tudod, virágpor - vizsgálta a kezét a tündérfiú, mintha valami érdekeset fedezett volna fel rajta. - Izé... beporzásra.

- Beporzásra? - Laurel nevetni kezdett, pedig Tamani nem úgy festett, mint aki viccet mesél.

- Szerinted miért nőtt virág a hátadra? Nem csak esztétikai oka volt. Bár a tiéd különlegesen szép volt.

- Jaj! - Laurel egy percre nem tudott mit mondani. - A virágok beporzással szaporodnak.

- És így szaporodunk mi is.

- Te... te... te... lehet, hogy beporoztál?

- Soha nem tennék ilyet, Laurel. - A fiú arca halálosan komoly volt.

- De megtehetted volna? - erőltette a kérdést Laurel.

Tamani lassan beszélt, és alaposan megválogatta a szavait. - Technikailag igen.

- És akkor mi történik? Gyerekem lenne?

- Olyasmi. De nem gyerek, hanem magonc.

- A hátamon növekedne?

- Nem, nem. A tündérek virágokban nőnek. Ezt az egyet eltalálták az emberek. A... a lányt., beporozza egy fiú, és amikor a szirmok lehullanak, ott marad egy magocska. A lány elülteti a magot, és amikor a virág kinyílik, ott van benne a magonc.

- De... de... hogyan, izé... tudod... hogyan porozódnak be a tündérek?

- A fiú a virágport a kezén termeli, és amikor úgy döntenek, hogy porozódni szeretnének, a fiú beleteszi a kezét a lány virágjába és ezáltal összekeverednek a pollenek. Nagyon kényes folyamat.

- Nem hangzik túl romantikusan.

- Nincs is benne semmi romantika - válaszolt Tamani, és magabiztos mosoly terült szét az arcán. - Arra ott van a szex.

- Azt is...? - Laurel hagyta a levegőben lógni a kérdést.

- Naná.

- De a tündérek nem lehetnek terhesek, igaz?

- Soha - kacintott Tamani. - A szaporodást a beporzás szolgálja. A szex csak szórakozás.

- Megnézhetem a virágport? - kérte Laurel, és kinyújtotta a kezét Tamani keze felé.

Tamani ösztönösen a háta mögé kapta a kezét. - Most nincsen. Már nem virágzol. Csak akkor termelünk virágport, ha olyan lány van a közelünkben, aki virágzik. Megfeledkeztem magamról, ezért hagytam port a csuklódon. Már nagyon régen nem voltam olyan lánnyal, aki virágzott.

- Miért nem?

- Őrszem vagyok. Többen vagyunk, de mind fiúk. Nem jutok gyakran haza.

- Nem vagy magányos?

- Előfordul — nézett Laurelre Tamani megint, és megváltozott a tekintete. Egy pillanatra Laurel bepillantott a mindig vidám, hetyke fiú álcája mögé. Szomorúságot, mély, végtelen bánatot látott. Szinte fájtn neki ez a pillantás, de képtelen volt levenni a szemét Tárnámról.

Aztán amilyen gyorsan jött, a szomorúság el is tűnt, és visszatért az örök, féktelen szabadságot tükröző vigyor. - Hát, sokkal jobb volt, amikor még itt voltál. Mellesleg jó nagy bajba kevertél, tudod?

- Mit tettem?

- Eltűntél - nevetett Tamani, és a fejét rázta. - Elképzelni se tudod, hogy örülünk, hogy visszatértél. Amikor...

- Örülünk? Ki örül még rajtad kívül?

- Ugye nem gondolod komolyan, hogy én vagyok az egyetlen tündér errefelé?

Laurel egy, a copfjából kiszabadult hajtincset tekergetett. - De, nagyjából.

- Addig nem láthatsz meg bennünket, amíg nem mutatjuk meg magunkat neked.

Laurel azért mégis körülnézett. - Hányan vagytok? - kérdezte, és átsuhant az agyán, hogy talán most is egy hadseregnyi láthatatlan tündér veszi körüli őket.

- Attól függ. Shar és én szinte mindig itt vagyunk. Általában tízen, tizenöten jönnek még fél éves vagy éves szolgálatra.

- Te mióta vagy itt?

Tamani megint a lány arcát bámulta, ismét azzal az kifürkészhetetlen tekintettel. - Régóta - bökte ki végül.

- Miért vagy itt?

A fiú elmosolyodott. - Téged őriztelek. Amíg el nem tűntél.

- Engem őriztél? Miért?

- Hogy megvédhesselek. Hogy senki se jöhessen rá, mi vagy te.

Laurelnek beugrott valami az olvasmányáiból. - Én egy... egy elcserélt gyerek vagyok?

Tamani habozott. - A szó tágabb értelmében igen. Csakhogy mi nem raboltunk el senkit, hogy téged csempésszünk a helyére. Én oltványként gondolok rád.

- Mi az az oltvány?

- Olyan növény, amelyet kimetszenek, és egy másik növénybe oltják. Oltvány, tudod. Téged kivettek a mi világunkból, és áttettek az emberekébe.

- De miért? Sok ilyen izé... oltvány van?

- Nem, per pillanat te vagy az egyetlen.

- De miért éppen én?

Tamani előrehajolt. - Nem mondhatok el neked mindent. Kérlek, ezt ne is erőltesd, de amit el szabad mondanom, azt el is mondom, oké?¹⁰⁷

Laurel bólintott.

- Tizenkét évvel ezelőtt helyeztek ide, hogy megtaláld a helyed az emberek világában.

Laurel a szemét forgatta. - Sejthettem volna. Ki másnak jutna eszébe, hogy egy kosárban idegenek küszöbére tegyen? - Laurel szeme tágra nyílt, amikor Tamani nevetni kezdett. - Te voltál az?

Tamani még jobban kacagott, még a fejét is hátravetette. - Nem, nem, én még akkor túl fiatal voltam. De amikor idekerültem Őrségbe, az egész életedbe bepillantást nyerhettem.

Laurel nem volt biztos abban, hogy tetszik neki, amit hall. - Az egész életembe?

- Ja.

Laurel szeme összeszűkülte. - Kémkedtél utánam?

- Nem igazán kémkedtem. Segítettünk.

- Segíteni, na persze - fonta össze a karját Laurel.

- Tényleg! A szüleid nem jöhettek rá, hogy mi vagy.

- Milyen csodásan kidolgozott terv! - jegyezte meg a lány csípős hangon. - Hű, vajon mit csináljunk, hogy ezek ketten ne szerezzenek tudomást a tündérekéről? Juj, megvan! Pottyantsunk le egyet a küszöbükre!

- Nem is úgy volt. Szükség volt rá, hogy legyen egy tündérgyerekek.

- Miért?

Tamani tétovázott, majd összecücsörítette a száját.

- Rendben, Mr. Ha-megmondom-meg-kell-öljelek. Miért nem babakoromban küldtetek oda? - nevetett fel Laurel idegesen, - Hidd el, jobban elfértem volna abban a francos kosárban, mint háromévesen!

Tamani nem mosolygott. - Annál kicsit idősebb voltál.

- Ezt meg hogy érted?

- A tündérek nem úgy öregszenek, mint az emberek. Kisbabakoruk szinte nincs is. Úgy néznek ki, mint a kisbabák, amikor kikelnek, de egy tündér baba sohasem olyan tehetetlen, mint egy újszülött. A tündérbabák beszélnek és járnak rögtön a születésük után, a szellemi képességük pedig talán felér egy... - Tamani elgondolkodott egy pillanatra - ...egy ötévesével.

- Tényleg?

- Aha. Aztán egy kicsit lassabban nőnek, tehát mire egy tündér úgy néz ki, mint egy három-négy éves embergyerek, addigra eléri a hét-nyolc éves életkort. Szellemileg pedig a tizenegy-tizenkét évesek szintjén van.

- Hát ez furcsa.

- Nem szabad elfelejtened, hogy növények vagyunk. Az ivadékok gondozása az állatok és az emberek szokása. Nem a növényeké. A növények utódai a magoncok, amelyek maguktól nőnek. Nincs szükségük segítségre.

- Azt mondod, hogy a tündéreknek nincsenek szüleik? Hogy nekem sincsenek szüleim? Tamani az ajkába harapott, és a földre bámult. - A dolgok másképpen működnek a tündérbirodalomban. Nem sok időnk van gyerekek lenni, és nincs elég felnőtt tündér ahhoz, hogy a homokozóba is jusson belőlük. Mindenkinek van egy hivatása, amelyet már nagyon korán be kell töltenie. Gyorsan felnövünk. Én tizennégy éves korom óta őrszem vagyok. Egy kicsit korán kezdtem, elég lett volna egy-két évvel később beállnom. A legtöbb tündér tizenöt-tizenhat éves korára munkába áll, és önálló életet él.

- Az nem lehet túl vidám.

- Nem is a vidámság a lényeg.

- Ha te mondod... Tehát amikor én idejöttem, már tudtam beszélni és járni, igaz?

- Igaz.

- Hány éves voltam, amikor idejöttem?

Tamani sóhajtott, és egy pillanatig Laurel azt hitte, nem fogja elárulni neki. Aztán a jelek szerint meggondolta magát. - Hétéves voltál

- Hét? - hökkent meg Laurel. - Akkor miért nem emlékszem semmire?

Tamani előrehajolt, és könyökével a térdére támaszkodott. - Mielőtt megválaszolom ezt a kérdést, szeretném, ha megértenéd, hogy te akkor mindenbe beleegyeztél. Semmi sem történt az akaratod ellen.

- Mi mindenbe egyeztem bele?

- Mindenbe. Hogy idejössz, hogy betöltöd a hivatásod, hogy emberekkel élsz. Már régen kiválasztottak erre a szerepre, és te beleegyeztél abba, hogy idejössz.

- De miért nem emlékszem semmire?

- Azt már mondtam neked, hogy az emberekkel el tudom feledtetni, hogy láttak engem, igaz?

Laurel bólintott.

- Veled is ezt tették. Amikor elérted azt az életkort, amikor már nem különböztél az embergyerekektől, elfeledtették veled a tündér múltadat.

- Mivel? Valami bájitallal?

- Igen.

-109-

Laurel egy percig szólni sem tudott a döbbenettől. - Elfeledtették velem életem első hét évét?

Tamani komoly arccal bólintott.

- Nem is... nem is tudom, mit mondjak.

Néhány percig csendben üldögéltek, míg Laurel próbálta megérteni és megemésztetni, hogy mit is jelentenek számára a hallottak. Összeadta az éveket, amelyekre Tamani állítása szerint nem emlékezhetett. - Tizenkilenc éves vagyok? - kérdezte elámulva.

- Elvileg igen. De az emberek világában tizenöt évesnek nézel ki.

- Te hány éves vagy? - kérdezte Laurel, és reszketett a hangja a visszafojtott dühtől. - Ötven?

- Huszonegy - mondta Tamani csendesen. - Majdnem egykorúak vagyunk.

- Szóval csak úgy elfeledtetek velem hét évet?

Tamani vállat vont, az arca azonban feszült volt.

Laurel eddig valahogy tartotta magát, de most betelt nála a pohár. - Egyáltalán átgondolta ezt valaki? Kismillió dolog mehetett volna félre. Mi lett volna, ha a szüleim nem akarnak engem? Mi lett volna, ha rájönnek, hogy nincs szívem, hogy nem vérzek, és hogy alig-alig lélegzem? Tudod te, mit etetnek a háromévesekkel az emberek? Tejet, sütit és hot dogot! Meg is halhattam volna!

Tamani a fejét rázta. - Minek nézel te bennünket? Amatőrnek? Minimum öt tündér leste minden mozdulatodat és vigyázott arra, hogy minden rendben menjen. Ráadásul az evéssel nem is volt probléma. Pontosan ezért választottak téged.

- Azt nem felejtettem el, hogy mit szabad ennem?

- Ez a fantasztikus az ősztündérekben. A varázserejük egy része abban rejlik, hogy ösztönösen tudják, mi a jó nekik és a többi tündérnek. Jól jön ez a tudás akkor, amikor elixireket készítenek. Tudtuk, hogy sohasem ennél meg semmit a magad akaratából, ami rosszat tenne neked. Csak arra kellett ügyelnünk, nehogy a szüleid erőszakkal etetni kezdjenek. Sohasem tették - mondta Tamani, mielőtt Laurel rákérdezhetett volna. - Mindent az ellenőrzésünk alatt tartottunk, egészen az... - vágott bele nem kevés ellenérzéssel - ... az eltűnésedig.

- Az eltűnésemig? Ha annyira figyeltetek, tudnotok kellett volna, hogy költözni fogunk.

- Az utóbbi néhány évben már nem figyeltünk annyira. Én ragaszkodtam ehhez. Én... izé, én vagyok a felelős érted. Már nem voltál gyerek. Tündérévekben mérve felnőtt nőnek számítottál. A tündér mivoltodra utaló jelek nem voltak szembetűnők. Nem estél el gyakran, a szüleid meg hozzászoktak az étkezési szokásaidhoz. Ügy gondoltam, jogod van egy kis magánélethez. Azt hittem, értékelni fogod - tette hozzá kicsit sértődötten.

- Valószínűleg értékeltem volna, ha tudtam volna róla - adta meg magát Laurel.

Tamani mosolygott. - Az volt a baj, hogy túl messzire húzódtam vissza, ezért csak akkor értesültünk a költözésről, amikor a teherautó megjelent. Pánikba estem, ott és akkor le akartam állítani az egész dolgot. Elkábítjuk a költöztetőket, téged visszaviszünk a birodalomba, lefűjük az egész istenverte projektet. De... fogalmazzunk úgy, hogy le-szavaztak. Így aztán beültél a szüleid kocsijába, és... már ott sem voltál - nevetett fel szárazon. - Ha tudnád, mekkora bajba kerültem!

- Sajnálom.

- Semmi gond. Visszajöttél. Most már minden rendben lesz.

Laurel gyanakodva nézett fel a tündér fiúra. - Követni fogtok hazáig, aztán beosontok a hátsó kertbe? Ha már annyira szerettek mozizni...

Tamani nevetett. - Nem. Jó helyen vagyunk itt, köszönjük. Kicsit aggódtunk, hogy mi lesz, amikor kivirágzol, de szerencsére azt is remekül megoldottad.

- Tehát én ott lakom, ti meg itt?

- Egyelőre.

- De akkor mi volt az értelme annak, hogy... oltványt csináltatok belőlem? Csak egy kísérlet része volt?

- Nem, egyáltalán nem - Tamani gyorsan körbekémlelt a tisztáson. - Azért küldtünk oda, hogy megvédjük ezt a földet. Fontos hely ez a tündérek számára. Életbevágó, hogy olyasvalaki tulajdonában legyen, aki ért bennünket. Ez volt a fő oka annak, hogy téged közéljük küldtünk. Amikor a nagymamád meghalt, anyukád keserűségében azonnal el akarta adni a házat. Tizenkilenc éves volt, és szerintem túl sok emlék fűzte hozzá.

- Igen, már mesélte.

Tamani bólintott. - Minden sokkal jobb lett, amikor férjhez ment apádhoz. Bár az eladásról nem tett le. Akkor döntött úgy a Selie Court, hogy a családhoz küld téged. Jobban sült el a terv, mint gondolták. Anyád nagyon megszeretett téged, és már nem gondolt az eladásra. Persze néha fel-felbukkantak vevők, de velük könnyű volt a dolgunk. Egyre kevesebben jöttek - dőlt hátra Tamani, és összefonta a karját a tarkója alatt. - Más dolgunk nem volt, mint ülni, és várni, hogy örökölj.

Laurel a kézfejét bámulta. - De mi van akkor, ha nem öröklök semmit? Mi van, ha a szüleim mégis eladják a házat?

- Nem adhatják el - közölte Tamani tényszerűen.

Laurel felkapta a fejét. - És miért nem?

Tamani ravaszul mosolygott. - Nem lehet egy olyan házat eladni, amelyikre senki sem emlékszik.

- Mi van?

- Nem csak azt tudjuk elfeledtetni az emberekkel, hogy láttak bennünket.

Laurel szeme kimeredt, amikor felfogta Tamani szavainak értelmét. - Szabotáltátok az eladást! Elfeleltettétek az emberekkel, hogy látták a házat!

- Muszáj volt.

- És az értékecselők?

- Hidd el, ha anyád megtudta volna, mennyit ér a ház és a föld, semmi sem tarthatta volna vissza az eladástól.

- Tehát velük is elfeledtettétek?

- Szükségszerű volt, Laurel. Higgy nekem!

- Aha... csak éppen nem sikerült - mondta Laurel csendesen.

Tamani arca megfeszült. - Hogy érted ezt? - kérdezte mély, komoly hangon.

- Anya mégis eladja a házat.

- Kinek? Senki sem járt erre megnézni. Gondoskodtunk rólai

- Én nem tudom, apám Brookingsban találkozott azzal az emberrel.

Tamani előrehajolt. - Laurel, ez nagyon-nagyon fontos. Nem hagyhatod, hogy eladja!

- Miért nem?

- Először is azért, mert itt lakom. Nem szeretnék hajléktalan lenni, De... - Tamani körülnézett. A tehetetlenség halálra idegesítette - ...nem mondhatok neked most semmit,

csak azt, hogy nem szabad eladni! Kerül, amibe kerül, beszélned kell anyáddal, amikor hazamész, és mindent meg kell tenned azért, hogy el ne adja.

- Ez nem olyan egyszerű.

- Miért?

- Mert már megérkezett az ajánlat. Lassan elkészül a papírmunka is.

- Jaj, ne! - Tamani kisimította a haját a homlokából. - Hát ez rossz hír, nagyon rossz hír. Shar meg fog ölni - sóhajtotta. - Tudsz még valamit tenni?

- Nem rajtam múlik - mondta Laurel. - Én nem mondhatom meg nekik, mit tegyenek.

- Csak annyit kérek, hogy próbáld meg! Mondd meg nekik, hogy... mondj akármit! Mi is gondolkodunk majd, hogy mit lehet még tenni. Ha csak sejtened, milyen fontos ez a föld a birodalomnak, aludni sem tudnál, amíg biztonságba nem kerül. Szerintem le sem fogom hunyni a szemem mindaddig, amíg vissza nem térsz azzai a hírrel, hogy minden rendben.

- De miért?

Tamani nagy levegőt vett, majd hangosan kifújta. - Nem mondhatom meg. Tilos.

- Tilos? De hát én is tündér vagyok, nem?

- Ezt te nem értheted, Laurel. Nem tudhatsz mindenről, csak mert közénk tartozol. Egyelőre nem. A birodalom fiatal tündéreit sem engedik emberek közé mindaddig, amíg nem bizonyították a hűségüket, de még így is kevesen mehetnek át. Arra kérsz, hogy áruljam el neked a fajtánk legféltettebb titkát. Ezt nem várhatod el tőlem.

Néhány másodpercnyi csend után Laurel megszólalt: - Megteszem, amit tudok.

- Pontosan ennyit kérek tőled.

Laurel magára erőltetett egy mosolyt. - A szüleim azt fogják hinni, hogy elmebeteg vagyok.

- Ez a minimum.

Laurel egy pillanatnyi gondolkodás után Tamani vállába boksztolt.

Tamani csak nevetett.

Majd gyorsan magához tért, és a lányra bámult. Bizonytalanul közelebb lépett, és az ujjjaival végigsimította Laurel meztelen karját. - Úgy örülök, hogy visszajöttél - mondta. - Nagyon hiányoztál.

- Én... én... azt hiszem, te is hiányoztál nekem.

- Tényleg? - Olyan vad remény villant meg a fiú szemében, hogy Laurel kénytelen volt elkapni a fejét. Idegesen felnevetett.

- Tényleg. De csak miután végleg kizártam, hogy egy bolond hajléktalan vagy.

Együtt kacagtak, és Laurel elámult Tamani mély hangjának zengésén. Apró, áramütésszerű villámok cikáztak végig a gerincén tőle. Az órájára nézett. - Én... azt hiszem, mennem kell - mondta bocsánatkérően.

- Térj vissza mihamarabb! - mondta Tamani. - Akkor megint beszélgethetünk.

- Az jó lenne! - mosolygott Laurel.

- Megígéred, hogy beszélsz a szüleiddel?

Laurel bólintott. - Persze,

- És hírt hozol?

- Amint tudok. De nem tudom, mikor jöhetek.

- Mesélsz rólunk a szüleidnek? - kérdezte Tamani.

- Nem tudom - mondta Laurel. - Nem vagyok biztos abban, hogy hinnének nekem. Főleg, hogy már a virág sincs a hátamon bizonyítékként. Davidet az győzte meg.
- David... - mondta Tamani maró gúnnyal a hangjában.
- Mi bajod van Daviddal?
- Semmi. De tényleg megbízhatunk benne?

- Igen.

Tamani felsóhajtott. - Valakinek csak el kellett mondanod... de nekem nem tetszik a dolog.

- Miért nem?

- Mert David ember. Mindenki tudja, hogy az emberekben nem szabad megbízni. Legyél óvatos!

- Vele nem kell óvatosnak lennem. Senkinek sem fogja elmondani.

- Remélem, hogy igazad van.

Lassan sétáltak, Laurel ment elől a keskeny ösvényen. Az erdő szélénél megálltak. - Muszáj menned? - kérdezte Tamani csendesen.

Laurelt meglepte a hangjából kicsendülő érzelem. Már feltűnt neki, hogy a fiú kedveli őt... méghozzá nagyon. De ebben a hangban most több volt. Valami személyes, valami mélyről jövő. Az is váratlanul érte, hogy észrevette magán, nem szívesen megy haza. - A szüleim azt sem tudják, hogy itt vagyok. Meglógtam.

Tamani bólintott. - Hiányozni fogsz - suttogta.

Laurel idegesen felnevetett. - Hiszen alig ismeresz.

- Akkor is hiányozni fogsz - nézett a szemébe a tündérfiú. - Ha adok neked valamit, ígéred, hogy megőrzöd, és emlékezni, talán gondolni is fogsz rám?

- Talán. - Tamani zöld szemével szinte keresztüllátott rajta. Belelátott a lelkébe.

Tamani leszakított egy vékony szalagot a nyakából, és egy apró, csillogó karikát nyújtott a lány felé. - Ez a tied.

A picinyke holmit Laurel tenyerébe tette. Egy aranygyűrűcske volt, kicsi kristály virággal a tetején. - Mi ez? - kérdezte Laurel elámulva.

- Egy magoncgyűrű - felelte Tamani. - Tudod, tündérbaba... minden magonc kap egy gyűrűt még picikorában. Ha viseled, veled együtt nő. A Téltündérek készítik őket. Vagyis a Tavasztündérek készítik, de a Téltündérek bűvölik el őket. - Felemelte a kezét, és egy egyszerű ezüstkarikát mutatott Laurelnak. - Látod, ez az enyém. Olyan pici volt valamikor, mint az a másik. Már nem vagy magonc, nem tudod az ujjadon viselni, de azt gondoltam, tetszeni fog.

A pici gyűrű kivételesen gyönyörű volt. - Miért adod nekem?

- Hogy még inkább közénk valónak érezhesd magad. Nyakláncon is viselheted - mondta Tamani, majd zavartan elhallgatott. - Csak szerettem volna, hogy a tiéd legyen - folytatta.

Laurel kérdően nézett a fiúra, de az még véletlenül sem pillantott volna rá. Bárcsak tovább maradhatna, gondolta, mennyi titok van még, amiről nem tud! - Mindig viselni fogom - ígérte.

- És rám gondolsz majd? - Tamani tekintete foglyul ejtette. Csak egyféleképpen válaszolhatott.

- Igen.

-Jó.

Laurel megfordult volna, de Tamani megragadta a csuklóját. Végig a lány szemébe nézett, míg arcához emelte a kezét, és ajkával végigsimította az ujjait. A szeme egy pillanatra lemeztelenedett. Laurel úgy érezte, hogy szikraként lobban lángra attól, amit benne lát. Vad, fékezhetetlen vágy volt abban a tekintetben. De tényleg csak egy pillanat volt az egész. Tamani elmosolyodott, és a szikra kialudt.

Laurel a kerékpárját kereste. Tamani ajkának érintését az egész testében érezte, végigperzselte tetőtől talpig. Próbált mélyeket lélegezni, hogy megnyugodjon. Visszavisszanézett a fiúra, miközben az autópálya felé tekert. Tamani szeme rátapadt. Még akkor is magán érezte a figyelő tekintetet, amikor már régen a kerékpárúton haladt.

TIZENÖT

DÉLUTÁN NÉGY ÓRA VOLT, amikor Laurel lerakta a kerékpárját a garázsban. Ennyi távollétet bajosan lehet tanulással igazolni. Megingott az alibije. Kihúzta magát, és benyitott a bejárati ajtón.

Az apja békésen szundikált a díványon, horkolása a megszokott ritmusban törte meg a ház csendjét. Vele nem lesz gond. Laurel meghallotta, hogy az anyja üvegekkel csörömpöl a konyhában. - Anya? - kérdezte, és odalépett hozzá.

- Á, itt vagy! Az utolsó oldalon nagyon gyorsan átszaladtatok. Alig fél órája beszéltem Daviddal.

- Aha, ja. Könnyebb volt, mint gondoltam - mondta gyorsan Laurel.

-Jól érezted magad? Olyan kedves fiú...

Laurel bólintott. Az esze pont nem Daviden járt - egész pontosan negyvenkét mérföldre tőle.

- Ti ketten...?

- Micsoda? - Laurel próbált arra koncentrálni, amit az anyja mondott.

- Nos, ti ketten elég sok időt töltötök abban a házban egyedül, és arra gondoltam, hogy esetleg... izé, együtt jártok?

- Nem tudom - mondta a lány őszintén. - Talán.

- Én, én csak... tudom, hogy David anyukája néha sokáig dolgozik, és te meg David egyedül vagytok a házban, és ilyenkor könnyű... hogy is mondjam...

- Anya, vigyázni fogoki - mondta Laurel kényszeredetten.

- Tudom, hogy vigyázni fogsz, de én vagyok az anyád, így kötelességem figyelmeztetni téged - mosolygott Sarah. - Bár még nem menstruálsz, attól még teherbe eshetsz.

-Anya!!!

- Jól van, csak elmondtam.

Laurel Tamani korábbi szavaira gondolt. A beporzás a szaporodást szolgálja, a szex a szórakozást. Hirtelen kíváncsi lett, vajon mit szólna az anyja, ha elmondaná neki, hogy akkor

se eshetne teherbe, ha akarna. Meg hogy soha az életben nem fog menstruálni. Hogy szexelhet csak a szex kedvéért, következmények nélkül. Sarah ettől totálisan kiakadna. Totálisan. Hiszen még ő maga sem emésztette meg a dolgot.

- Anya - zárta le az eszmecsserét Laurel -, a házról és a földről akartam veled beszélni. Már olyan régóta a mi családunk birtokában van. És egész eddigi életemben ott laktam. - Laurel behúzta a nyakát, amikor az igazi otthona, az igazi szülőhelye jutott az eszébe. - Vagy legalábbis amire emlékszem belőle. - A szemét váratlanul könnyek futották el, amikor felnézett az anyjára. - Az a legvarázslatosabb hely a világon. Bárcsak ne akarnád eladni!

Az anyja sokáig vizsgálta a lánya arcát. - Mr. Barnes rengeteg pénzt kínált, Laurel. Ez azt jelenti, hogy hamarosan mindent megengedhetünk magunknak, amit csak szeretnél, és amire nem jutott pénz mostanában.

- És ha nem adnátok el? Rendben lennének?

Sarah sóhajtott, és számításba vette a dolgot. - Apádnak most jól megy az üzlet, de semmi garancia arra, hogy ez a jövőben is így lesz - mondta, és a pultra könyökölt. - Még hosszú ideig ilyen szűkösön kellene élnünk, Laurel. És én nem szeretek így élni. Nem csak neked kellett eddig feladnod dolgokat.

Laurel egy darabig hallgatott. A feladat úgy tűnt, meghaladja egy tizenöt éves lány képességeit. De én nem vagyok közönséges, hétköznapi lány! - gondolta. Ettől felvillanyozódva újabb lendületet vett.

- De mi lenne, ha még egyszer átgondolnád az egészet? Naaaa, csak egy hetet adj még magadnak! - kérte Laurel, miközben az anyja a száját csücsörítette.

- Szerdán kellene aláírnom a papírokat.

- Csak még egy hetet! Kérlek! Mondd meg Mr. Barnesnak, hogy adjon még egy hetet! És ha azt látom, hogy még egyszer fontolóra veszed, és komolyan az eladás mellett döntesz, soha többé nem zaklatlak a dologgal.

Az anyja kétkedve nézett rá.

- Kérlek!

Sarah arca ellágyult. - Szerintem Mr. Barnes nem fogja visszavonni az ajánlatát akkor sem, ha kérek még egy hét gondolkodási időt.

Laurel áthajolt a pulton, és megölelte az anyját.

- Köszönöm - suttogta. - Ez nagyon sokat számít nekem.

- Hát, nem mondott valami sokat. - David egy bárshéken ült a konyhai pultnál. Az édesanyja randizott valakivel, így ő és Laurel egyedül voltak a házban. David a déli maradékot mikrózta, a lány meg a jegyzetfüzetébe firkálgatott, hogy elterelje a figyelmét az ételszagról.

- Szerintem eleget mondott - védte Tamanit Laurel. - Úgy tűnt, többet is szeretne mondani, de nem lehetett. Láttam rajta, mennyire idegesíti.

- Akkor sem százasa apasas.

- Más. Nem csak, ahogy kinéz - nézett fel a lány a spirálfüzetből merengve. - Annyira heves! Túlspiláz minden érzést, jót is, rosszat is. Ráadásul a hevessége ragadós. - Laurel megint jegyzetelni kezdett. - Amikor ott áll melletted, te is szeretnél ugyanúgy érezni, mint ő, de nem lehet, mert az érzései villámgyorsan változnak. Kimerítő lehet mindig olyan

szenvedélyesnek lenni. - Laurel testén borzongás futott végig, mert megtalálta a Tamani leginkább jellemző szót. Szenvedélyes. Állandóan.

- Összebarátkoztatok?

- Nem tudom. - Az igazság az volt, hogy Laurel pontosan tudta, hogy Tamani őt akarja. És azt is, hogy bármennyire szeretné az ellenkezőjét, ő is vágyik a tündérfiúra. A Tamanival töltött nap után nem érezte helyesnek, hogy az estét Daviddal tölti. Vagy az nem helyes, hogy Tamanival töltötte az egész napot? Már nem tudta biztosan.

Megérintette a gyűrűcskét, amit Tamanitól kapott. Egy vékony ezüstláncon függött a nyakában. Már vagy százszor a kezébe vette. Amikor hozzáért, olyan volt, mintha Tamani a közelében lett volna. A rövid látogatás során többek lettek barátoknál. Nem, nem többek... kapcsolatuk túlmutatott a barátságon. Barát - mennyire alkalmatlan volt ez a szó arra, hogy kifejezze a kettejük közötti vonzódást. Kötelék. Sokkal inkább kötelék. Persze Davidnek erről nem beszélhet. Még egy közömbös szemlélőnek is nehéz lett volna elmagyarázni az érzéseit, és David minden volt, csak nem közömbös. Ha csak megsejtené, milyen érzelmi viharok dúlnak Laurelben Tamani miatt, rettentő féltékeny lenne.

Mindez természetesen nem azt jelentette, hogy nem kedvelte Davidet. A legjobb barátjának tartotta, néha még annál is többnek. David minden volt, ami Tamani nem: nyugodt, lényeglátó, logikus és megnyugtató. Laurel érzései David iránt korántsem voltak viharosak, kaotikusak. Egyenletesen erős vonzódást érzett. David olyan állandóságot jelentett Laurel életében, amelyet Tamani sohasem tudott volna biztosítani. Két fél, amely sohasem válhat egésszé.

David végre befejezte a vacsorát. Laurel eltolta maga elől a füzetet. - Köszönöm, hogy fedeztél. Álmomban sem gondoltam volna, hogy anya ide fog telefonálni.

David vállat vont. - Már régen eljöttél otthonról, és anyukád tudja, hogy nem a biológia a kedvenced.

- Viszont tényleg azt olvastam délután - mondta Laurel. - Azt tudod, hogy a növények kiszűrrik a szén-dioxidot a levegőből, és oxigént bocsátanak ki, igaz?

- Aha, ezért kell megmentenünk az esőerdőket, meg minden.

- Arra gondoltam, hogy igazából nekem sincsen szükségem oxigénre.

- Azt akarod mondani, hogy te is szén-dioxidot lélegzel be?

- És oxigént lélegzek ki, igen.

- Hát, ha belegondolok, igazad lehet.

- Az is eszembe jutott - folytatta Laurel -, hogy megpróbálhatnánk még egy kísérletet.

David meglepetten nézett rá. - Milyen kísérletet?

- Hát, a levegőt nem lehet mikroszkóp alatt nézegetni. Csak úgy lehetünk biztosak abban, hogy oxigént lélegzek ki, ha te aztán gond nélkül be tudod lélegezni.

David kezdte érteni, hová akar Laurel kilyukadni. - És hogyan akarod végrehajtani a kísérletet? - kérdezte, és aprócska mosoly jelent meg a szája sarkában.

- Hát, igazából arra gondoltam, hogy úgy kellene, mint a szájból szájba történő lélegeztetést. Azzal a különbséggel, hogy először te fújsz levegőt az én számba, aztán nem veszel levegőt, hanem megvárod, hogy én ugyanazt a levegőt visszafújjam a te szádba. -

Laurel egy pillanatig a fiú arcát vizsgálta, majd gyorsan hozzátette: - De persze nem muszáj. Csak egy ötlet volt.

- Lenyűgöztél - mondta David. - Egyedül is bele tudsz lapozni a bioszkönyvbe.

Laurel a szemét forgatta, de közben vigyorgott. - A Google lett a legjobb haverom.

David felnevetett, de próbálta egy köhögéssel leplezni.

Laurel rámeredt.

-Jó ötlet - mondta David. - Vágjunk bele!

David szembefordult Laurellel, a térdük összeért.

- Először te vegyél egy nagy levegőt, tartsd vissza a lélegzeted tíz másodpercig, hogy a tüdődnél legyen elég ideje szén-dioxiddá alakítani. Aztán fújd be a számba, én letüdözöm. Várok tíz másodpercet, majd visszafújom a szádba, oké?

David bólintott.

Egyszerűen hangzott. Leszámítva a szájából szájba részt. De Laurel ezzel is meg tudott birkózni. Remélhetőleg.

David mellkasa megemelkedett, miközben beszívott egy nagy adag levegőt, az arca pedig kivörösödött, míg bent tartotta.

Innen nem lehet visszafordulni.

Tíz másodperc elteltével David intett Laurelnak, közelebb hajolt a lányhoz, szemét az ajkaira függesztve. Laurel igyekezett a feladatra összpontosítani, miközben előredőlt. Amikor az ajkuk gyengéden összeért, Laurel majdnem megfélekedett magáról, és levegő után kezdett kapkodni. De David szerencsére időben rászorította a száját az övére, és befújta a használt levegőt. Laurel érezte, hogy megtelik a tüdeje.

David hátradőlt, és Laurel elkövette azt a hibát, hogy a szemébe nézett. El kellett mosolyodnia, majd el is fordult a fiútól, miközben tízig számok. David ismét előredőlt, és szelíden maga felé vonta Laurelt.

Laurel ezúttal habozás nélkül hajolt felé. David megint odanyomta a száját Laurel ajkaira, majd kissé ki is nyitotta. Laurel visszafújta a levegőt a tüdejéből a fiú szájába, és érezte, ahogy David mélyen beszívja azt. Eltelt egy kis idő, mielőtt David elhúzódott tőle.

- Húha! - fújta ki a levegőt, és végigsimított a haján. - Húha! Hát ez állat volt! Hú, kicsit elszédültem. Laurel, szerintem majdnem száz százalékban tiszta oxigént lélegzel ki!

- Nem fogsz leesni a székről, ugye? - tette a kezét David térdére a lány.

- Jól vagyok! - mondta David, és mélyeket lélegzett. - Várj egy másodpercet... - A kezébe fogta Laurel ujjait, amelyek még mindig a combján pihentek. Laurel felnézett, mikor a fiú beszívta az alsó ajkát és vigyorogni kezdett.

- Mi olyan vicces?

- Bocs - mondta David és elvörösödött. - De olyan édes az ízéd!

- Hogy érted azt, hogy édes?

David megint megnyalta az alsó ajkát. - Mézízéd van.

- Méz???

- Igen. Azt hittem, megőrültem azon a napon, amikor... tudod, azon a napon. De ma is ugyanazt éreztem. Nagyon édes az ajkad. - Egy pillanatra elhallgatott, majd elmosolyodott. - Nem is méz. Nektár. Igen, inkább nektár.

- Hát ez szuper! Egész életemben magyarázkodnom kell majd, ha megcsókolok valakit. Hacsak nem téged... vagy egy másik tündért csókolok meg. - Majdnem kimondta Tamani nevét. Az ujjai megint a gyűrűcskét keresték.

David vállat vont. - Akkor rajtam kívüli ne csókolj meg más!

- David...

- Csak a kézenfekvő megoldást kínálok a problémádra - mondta a fiú, és védekezőleg feltartotta a kezét.

- Az: hiszem, esélyem sincs arra, hogy én legyek az iskola csókkirálynője.

David a fejét rázta. - Amúgy se lennél az, te nem vagy olyan. Túl vajszívű vagy. Mindig attól tartanál, hogy összetöröd annak a fiúnak a szívét, akit megcsókolsz.

Laurel nem tudta, hogy David dicséretnek szánta-e ezt, mindenesetre úgy hangzott. - Köszí, azt hiszem, igazad van.

- Az micsoda? - kérdezte a fiú, és a láncra mutatott. - Mindig azt babrálod.

Laurel a blúza mögé ejtette a gyűrűcskét. Talizmán volt az, mindig Tamani felé irányította a gondolatait. Azon tűnődött, hogy Tamani vajon tudta-e, hogy így lesz, mikor neki adta. Maga is meglepődött azon, hogy nem idegenkedik ettől a gondolattól. - Egy gyűrű - vallotta be végül Tanamitól kaptam.

David furesza pillantást vetett a lányra. - Tamani gyűrűt adott neked?

- Nem arról van szó! - Férfiak... - Ez egy babagyűrű. Minden tündér kap egyet kiskorában. - Bár azt a belső készletet érezte, hogy legyen a gyűrű az ő titka, mégis előhúzta a láncot a blúza alól, és megmutatta Davidnek a kis karikát.

- Nagyon szép - mondta David szemrehányóan. - Miért adta neked?

Laurel próbálta elbagatellizálni a kérdést. - Nem tudom. Azt akarta, hogy tartsam meg.

David sokáig nézegette a kis ékszert, aztán visszajejtette Laurel blúza mögé.

TIZENHAT

- ÉPP JÓKOR JÖSSZ - mondta Laurel anyja, mikor a lány másnap megérkezett az iskolából. - Telefonon keresnek.

Laurel átvette a kagylót. Daviddal most búcsúztak el egymástól a sarkon. Miért hívná már most? - Halló? - szólt bele a telefonba kíváncsian.

- Szia Laurel, Chelsea vagyok.

- Szia! - mondta Laurel.

- Ráérsz? Olyan szépen süt a nap, elmehetnénk a Battery-foki világítótoronyhoz.

Laurel már hallott a történelmi helyről, de még nem látta. – Oké – mondta- mehetünk!

- Ötkor felveszlek!

- Nagyszerű.

- Daviddal mentek valahová? - kérdezte az anyja, miután letette a kagylót.

- Chelsea-vel. A világítótoronyhoz akar menni. Elmehetek vele?

- Hát persze. Örülök, hogy másokkal is barátkozol. Kedvelem Davidet, de nem bánám, ha több barátod lenne. Jobb az úgy.

Laurel a hűtőhöz ment, kivett egy üdítőt és várakozás közben elkortyolta.

- Ma megkaptam a negyedéves osztályzataidat - mondta az anyja.

Laurel majdnem félrenyelt. Amíg a virág meg nem jelent a hátán, egészen jól teljesített az iskolában, de miután az Örület elkezdődött, nem tudott a tanulmányaira koncentrálni.

- Három ötös, két négyes. Én elégedett vagyok veled - mosolygott az anyja. Majd nevetve hozzátette: - Őszintén szólva részben magammal is elégedett vagyok. Valamit biztosan jól csináltam, ha te ilyen szuper vagy.

Laurel a szemét forgatta, mikor az anyja eléolta a bizonyítványt. A biológia négyes nem lepte meg, se az angol ötös. Már csak a félév végéig kell valahogy kihúznia. Nem lehet olyan megerőltető. A nehezen túl van.

- Miért van itthon apa kocsija? - kérdezte.

Az anyja felsóhajtott. - Apád beteg. Egész nap rosszul érezte magát. Nem is ment dolgozni.

- Húha - mondta Laurel. - Még életében nem hiányzott a munkából.

- Igen, tudom. Mondtam neki, hogy ne keljen fel. Holnapra jobban lesz.

Laurel meghallotta az autódudát.

- Megjött Chelsea - mondta, és felkapta a kabátját.

- Mulass jól! - mosolygott az anyja.

Laurel bemászott a hátsó ülésre. Chelsea az anyósülésen ült az anyukája mellett, most hátrafordult, és rámosolygott Laurelre. - Szia! A világítótorony elképesztően csúcs hely, nagyon klassz. Tetszeni fog!

Chelsea anyja a parkolóban tette le őket. - Két óra múlva jövök értetek! - mondta.

- Viszlát! - integetett neki Chelsea.

- És most hová? - kérdezte Laurel, és az óceánra nézett.

- Gyalogolunk - mondta Chelsea, és egy kis szigetre mutatott, körülbelül százötven méterre a parttól.

- Átgyalogolunk a szigetre?

- Gyakorlatilag egy földnyelv, apály idején simán át lehet rá menni.

Laurel ernyőt formált a kezéből, mert a napsugarak elvakították.

- Nem látom a világítótornyot.

- Nem olyan világítótorony, amilyeneket a festményeken látsz. Ez egy kicsi ház, a tetején reflektorral.

Átsétáltak a szigetet a szárazfölddel összekötő homokos földnyelven. Chelsea ment elől. Vicces volt ilyen közel kerülni az óceánhoz anélkül, hogy megfürdött volna benne. Laurel imádta a sós víz hínáros illatát, és az arcát simogató, és Chelsea fürtjeibe kapaszkodó friss szellőt. Milyen ironikus - gondolta - gyűlölöm a sós vizet, de az illata megrészesít.

Amikor elérték a szigetet, egy kavicsos út vezetett fel a dombra. Néhány perc alatt elérték a dombtetőt, ahonnan a világítótorony látványa tárult a szemük elé.

- De hát ez csak egy ház - mondta meglepetten Laurel.

- Kivéve a reflektort - mutatott a tákolmányra Chelsea.

Egy biztonsági őr vigyázó tekintetétől kísérve Chelsea megmutogatta Laurelnak a kis házat, elmesélte a világítótorony történetét, és azt, milyen fontos szerepet tölt be a Crescent Cityre néhány évente lesújtó szökőár idején. - A cunami fantasztikus! - mondta Chelsea.

- Már amikor nem nő túl nagyra.

Laurel nem volt biztos abban, hogy osztani tudja Chelsea lelkesedését.

Chelsea a kis udvarba is bevezette, és a szigetcske minden oldalát benövő lila virágra hívta fel Laurel figyelmét. - Nagyon szépek - mondta Laurel, és lehajolt, hogy megérintse a bimbócskákat.

Chelsea egy plédet húzott elő a táskájából, és szétteregte a puha fűvön. A lányok néhány percig csendben üldögéltek, és az óceánt nézték. Laurel régen nem tapasztalt békére lelt ezen a gyönyörű helyen. Chelsea megint benyúlt a táskájába, és elővett egy Snickers csokit, Laurelnak meg átnyújtott egy Tupperware dobozkát.

- Ez mi? - kérdezte Laurel.

- Eper. Bio, már ha ez számít - tette hozzá Chelsea.

Laurel mosolygott, és lepattintotta a doboz tetejét. - Kösz. Nagyon jól néz ki. - Milliószer jobban, mint az a csokiszelet, amin Chelsea nyámmogott.

- Mi a helyzet veled és Daviddal?

Laurelnak megakadt a torkán az az eperfalat, amit éppen lenyelni készült, és vadul köhögni kezdett. - Hogyhogy mi a helyzet?

- Csak azt szeretném tudni, hogy összejöttetek-e már.

- Hát, nem köntörfalazol túl sokat... - mondta Laurel inkább az epreknek, mint Chelsea-nek.

- Nagyon tetszel neki, Laurel - sóhajtott Chelsea. - Bárcsak feleannyira kedvelne engem, mint téged!

Laurel az epreket piszkálgatta a villájával.

- Nekem azóta tetszik, mióta ideköltöztek. Egy focicsapatban játszottunk - tette hozzá Chelsea mosolyogva.

Laurel szinte maga előtt látta a nagyszájú, szókimondó, beilleszkedni képtelen tízéves Chelsea-t - aki nyilván semmit sem változott azóta amikor először találkozott Daviddal. A nyíltszívű, mindenkit elfogadó Daviddal. Nem csoda, hogy azonnal rácuppant. De azért... - Ne haragudj Chelsea, de miért mondd ezt el nekem?

- Nem tudom. - Csendben ültek egy darabig. - Nem akarom én, hogy rosszul érezd magad - biztosította Laurelt Chelsea. - Tudom, hogy David nem úgy kedvel engem. Őszintén szólva, ha már van barátnője, olyan legyen, mint te. Valaki, akivel én is barátkozhatok.

- Hát ez jó hír - mondta Laurel.

- Na, akkor jártok? - erőltette Chelsea.

- Nem tudom. Talán?

- Ezt most kérdezted? - vigyorgott Chelsea.

- Tényleg nem tudom - Laurel vetett egy oldalpillantást Chelsea-re. - De téged nem zavar, hogy erről beszélünk?

- Egyáltalán nem. Olyan, mintha én is átelném, amit te.

- Néha nagyon furcsa dolgokat mondasz - jegyezte meg Laurel bánatosan.

- Ja, David is mindig ezt mondja. Ami engem illet, szerintem kevés ember mondja ki, hogy igazából mit gondol.

- Na, ebben tökéletesen igazad van.

- Szóval jártok, vagy nem jártok? - kérdezte ismét Chelsea, akinek láthatóan esze ágában sem volt témát váltani.

Laurel vállat vont. - Tényleg nem tudom. Néha úgy érzem, hogy : igen, ezt szeretném. De még sohasem jártam senkivel. Viszont még sohasem volt fiúbarátom sem. Nagyon élvezem, és nem szeretném elveszíteni.

- Talán nem fogod.

- Talán. De nem biztos.

- Azért vannak itt járulékos szolgáltatások is...

- Mint mi?

- Hát, ha csókolóztok, le van tudva a bioszlecke.

- Csábító - nevetett Laurel. - Gyenge vagyok bioszból.

Chelsea vigyorgott. - David is ezt mondta.

Laurel szeme kikerekedett. - Ne már! Tényleg?

- Nem árul el titkot. Te is mindig ezen siráncozol ebédszünetben. Szerintem tökéletes pár lennétek - tette hozzá Chelsea.

- Miért bátorítasz? Mások a helyedben mindent megtennének, hogy elválasszanak bennünket egymástól.

- 122-

- Én nem vagyok mások - védekezett Chelsea. - Mellesleg - folytatta könnyedén David nagyon boldog lenne. Szeretem, mikor David boldog.

- Megjöttem! - kiáltotta Laurel. Bement a házba, lehajította a hátizsákját, és a kamrába indult egy körtebefőttért. Az anyja akkor lépett oda hozzá, amikor egy fél körtét rácsált, egyenesen az üvegből. De most nem nézett a lányára szemrehányóan, mint mindig, amikor Laurel mellőzte a tányérhasználatot, csak sóhajtott, és fáradtan mosolygott.

- Gondolod, hogy a vacsorát magad is el tudod intézni?

- Persze. Miért, mi történt?

- Apád egyre rosszabbul van. Fáj a hasa, fel is van fűjődva. A láza is emelkedik. Nem túl magas, csak 38 fok körül, de nem tudom neki levinni. Se a hideg vizes borogatás, se az izsópos-édesgyökeres kapszulám nem használ.

- Tényleg? - kérdezte Laurel. Az anyja minden nyavalyára ismert egy gyógynövényt, és általában be is váltak. A barátai gyakran őt hívták fel, amikor minden más, értve ezalatt a recept nélkül kapható gyógyszereket is, csődöt mondott. - Echinacea teát adtál neki? - javasolta Laurel, mert ő mindig azt kapott.

- Csináltam neki egy vödörnyi jegesteát. De nyelni is alig tud, így aztán nem tudom, ivott-e annyit, amennyi használna.

- Biztos valami rosszat evett - találgatott Laurel.

- Talán - mondta az anyja idegesen, és nyilvánvaló volt, hogy Laurel nem győzte meg. - Akkor lett rosszabbul, amikor elmentél. Szóval - fordult a lányához -, az estét vele fogom tölteni, hátha tudok neki segíteni.

- Nem gond, én fogom a körtebefőttet és leülök tanulni.

- Mindketten izgalmas este elé nézünk.

- Aha - sóhajtott Laurel, és az asztalon várakozó könyvhalmokra nézett.

TIZENHÉT

CSÜTÖRTÖKÖN, ISKOLA UTÁN LAUREL FELKAPTA kék köpenyét, és elindult a Mark Könyvespolca nevezetű bolt felé. Az apja alkalmazottai, Jen, Brent és Maddie több túlórárt vállaltak, de ha így megy tovább, estére mind túl lesznek a heti negyven órán. Laurel legalább Jen és Brent számára biztosítani akart egy szabadnapot. Ő és Maddie elboldogulnak a bolttal. Maddie-t Laurel apja az előző tulajdonostól örökölte. Már több mint tíz éve ott dolgozott, és akár egyedül is elvezette volna.

De a főutca felé sétálva Laurelt nem a bolt sorsa izgatta. Reggel beszaladt a szülei hálójába még egy kis eligazításért, és megdöbrent az apja állapotán. Mindig is soványabb volt az átlagnál, de beesett arca most szürke színt öltött, a szeme alatt pedig sötét karikák feketéllettek. Az ajka is színtelen volt, a szemöldökén verejték gyöngyözött. Az anyja mindent kipróbált. Levendulás-rozsmaringos borogatás a mellkasára, édeskömény tea a fájó gyomornak, és tonnányi C-vitamin az immunrendszer megsegítésére. Semmi sem használt. Sarah brandyt itatott vele, hogy aludni tudjon, és borsmenta olajat csepegtetett a párásítóba. Az sem vált be. A büszkeségét félretéve még recept nélkül kapható gyógyszereket is bevetett - Nurofent és Aspirint-, de a férfi még ettől sem érezte jobban magát. Korábban azt gyanították, hogy csak egy kis influenza, de a tünetek olyan gyorsan rosszabbodtak, amivel Sarah nem számolt.

Amikor Laurel felajánlotta, hogy délután bemegy ő a boltba, hadd maradjon az anyja a férje ágya mellett, Sarah szorosán magához ölelte, és köszönetet suttogott a fülébe. Az apja már nem is hasonlított önmagára - beteges karikatúrája lett annak az embernek, aki néhány nappal ezelőtt még jókedvűen indult munkába. Próbált ő mosolyogni meg viccelődni, ahogyan szokott - és tényleg szokott, de már ettől is kimerült.

Vidám csengőhang verte fel a bolt csendjét, amikor Laurel benyitott.

Maddie felnézett és elmosolyodott: - Laurel? Minden nap egyre csinosabb vagy. - Megölelte a lányt, aki kényelmesen elfészkelődött a karjában, és máris jobban érezte magát. Maddienek mindig sütemény, fűszer, és még valami finom illata volt, amire Laurel képtelen volt rájönni.

- Hogy van az apád? - kérdezte Maddie, még mindig átkarolva Laurel vállát.

Laurel mindenki másnak csak annyit mondott volna, hogy jól. De Maddiet nem fizethette ki ennyivel. - Szörnyen néz ki, Maddie! Olyan, mintha bőrt aggattak volna egy csontvázra. Anya tudománya megállt. Semmi sem használ.

- Még az ízsópos-édesgyökeres borogatás sem?

Laurel mosolyában fájdalom villant. - Én is ezt kérdeztem.

- Pedig szerintem az csodákra képes,

- Apának nem használ. Most nem.

- Minden este gyertyát gyújtok érte. - Ami Laurel anyjának az édesgyökér meg az ízsóp volt, az Maddienek a gyertya. Hű katolikusként mindenkinek gyertyát gyújtott, a rákban haldokló szomszédától az eltűnt macskáig. De Laurel ezért is hálás volt,

- Apa beküldte a heti beosztást.

- Maddie nevetett. - Még a betegágyban is táblázatokat készít - akkor annyira nem lehet a halálán. - Kinyújtotta a kezét a papírért. - Nézzem csak! - Maddie tanulmányozni kezdte a kézzel írott beosztást. - Úgy látom, azt akarja, hogy rövidítsük le a nyitvatartást.

Laurel bólintott. - Ennyi alkalmazottal nem lehet teljes időben nyitva tartani.

- Rendben is van ez. Már hónapok óta mondogatom neki, hogy teljesen felesleges nyolckor nyitni. Ki a fene vesz könyvet reggel nyolckor? - Azzal előrehajolt, mintha egy titkot akart volna megosztani Laurellel. - Az az igazság, hogy a koránkelésnek még a gondolatától is irtózok.

A délután nagy részében aztán együtt dolgozgattak, és buzgón kerülték a betegség témát. De Laurel nem volt teljesen felszabadult. Otthagyta Maddiet a napi zárással. Az ajtóra kirakott egy cédulát, amelyen elnézést kért a módosult nyitvatartásért.

Lassan sétált hazafelé, az egész teste sajgott a könyves dobozok emelgetésétől. Amikor befordult a sarkon, látta, hogy egy hatalmas jármű parkol a házuk előtt. Beletelt néhány másodpercbe, mire felfogta, mit lát, de abban a percben, ahogy felismerte a fehér-piros mentőautót, rohanni kezdett. Akkor robbant be az ajtón, amikor a mentősök éppen lehozták az apját egy hordágyon. Az anyja csak egy lépéssel lemaradva követte őket.

- Mi van vele? - kérdezte Laurel, miközben szeme az apjára szegeződött.

Az anyja arcát könnyek csíkozták. - Vért hányt. Ki kellett hívjam őket.

Amikor a mentősök leértek a lépcsőn, Laurel az anyjához sietett. Megölelte, a dereka köré fonta a karját. - Minden rendben lesz, anya. Meg fogja érteni a döntésedet.

- De hát nem bízunk az orvosokban! - mondta az anyja idegesen.

- Nem számít. Most rájuk van szükségük.

Az anyja bólintott, de Laurel nem volt biztos abban, hogy hallotta, amit mondott. — Vele kell mennem, - mondta Sarah - de csak egy embert engednek be a mentőautóba. Szerintem jobb, ha itthon maradsz, majd felhívlak, ha tudok valamit.

— Persze, menj csak! Tudok magamra vigyázni.

Sikerült neki Sarah vállára akasztani a kék táskát, miközben az asszony alvajáróként lépdelt a mentőautó felé. Észre sem vette, hogy Laurel ott kocog mellette. Vissza sem nézett, amikor a bejárati ajtó becsapódott.

Laurel látta, hogy a mentőautó elhúzza a ház elől, és a gyomra fájdalmas görcsbe rándult. Emlékezete szerint a szülei csak akkor jártak kórházban, ha látogatni kellett valakit. Most nagyon szeretne volna azt hinni, hogy egy különösen heves vírus támadta meg az apja szervezetét, amelyből hamarosan magától kigyógyul. De sejtette, hogy ezúttal jóval többről van szó.

Visszament a házba, és két kezével nekitámaszkodva, magára zárta az ajtót. A zár kattánása az egész előszobában visszhangzott. A ház üresnek és hatalmasnak tűnt a szülei nélkül. Volt már otthon egyedül azalatt az öt hónap alatt, mióta beköltöztek, de a mai este más volt. Félelmetes. Reszketett a keze, amikor a hevederzár kulcsát megforgatta. Hátát az ajtónak támasztotta, lecsúszott a földre, és ott üldögélt mindaddig, amíg a naplemente utolsó fénysugarai is elhagyták a házat. Leszállt a sötétség.

A sötétség sötét gondolatokat hozott magával. Laurel feltápáskodott, és kiment a konyhába. Minden villanyt felkapcsolt, úgy ült le az étkezőasztalhoz. Maga elé húzta az

angol leckét, és megpróbálta végigolvasni, de az első mondat után a betűk táncolni kezdtek a szeme előtt - egy szót sem értett az egészből.

A könyvre hajtotta a fejét. A gondolatai a könyvesbolt, Tamani és David körül keringtek, majd útba ejtették a kórházat is. Oda-vissza, oda-vissza... egészen addig, amíg a szemei le nem csukódtak.

Zavaros, értelmetlen álmából hangos csengetés szakította ki. A hangra összepontosított, így sikerült megnyomnia a zöld gombot a telefonon. Álmos, rekedt hangon szólt a kagylóba: - Halló?

- Szia, szívem, itt anya.

Laurel azonnal felébredt. A könyvére pislogott. - Mit mondtak?

- Bent tartják éjszakára, és antibiotikumot is kap. Majd meglátjuk, mi lesz holnap. - Megcsuklott a hangja. - Még nem kapott szobát, és mire elrendezik, már nagyon késő lesz. Gondolod, hogy kibírsz egy éjszakát egyedül? Holnap majd bejössz meglátogatni.

Laurel megingott. Az volt az érzése, hogy ha most bemenne a kórházba, tudna segíteni az apján. Ez teljesen irracionális gondolat volt. Nemsokára megvirrad. Vidámságot erőltetett a hangjába. - Ne aggódj miattam, anya, jól elleszek.

- Szeretlek.

- Én is szeretlek.

Laurel egyedül maradt az üres házban. Az ujjai szinte maguktól tárcsázták David számát. A fiú behallózott a kagylóba. Laurel csak ekkor fogta fel, hogy telefonál. - David? - kérdezte hunyorogva. - Szia! - A konyha ablakán keresztül a kövér holdat bámulta. Fogalma sem volt arról, hogy mennyi az idő. - Át tudnál jönni?

Amikor megszólalt a csengő, Laurel rohant ajtót nyitni Davidnek. - Annyira sajnálom, hogy felzavartalak. Nem tudtam, hogy már ilyen késő van - mondta.

- Semmi gáz - válaszolta David, és megfogta Laurel vállát. - Még csak tíz óra van, és anya azt mondta, addig maradhatok, ameddig csak szükséges. Vannak ilyen helyzetek. Mit tehetek érted?

Laurel vállat vont. - Anya elment... és nem akartam egyedül maradni.

Laurel odabújt Davidhez, aki szorosán átölelte. Percekig álltak így az előszobában, miközben a lány vigaszt merített David öleléséből. Olyan erősnek és melegnek érezte a fiú testét, hogy addig szorította, amíg meg nem fájdult a karja. Egy rövid időre úgy tűnt, hogy minden rendbe fog jönni.

Végül elhúzódott Daviddól. Kicsit furcsán érezte magát amiatt, hogy ilyen sokáig nem bontakozott ki az ölelésből. De David csak mosolygott, odament a díványhoz, és felvette a lány gitárját. - Ki játszik ezen? - kérdezte, és az ujjai végigszaladtak a húrokon. - Apukád?

- Nem... izé, én játszom. Sohasem tanultam igazából. Magamtól találtam ki mindent.

- És én erről eddig miért nem tudtam?

Laurel a fejét csóválta. - Mert nem vagyok jó.

- Mióta játszol?

- Körülbeül három éve. - Elvette a gitárt a fiútól, és a térdére fektette. - A padláson találtam. Az anyukámé volt. Megmutatta nekem a fő akkordokat, a többire magamtól jöttem rá.

- Játsszál nekem valamit?

- Azt már nem! - mondta Laurel, és lekapta az ujjait a húrokról.

- És ha szépen kérem? Lehet, hogy segítene is.

- Ezt miből gondolod?

David vállat vont. - Olyan természetesen áll a kezében. Mintha hozzá tartozna. Nagyon szeretheted.

Laurel végigsimított a hangszer nyakán. - Tényleg szeretem. Olyan régi. Szeretem a régi dolgokat. Van... történetük.

- Akkor játssz! - dőlt hátra David, és a kezét összekulcsolta a feje alatt.

Laurel habozott egy darabig, de aztán pengetni kezdett, és a húrokat állította. Lassan egy dallam bontakozott ki az ujjai alól, John Lennon Imagine című dala. Először csak akkordokat játszott, utána halkán énekelni is kezdett hozzá. Mennyire illett ez a dal a mai éjszakához! Az utolsó akkord után felsóhajtott.

- Húha! - mondta David, - Hát ez gyönyörű volt.

Laurel vállat vont, és visszatette a gitárt a tokba.

- Azt sem mondtad még, hogy énekelsz - panaszolta David. - Ilyet még sohasem hallottam. Nem úgy énekelsz, mint a sztárok. Egyszerűen csak szép és megnyugtató volt. - Megfogta Laurel kezét. - Jobban érzed magad?

Laurel mosolygott. - Igen. Köszönöm.

David megköszönte a torkát, és megszorította Laurel kezét. - És most mi legyen?

Laurel körülnézett. Nem sok lehetőségük volt. - Akarsz filmet nézni?

David bólintott. - Bármikor.

Laurel egy régi filmet választott, amiben senki sem beteg, és senki sem hal meg.

- „Ének az esőben”- ráncolta az orrát egy picit a fiú.

Laurel vállat vont. - Vicces.

- Ha te mondd.

Tizenöt perc múlva David vidáman kacagott a filmen, miközben Laurel a fiú profilját figyelte. A képernyő fénye gyengén megvilágította az arcát. Szinte folyamatosan mosolygott, és időnként hátravetett fejjel nevetett. Könnyű volt megfélekedezni minden bajról, amikor az ember lánya David mellett ült. Laurel gondolkodás nélkül közelebb húzódott hozzá. David szinte automatikusan felemelte a karját, és átölelte Laurel vállát. Laurel a fiú mellkasára fektette a fejét. David karja megfeszült, és még szorosabban magához vonta a lányt. A fejét lehajtotta, hogy arca Laurel feje búbján pihenhessen.

- Köszönöm, hogy átjöttél - suttogta mosolyogva Laurel.

- Szívesen, máskor is - felelte David, miközben ajkával Laurel haját simogatta.

Amikor a könyvesbolt bejárati ajtaja felé szerelt csengő megszólalt, Laurel felkapta a fejét. Nem hitt benne, hogy képes még egy vevővel kedvesen elbeszélgetni. De amikor felismerte

Davidet, megkönnyebbülés terült szét az arcán. - Szia! - mondta, és visszatett egy kupac könyvet a polc melletti asztalra.

- Szia! - felelte csendesén David. - Hogy vagy?

Laurel magára kényszerített még egy mosolyt. - Élek.

- Alig. - David habozott. - Apád hogy van?

Laurel a polc felé fordult, és kétségbeesetten igyekezett visszapislogni a könnyeit - aznap már ötvenedikére. Érezte, amint David kezével végigsimítja a vállát. Laurel a fiúhoz dőlt, és hagyta, hogy a teste ellazuljon, hogy egy kicsit jobban, hogy biztonságban érezze magát. - Átviszik a klinikára Brookingsba - suttogta néhány perc után.

- Rosszabbul van?

- Nem tudni.

David a lány feje búbjára fektette az arcát.

A csengő ismét megszólalt, és bár Jen a vásárló elé sietett, Laurel elhúzódott Daviddól, és vett egy nagy levegőt, hogy összeszedje magát. - Ezzel végeznem kell - mondta, és felkapta az asztalról a könyveket. - A bolt egy óra múlva zár, és még négy dobozt ki kell ürítenem.

- Segítek - mondta David. - Csak mondd meg, hová rakjam őket! Te vagy a főnök. - Azzal elvette a lánytól a kupacot, és néhány másodpercig az egyik könyv fényes borítóját simogatta. - Holnap is be tudok jönni segíteni.

- Neked is van munkád. Fizetned kell a kocsid kötelezőjét, te mondtad.

- Nem érdekel a rohadt kötelező, Laurel - mondta David éles hangon, majd halkabban, gyengédebben hozzátette: - Egész héten most látlak először, az ebédszünetet és az órákat leszámítva. Hiányzol.

Laurel habozott.

- Kérlek...

A lány megadta magát. - Na, jó, de csak addig, amíg apa jobban nem lesz.

- Hamarosan jobban lesz, Laurel. Brookingsban remek szakorvosok vannak, hamar megtalálják, mi a gond. Ha szerencséd van, csak néhány napig kell elviselned, hogy itt dolgozom.

TIZENNYOLC

DAVID OPTIMISTA SZAVAI ELLENÉRE az egy hétből kettő lett, és Laurel apjának állapota sem változott. Laurel kísértetként tengette a napjait, Maddien, Davidén és Chelsea-n kívül nem szólt senkihez. Utóbbi gyakran beugrott a boltba dumálni. Chelsea nem törte össze magát a nagy segítségnyújtásban - mindig azzal viccelt, hogy ő főnök alkat -, de Laurel jobban érezte magát két barátja társaságában.

A fiú megtartotta a szavát, tényleg addig akart a könyvesboltban dolgozni, amíg Laurel apja fel nem épül. Laurelnek büntudata volt, hogy ingyen dolgoztatta a fiút, de ezt a vitát mindig elvesztette.

Voltak napok, amikor egész délután beszélgettek, míg a könyveket szortírozták meg a polcokat porolták, és ilyenkor Laurel meg tudott feledkezni az apja betegségéről. Bár ez a kegyelmi állapot nem tartott sokáig. Most, hogy az apját átszállították egy másik kórházba, Laurel nem látogathatta meg mindennap. Viszont David megkapta a jogosítványát, és két-három naponta elfuvarozta Laurelt Brookingsba.

Első alkalommal rögtön a jogosítványszerzés másnapján indultak el. Laurel kifehéredő ujjakkal kapaszkodott a biztonsági övébe, Chelsea meg újra és újra rászólt Davidre, amikor az áthágta a sebességkorlátozást. De végül szerencsésen megérkeztek.

Laurel virágot is vitt, amit a kertben szedett. Remélte, hogy ha az apja meglátja az otthoni virágokat, iparkodik majd meggyógyulni, hogy minél hamarabb hazatérhessen. Azonban a férfi nagyon gyenge volt, alig tudott ébren maradni annyi időre, hogy a lányát megölelje. Köszönt neki, majd visszacsúszott morfiumos álmába.

Laurel ekkor látta utoljára ébren az apját. Röviddel ezután a kórház a mesterséges kóma mellett döntött, mert a morfium már nem csillapította az apja fájdalmait. Laurel titokban örült ennek. Könnyebb volt látni, amikor aludt. Az arca békés és elégedett volt. Amikor ébren volt, kínosan ügyeit arra, hogy a fájdalmát palástolni próbálja, de már szörnyen legyengült. Jobb, ha alszik.

A laborosoknak sikerült beazonosítaniuk a mérgeanyagot az apja vérében, viszont még sohasem találkoztak vele korábban, így fogalmuk sem volt, milyen kezelést kellene előírni. Mindent megpróbáltak, nem volt olyan gyógyszer, amit ne adtak volna be neki. Szinte kísérleti nyulat csináltak belőle, miközben megpróbálták a mérge káros hatásait kiküszöbölni. De semmi sem használt. A beteg szervezete egyre gyengébb lett, és két nappal korábban az egyik orvos félrehívta Laurel anyját, és arról tájékoztatta, hogy ők továbbra is próbálkoznak, de ha nem tudják kivezetni a mérgeanyagot, akkor fel kell készülni arra, hogy a páciens szervei egymás után felmondják a szolgálatot.

Az sem segített a helyzeten, hogy Mr. Barnes minden este felhívta a családot. Egy héten keresztül Laurelnak sikerült leszerelnie azzal, hogy az anyja nincs otthon, de egy idő után a férfi már nem fogadta el ezt a választ. Két vallatás után Laurel hagyta, hogy bekapcsoljon az üzenetrögzítő. Csak akkor vette fel a telefont, ha David vagy Chelsea hívta.

Az anyjának meg sem említette Mr. Barnest.

Minden este lelkiismeret-furdalása volt, amikor kitörölte az üzenetet, de hát megígérte Tamaninak, hogy segíteni fog.

Furcsa érzés volt Tamanira gondolni. Olyan álomszerű volt az egész. Itt van egy srác, tele élettél, szenvedéllyel, akit tulajdonképpen ajándékba kapott azért, mert elfogadta, hogy tündérnek született. De most nem ez a lényeg. Fontolóra vette, hogy meglátogatja, de még ha el is jutna az erdőig, ugyan mit tehet Tamani? A csáberő nem segít az apján.

Laurel megígérte, hogy figyelmezteti Tamanit, ha a birtok veszélybe kerül. De mivel Mr. Barnes összes üzenetét letörölte a rögzítőről, igazából nem is volt veszélyben. Az a legjobb, ha egyáltalán nem is gondol Tamanira.

Amikor hazaért a könyvesboltból, már az ajtó előtt hallotta a telefon éles csörgését. Sietve megforgatta a kulcsot a zárban, és a hatodik csengetésre fel is tudta venni a kagylót. Meghallotta az anyja hangját. - Szia, anya! Apa hogy van?

Csend volt a vonalban.

- Anya?

Laurel hallotta, hogy az anyja szaggatottan lélegzik, majd végre megszólal: - Most beszéltem dr. Hansennel - mondta Sarah reszkető hangon. - Apádon a szívelégtelenség jelei mutatkoznak. Alig egy hete van hátra.

David egy szót sem szólt, míg a sötét autópályán haladtak. Laurelnak sikerült elérnie a mobilján éppen, amikor hazaért, és a fiú rábeszélte, hogy menjenek el Brookingsba már aznap éjjel, ne várjanak reggelig. Laurel lehúzta az ablakot, és bár David biztosan fázott, amikor a hideg őszi szél bevágott az autóba, nem mondott semmit. Laurel látta, hogy a fiú szeme folyton őt fürkészi, és érezte, hogy David néha végigsimít a karján. De még mindig nem szólalt meg.

Befordultak a klinika parkolójába. Az ismerős kórterembe vezető úton David megfogta Laurel kezét. A lány halkán kopogott a nyitott ajtón, aztán bedugta a fejét a függöny nyílásán. Az anyja egy kis asztalnál üldögélt egy férfival, akinek Laurel csak a hátát látta. Sarah intett Laurelnak és Davidnek, hogy jöjjenek be.

Laurel azonnal felismerte a férfit. Széles válla majdnem szétfeszítette a rosszul méretezett inget. A jelenléte elég volt ahhoz, hogy Laurel megfeszüljön. Mr. Barnes volt az.

Laurel karba tett kézzel a falnak dőlt, míg az anyja Barnesszal beszélgetett. Az anyja mosolygott és bólogatott. Laurel nem értette, mit magyaráz a férfi, de hallotta, hogy az anyja folyamatosan egyetért vele: „Ó, igen!”, „Természetesen!”, és még lelkesebben bólogatni kezdett. Laurelnek összeszűkül a szeme, miközben elragadtatott anyját leste. Sarah anélkül írt alá papírokat, hogy átolvasta volna őket. Hát ez gyanús.

Sarah sohasem szerette a szerződéseket, nem bízott a jogi hercehurcákban, ahogy ezeket hívta. Mindent apróra végigolvasott, és sokszor az utolsó pillanatban, az aláírás előtt húzott ki sorokat. De most Laurel megfigyelte, hogy legalább nyolc papírt aláírt úgy, hogy beléjük sem pillantott.

Barnes meg rá sem nézett Laureltre és Davidre, pedig már jó ideje ott álltak.

Laurel bőre égni kezdett, és megszorította David kezét, miközben Barnes megszerzett még néhány aláírást, majd összetűzött papírlapokat nyújtott Sarah felé, egy másik kupacot meg elsüllyesztett az aktatáskájában. Kezet ráztak. Barnes megfordult, és azonnal szembetalálta magát Laurellel. Laurelről Davidre vándorolt a tekintete, majd vissza. Olyan gonosz mosollyal üdvözölte őket, hogy Laurel önkéntelenül hátralepett.

- Laurel - mondta erőltetetten jóságos hangon - éppen most kérdeztem meg anyukádtól, hogy mi van veled. Furcsa, hogy egyetlen üzenetem sem jutott el hozzá. - A mondat vége morgásba fulladt. Laurel foga összekocant, amikor rettegéssel telt meg a szíve.

Aztán Barnes vállat vont, és önelégülten közölte: - Szerencsére sikerült rálelnem, így minden jó, a ha vége jó.

Laurel egy szót sem szólt, csak bámulta a rettenetes férfit, és azt kívánta, bárcsak egy órával korábban érkeztek volna. Mert akkor mi történt volna? Még maga sem tudta, de szerette volna, ha legalább a lehetőség megvan.

- Örülök, hogy újra találkoztunk, Laurel - mondta, miközben futólag a még mindig mosolygó Sarah-ra pillantott. - A lánya... - Elhallgatott, és a kezét kinyújtotta Laurel felé. Laurel megpróbált tovább hátrálni, de már így is a falnál állt, így túrnie kellett, hogy az érdes ujjak végigsimítsanak az arcán. - ...nagyon helyes - fejezte be a mondatot a férfi.

Amikor Barnes félrehajtotta a függönyt, és végre elment, Laurel kifújta a levegőt. Most vette csak észre, hogy egész idő alatt úgy szorította David kezét, hogy az ujjai egészen elfehéredtek.

Laurel a fogát csikorgatta. - Mi a francot keresett ez itt? - kérdezte remegő hangon.

Az anyja még mindig a lebegő függönyt nézte. - Micsoda? - kérdezte, miközben Laurel és David felé fordult. - Ó, izé... - Odament az asztalhoz, és halomba rendezte a papírokat. - Azért jött, hogy véglegesítsük a papírokat az oricki ház eladásával kapcsolatban.

- Anya, azt ígérted, hogy átgondolod még egyszer.

- Átgondoltam. Sőt, úgy látszik, te még helyettem is gondolkodtál - mondta, és jelentőségteljesen Laureltre nézett. - Ezentúl meg fogom kapni az üzeneteimet, ugye, kislányom? Laurel a padlóra meredt. - Igen, anya - mondta csendesen. Sarah a kis asztalon heverő papírokat nézte, és tovább egyengette a már szálegyenes oldalakat. - Gondoltam rá, hogy ha már ennyire szeretnéd, hogy a föld és a ház a család kezében maradjanak, akkor

megoldjuk az életünket az eladás nélkül is. - Laurel szívét remény szállta meg. Talán még nem késő! - De ez most már szóba sem jöhet. - Laurel anyja egy darabig hallgatott, és amikor újra megszólalt, a hangja halk és feszült volt: - Barnes megjelent, és ráígért a házra - nézett Laurel szemébe. - El kellett fogadnom az ajánlatát. Laurel gyomra görcsbe rándult arra a gondolatra, hogy elveszíti az erdőt, és... Tamanit is. Hirtelen alig kapott levegőt. - Anya, nem adhatod el! - kiáltott fel éles hangon.

Sarah tekintete megkeményedett. Rápillantott a férjére, majd karon ragadta Laurelt. Laurelt is maga után ráncigálva kiviharzott a kórteremből. Laurel törékenynek érezte a karját anyja harapófogószerű ujjai között. Nem emlékezett rá, hogy Sarah valaha ilyen durván bánt volna vele. Behúzódtak egy alkóvba, és Sarah elengedte Laurel karját. A lány megállta, hogy ne kezdje el dörzsölgetni.

- Laurel, ez most nem rólad szól. Nem tarthatok meg egy ilyen értékes ingatlant, csak azért, mert te ragaszkodsz hozzá. Az életben nem így működnek a dolgok - mondta, és arca megfeszült.

Laurel a falnak támaszkodott, és hagyta, hogy az anyja kitombolja magát. Már hetek óta hatalmas nyomás nehezedett rá, valahol ki kellett engednie a gőzt.

- Ne haragudj - suttogta a lány -, nem kellett volna kiabálnom.

Sarah vett egy mély lélegzetet, befejezte a fel-alá járkálást, és a lányára nézett. Az arca lassan ellágyult, majd sírásba torzult. Hátát a falnak vetette, majd a földre csúszott, miközben folytak a könnyei.

Laurel átölelte az anyja derekát, a fejét pedig a vállára hajtotta. Furcsa volt, hogy most neki kellett vigaszt nyújtania.

- Fáj a karod? - kérdezte az anyja halkán, amikor sikerült lecsillapodnia.

- Nem - hazudta Laurel.

Sarah nagyot sóhajtott. - Tényleg átgondoltam a dolgot, és hajlottam volna arra, hogy ne adjuk el a földet. De nem maradt más választásom, Laurel. A kórházi számlák miatt úszunk az adósságban.

- Nincs biztosításunk?

Az anyja a fejét rázta. - Nem túl átfogó. Sohasem gondoltuk, hogy szükség lesz rá. De a sok vizsgálat, gyógyszer... túl sokba kerül.

- Nincs más megoldás?

- Bárcsak lenne! Hidd el, hogy töröm a fejem, de nem tudok máshonnan pénzt szerezni. Vagy a föld, vagy a bolt. Az igazat megvallva, a földért többet kapunk. Kimerítettük az összes hitelkeretünket, hogy apád a kórházban maradhasson, és már senki sem ad nekünk több pénzt.

Laurelhez fordult. - Most okosnak kell lennem. Az az igazság... - kezdte, és közben ismét könnybe lábadt a szeme - ...lehet, hogy apád többé nem ébred fel... soha. A jövőre is gondolnom kell. Egyedül a bolt biztosít számunkra jövedelmet. És még ha apád magához is tér, ekkora kiadást képtelenség fedezni anélkül, hogy ne adnánk el valamit. Tudod, hogy apád mennyire szereti a boltot. Szerinted mit kellene tennem?

Laurel nagyon szerette volna, ha nem kell anyja szomorú barna szemébe néznie, de nem fordult el. Megpróbálta Tamanit az agya hátsó részébe üldözni, és racionálisan gondolkodni. Megfeszítette az állkapcsát, és bólintott. - Add el a földet!

Sarah arca elgyötört volt, a szeme komoran csillogott. Megsimogatta Laurel arcát. - Köszönöm, hogy megérted. Bárcsak lenne más megoldás, de nincsen. Mr. Barnes reggel visszatér, hogy véglegesítsük az adásvételt. A lehető leggyorsabban nyit egy letéti számlát, és ha szerencsénk van, egy héten belül megkapjuk a pénzt.

- Egy hét? - Minden olyan gyorsan történik...

Az anyja bólintott.

Laurel habozott. - Olyan furcsán viselkedtél, amikor Mr. Barnes itt volt. Boldognak tűntél, és mindenre rábólintottál, amit kért tőled.

Sarah vállat vont. - Nyilván igyekeztem üzletasszonyként viselkedni. Nagyon szeretném, ha az adásvétel létrejönne. Mr. Barnes eleget ajánlott ahhoz, hogy kifizessük a kórházi számlákat, és még maradjon is egy kis tőkénk - sóhajtott. - Nem értek hozzá, de a lehető legjobb áron akarom eladni a házat.

- De hát mindent aláírtál, amit eléd tett! - folytatta Laurel. - El sem olvastad a papírokat!

Az anyja kétségbeesetten bólintott. - Tudom. De nincs időnk. Addig akarok hasznot húzni ebből az ajánlatból, amíg él. Ha még egyszer visszakozni kezdek, lehet, hogy Mr. Barnes megunja a huzavonát, és visszavonja.

- Igen, ez érthető - mondta Laurel, - De...

- Elég volt, Laurel! Nincs kedvem veled vitatkozni. - Sarah megragadta Laurel kezét. - Bízz bennem! Azt teszem, ami jelen esetben helyes. Oké?

Laurel kelleetlenül bólintott.

Az anya felállt, és letörölte a könnyeket az arcáról. Laurelt is felhúzta, és megölelte. - Túljutunk ezen is - ígérte. - Nem számít, mi lesz, mindig találunk megoldást.

Amikor visszatértek az apja kórtermébe, Laurel szeme azt a széket kereste, amelyen Barnes korábban ült. Nem volt rá jellemző, hogy ennyire viszolyogjon valakitől, akit még csak nem is ismert. De kirázta a hideg arra a gondolatra, hogy leüljön ugyanarra a székre, amin korábban a férfi ült. Odament az asztalhoz, és felvette Barnes névjegykártyáját.

JEREMIAH BARNES, INGATLANÜGYNÖK

Alatta egy helyi cím.

A kártya elég hitelesnek nézett ki, de Laurel vaiami miatt nem volt teljesen elégedett. A hátsó zsebébe csúsztatta a papírdarabot, és odasétált Davidhez. - Nem vagy éhes? - kérdezte, és jelentőségteljesen a szemébe nézett.

David abszolút nem vette a lapot. - Nem.

Laurel még közelebb lépett, megragadta a fiú pólóját a hátán, és így szólt: - Anya, elviszem Davidet, veszek neki valami kaját. Két óra múlva itt vagyunk.

Az anyja kissé riadtan pillantott rá. - De hát már kilenc óra van.

- David éhes - mondta Laurel.

- Majd meghalok - bólogatott David mosolyogva.

- Ráadásul ő vezetett, és holnap iskolába kell mennie - tette hozzá Laurel.

Laurel anyja pár pillanatig kételkedve nézett a fiatalokra, majd visszafordult alvó férjéhez. - Ne a kórházi menzán egyetek! - figyelmeztette őket.

- Szóval miért is csináljuk, amit csinálunk? - kérdezte David, miután már egy órája köröztek a városban.

- David, valami nem stimmel azzal a pasassal. Érzem!

- Jó, de tényleg oda akarsz slisszolni az irodájához, hogy benézhess az ablakon? Nem sok az egy kicsit?

- Miért, szerinted mit kellene tennem? Hívjam fel és kérdezzem meg, hogy: „Uram, mondja már meg, miért áll fel a szőr a hátamon, ha meglátom?” Biztosan díjazná - morogta Laurel.

- A rendőrségen mit fogsz mondani, miután letartóztattak? - kérdezte David gúnyosan.

- Ugyan már! - mondta Laurel. - Sötét van, csak körbejárjuk az irodát, bekukkantunk néhány ablakon. Tudni akarom, hogy a pasas nem készül-e valami törvényellenes dologra. - Egy pillanatra elhallgatott. - Ha meg nyitva felejtettek egy ablakot... na, arról igazán nem én tehetek.

- Te megvesztél.

- Az lehet, de mégsem hagysz magamra!

David a szemét forgatta.

- Ez lesz a Sea Cliff - mondta hirtelen Laurel. - Kapcsold le a lámpákat!

David sóhajtott, de nem ellenkezett. Lehúzódt az út szélére, és lekapcsolta a fényszórókat. Óvatosan a zsákutca végéig araszoltak, és egy omladozó, valószínűleg a 19. században épült ház előtt parkoltak le.

- Ez az - suttogta Laurel, miközben a névjegykártyáról a házsámra pillantott.

David felnézett a tákolmányra. - Ez nem úgy néz ki, mint egy ingatlaniroda. Lakatlannak tűnik.

- Legalább nincs, aki rajtakapjon! Gyerünk!

David összehúzta magán a dzsekit, miközben végigosontak a ház oldala mentén és benéztek az ablakokon. Sötét volt és újhold, de Laurel mégis feltűnőnek érezte magát világoskék pólójában. Bárcsak magával hozta volna a fekete kabátját! Nem volt mersze visszamenni érte az autóhoz, attól tartott, hogy másodszor már nem tudná összeszedni a bátorságát.

A hatalmas házat szinte minden irányba kibővítették, a főépülethez látszólag véletlenszerűen csatlakoztak az újabb építmények. Laurel és David belestek az ablakokon, láttak is néhány sötét, terjedelmes árnyékot - David szerint bútorok voltak, de a ház többnyire üres volt. - Kizárt dolog, hogy itt dolgozik - mondta David. - De akkor miért ezt a címet írta a névjegykártyára?

- Mert valamit rejteget - suttogta Laurel. - Tudtam!

- Laurel, nem gondolod, hogy ketten kicsit kevesen vagyunk ehhez? Vissza kellene mennünk a kórházba, és felhívni a rendőrséget.

- És mit modjunk nekik? Hogy az ingatlanos rossz címet írt a névjegykártyára? Az nem bűn.

- Akkor beszéljünk anyukáddal!

Laurel a fejét rázta. - Nagyon el akarja adni a házat. És láttad, hogy viselkedett azzal a Barnes fickóval. Olyan volt, mintha transzban lett volna. Csak mosolygott, és mindennel egyetértett. Még sohasem láttam ilyennek. Aláírt mindenfélét, ki tudja, mi állt azokban a papírokban! - Laurel egy különösen ferde tákolmány sarkánál leskelődött, és odaintette magához Davidet. - Fényt látok!

David sietve mellékuporodott. Tényleg, a ház hátsó részében egy apró ablakon át fény szűrődött ki. Laurel megborzongott,

- Fázol?

Laurel a fejét rázta. - Ideges vagyok.

- Még meggondolhatod magad.

- Szó sem lehet róla. - A lány előrekúszott, óvatosan kerülgetve a faágakat és az udvarra halmozott szemetet. Az ablak olyan alacsonyan volt, hogy elég volt feltérdelniük ahhoz, hogy belássanak. Laurel és David el is helyezkedtek a két oldalán. Az üveget rozoga redőny fedte, könnyű volt átlátni rajta. Hangokat hallottak, és mozgást is észleltek belülről, de a csukott ablak miatt nem tudták kivenni, ki mit mond. Laurel vett néhány mély lélegzetet, majd benézett.

Azonnal meglátta Jeremiah Barnes hatalmas alakját és félelmetes arcát. Egy asztalnál ült, és papírokat rendezgetett, valószínűleg azokat, amelyeket másnap Laurel anyjához akart elvinni. Két másik férfi is volt odabent, dartsot játszottak. Már Barnest sem találta vonzónak, de ez a kettő egyenesen visszataszító volt. A bőr úgy lógott az arcukon, mintha elméretezték volna, a szájuk grimaszba torzult. Az egyik férfi arcát sebhelyek és elszíneződések borították, és Laurel messziről is látta, hogy az egyik szeme majdnem teljesen fehér, a másik pedig szénfekete. A másiknak rikító vörös haja volt, ami olyan furcsa foltokban nőtt, hogy még a sapka sem tudta elrejteni.

- Laurel... - intette oda magához a lányt David. Laurel lebukott a párkány alatt, és egy másik szögből is belesett a szobába. - Mi a fene az?

- A szoba másik végéhez egy félig ember-, félig szörnyetegszerű valamit láncoltak. Az arcát húscsapatokból férceiték össze. A szájában hatalmas, ferdén nőtt fogak sorakoztak, az álla majdnem összeért azzal a hatalmas gumószerűséggel, ami csakis az orra lehetett. Halványan emberi alakja volt, és Laurel látott is ruhafoszlányokat a vállánál és a hasán. Ráncos nyakába belevágott a nyakörv. Olyan volt, mint egy bizarr házi kedvenc. A nagy melák egy koszos lábtörlőn aludt.

Laurel körme szinte belevájt a párkányba, miközben a furcsa teremtményt nézte. Szaggatottan lélegzett, és nem tudta levenni róla a szemét. Abban a pillanatban, amikor azt gondolta, hogy most már képes megfordulni, a szörny kinyitotta egyik kék szemét, és egyenesen Laurelre nézett.

TIZENKILENC

LAUREL ELLÖKTE MAGÁT AZ ABLAKTÓL. - RÁM NÉZETT!

- Gondolod, hogy meglátott?

- Nem tudom. Menjünk innen! Most rögtön! - A bentről kiszűrődő torokhangok a földhöz ragasztották a térdét.

A két férfi ráordított a teremtményre, hogy kussoljon, de Barnes elhallgattatta őket. Laurel nem ismerte azt a nyelvet, amelyiken hozzájuk szólt. Halk mormogás következett, és néhány másodperc múlva a furcsa lény sűrűvé vált és elcsendesedett.

Laurel megint az ablak felé mozdult, de David megrántotta a blúzát. Megfordult.

David a fejét rázta, és az autóra mutatott.

Laurel megállt. De nem elégedett meg azzal, amit eddig látott. A mutatójával Davidet is megállásra készítette, és megint belesett az ablakon.

A szeme összekapcsolódott Jeremiah Barnes felemás tekintetével.

- Fuss! - sziszegte Davidnek, és ő is a ház eleje felé indult. De még egy lépést sem tett meg, amikor üvegcsörömpölést hallott, és érezte, hogy egy hatalmas kéz megragadja a nyakánál fogva, és az ablakon keresztül berántja a koszos szobába.

A durva ujjak felsértették Laurel bőrét, és hallotta, hogy a fa ablakkeret megreccsen, amikor a háta nekiütődik.

Aztán repült. Szinte sikoltani is alig volt ideje, mielőtt nekicsapódott a szemközti falnak. Forgott vele a világ. Valahonnan messziről eljutott a füléhez David nyögése is, amikor a fiú teste mellé zuhant. Laurel hiába próbált összpontosítani, a szoba folyamatosan forgott körülötte. David kinyújtotta a karját, és magához húzta Laurelt. A lány érezte, hogy meleg vér csorog a vállán.

A forgás végre abbamaradt. Laurel felnézett, és Barnes gúnyos arcába ütközött a tekintete. - No, nézd csak, ki van itt? - A férfi arcán gonosz vigyor ült. - Sarah kicsi lánya... Többet hallottam ma rólad, mint amennyit elbír a gyomrom.

Laurel válaszolni akart, de David megszorította a karját. Laurel érezte, hogy a hátán lévő szűrt sebből sűrű, szirupos folyadék szivárog, de nem tudta megállapítani, mekkora sérülést okozott az ablakkeret.

- Jó kislány vagy, Bess - mondta Barnes, és megpaskolta a furcsa állat félig kopasz fejét. Ezután letérdelt Laurel és David mellé. - Miért vagytok itt? - kérdezte halk, de ellentmondást nem tűrő hangon. Laurel szája akaratlanul szólásra nyílt: - Mi... mi csak tudni akartuk, hogy maga miért... hogy maga miért...- 436 Szerencsére sikerült visszanyernie a lélekjelenlétét. Becsukta a száját, és Barnesra meredt.

- Sejtettük, hogy maga körül valami nem stimmel - mondta David. - Csak körül akartunk nézni.

Laurel tágra nyílt szemekkel bámult Davidre. A fiú maga elé meredt, az arcán ugyanaz az elvarázsolt kifejezés ült, ami kísértetiesen hasonlított Laurel anyjának arckifejezésére egy órával korábban. - David! - sziszegte oda neki.

- Es mit terveztek tenni abban az esetben, ha találtok valamit? - kérdezte Barnes ugyanabban a parancsoló hangnemben.

- Ha bizonyítékot szerzünk, elvisszük a rendőrségre.

- David! - kiáltotta Laurel, de a fiú meg sem hallotta.

- Mi aggaszt ennyire? - kérdezte Barnes.

David ismét kinyitotta a száját. Mennyi titok van, ami most napvilágra kerülhet! Laurel lehunyta a szemét, magában bocsánatot kért Daviddól, és úgy pofon vágta, amennyire csak kitelt az erejéből.

- Basszus! Jaj! Laurel! - kapott az arcához David, és az állát mozgatta.

Laurel megkönnyebbülten felsóhajtott, és megszorította David kezét. A fiú zavarodottnak tűnt.

- Eleget hallottam - mondta Barnes, és felállt.

A vörös hajú férfi elmosolyodott. Ettől a mosolytól, amely inkább vészjósló karikatúrája volt az igazinak, Laurelben megfagyott a vér, és David mellkasához bújt. - Törjük el a lábukat! Nem ártana egy kis testmozgás!

Laurel érezte, hogy David teste megfeszül, és a lélegzése felgyorsul, szabálytalanná válik.

Barnes a fejét rázta. - Itt nem, ez a cím van a névjegykártyámon. Már elég vért kell feltakarítanom amúgy is. - Ismét leguggolt, és a két fiatal arcát vizsgálta. - Aztán úszni szerettek-e?

Laurel szeme összeszűkült, és átható pillantást vetett a férfira. David azonban visszahúzta.

- Biztosan nagyon... hogy is mondjam, felfrissültök, ha megmártunk benneteket a Chetco folyóban. - Barnes felállt, és a vállánál fogva talpra rángatta Davidet is. - Kutassátok át! - A másik két férfi vigyorogva elkezdte kiüríteni David zsebeit. Pénztárca, kulcsok, egy doboz mentolos cukorka. Barnes felkapta a kulcsokat, odadobta őket a sebhelyes arcúnak, a cukorkát meg a tárcát pedig visszadugta David nadrágzsebébe. - Kell az azonosításhoz, amikor megtalálják a testeteket a folyóparton - mondta kuncogva.

Mivel David már nem tarthatta vissza, Laurel Barnesra vetette magát. Ki akarta karmolni az arcát, kikaparni a szemét, mindegy, csak fájdalmat okozzon neki. Barnes a társai felé lökte Davidet, és megragadta Laurel karjait, majd addig csavarta őket a háta mögött, míg a lány fel nem kiáltott a fájdalomtól. Azután Laurel füléhez hajolt, és megsimogatta az arcát. A lány még csak félre sem fordíthatta a fejét. - Maradj nyugton - suttogta Barnes, hogy lecsillapítsa -, mert ha nem... - folytatta ugyanazon a mézesházas hangon ...kitépem a karodat!

David a fogvatartóival harcolt, kiabált és megpróbált közelebb jutni Laurelhez, de ő sem volt ügyesebb a lánynál. - Kuss! - ordította Barnes. Éles hangja visszaverődött a falakról. David azonnal elhallgatott.

- Vigyétek el az autót! - mondta Barnes. - Hajtsatok el Azalea mellett, és dobjátok ezt a kettőt a folyóba! Ne felejtsetek súlyokat akasztani rájuk! - tette hozzá cinikusan. - Nagyon fontos, hogy ez - ekkor Laurelre mutatott - fel ne bukkanjon, mielőtt a papírokat aláírjuk. - Felnevetett. - A tavasz lenne a legideálisabb, de a holnapi napot leszámítva nem érdekel, mikor találják meg a testüket. A kocsit is hagyjátok ott! Ne a parkolóban, inkább valami eldugott helyen. Még csak az hiányzik, hogy eltűnt gyerekek kocsija álljon az irodám előtt! - Rákacsintott a társaira. Hazafelé sétálhattok. Jót fog tenni nektek.

- Ezt nem ússza meg szárazon! - sziszegte Laurel.

De Barnes csak nevetett. Elengedte Laurel karját, és a kezét borító vörös foltokra nézett. David vére. - Micsoda veszteség! - mondta, és egy fehér zsebkendőbe törölte a kezét. - Vigyétek őket!

A két férfi összekötözte Davidet és Laurelt, és behajította őket David Honda Civic-jének hátsó ülésére. - Sikoltozzatok nyugodtan! - mondta vigyorogva a vörös. - Senki sem fogja meghallani.

Az úton a szembejövő autók lámpáinak halvány fényében Laurel meglátta David arcát. Az állkapcsa megfeszült. Ő is pont annyira félt, mint a lány, és éppúgy nem vesztegette az időt kiabálással.

- Micsoda érzés megint dolgozni! Nem igaz? - kérdezte a sebhelyes arcú, aki az este során először szólalt meg. Mély és bársonyos volt a hangja, inkább illett a fekete-fehér filmek hőseihez, mint ehhez az eltorzult, durva archoz.

- Aha - nevetett a vörös, sípoló, asztmatikus nevetéssel, amitől Laurelnak meghűlt a vér az ereiben. - Már halálra untam magam azon a szeméttelenen. Végre történik valami!

- Mi vagyunk a horda legjobbjai. De Barnes semmibe vesz bennünket. Gyerekekkel kell vesződnünk! Gyerekekkel!

- Aha. - Néhány perc néma csend következett. - Darabokra kellene szaggassuk őket, ahelyett, hogy a folyóba hajítjuk. Attól biztosan jobban éreznéd magad.

A tökéletes, filmsztárokhoz illő hang halk nevetése betöltötte a kocsi. Laurel gerincén borzongás futott végig. - Jó is lenne! - A férfi arcán ijesztően nyugodt mosoly terült szét, amikor hátrafordult Laurelnak és Davidnek. Felsőhajtott, majd ismét az utat kémlelte. - De néhány napig nem találhatják meg őket. A testrészeket nehezebb elrejteni... a folyóban is. - Elhallgatott, majd folytatta. - Jobb, ha teljesítjük a parancsot.

- Laurel?

David suttogása egyetlen áldott pillanatra kiszakította Laurelt a rettegésből. - Igen?

- Nagyon sajnálom, hogy nem hittem neked Barnesszal kapcsolatban.

- Semmi gond.

- Igen, de bíznom kellett volna benned! Bárcsak... - csuklott el a hangja -, ...bárcsak mi ketten...

- Ugye nem búcsúzni akarsz tőlem, David Lawson? - sziszegte Laurel mérgesen, de halkán. - A játszma még nem ért véget.

- Tényleg? - kérdezte David idegesen. - Mi a terved?

- Kitalálunk valamit - suttogta a lány, miközben az irányjező halkán kattogni kezdett, és a kocsit lelassult. Laurel érezte, hogy földúton haladnak. A fényeket maguk mögött hagyták. Még néhány percig hánykolódtak a rázó úton, aztán a kocsit megállt, és a két férfi kinyitotta az ajtót.

- Itt az idő - mondta a sebhelyes arcú, olvashatatlan, semmitmondó kifejezéssel az arcán.

- Nem szükséges megtenniük! - kérlelte őket David. - Mi tudunk hallgatni. Nem mondjuk el...

- Csönd! - mondta a vörös, és befogta David száját. - Hallgass! Megértetted?

Laurel megállt. Hallotta ugyan a madarak és a tücskök hangját, de leginkább a Chetco folyó távoli zúgása kötötte le a figyelmét.

- A jövő hangja! Kí tudja, milyen utakra sodor majd a víz. Na, gyerünk! - mondta a férfi, és felrángatta Davidet. - Nem szabad ám elkésni a találkozóról!

Barnes társai egy sötét ösvényen lökdösték végig foglyaikat, miközben az egyik férfi fals hangon a „Csobban a víz, hív a nagy folyó...” sort énekelte. Laurel arca grimaszba rándult, amikor meztelen lábujjával újra és újra kőbe botlott. Életében először azt kívánta, bárcsak húzott volna rendes cipőt papucs helyett.

A fák mögött már látszott a Chetco folyó. Laurel mély lélegzetet vett, amikor meglátta a gyorsan zúgó, örvénylő, habos vizet. A sebhelyes arcú a földre lökte. - Ott ülsz! - morogta - Meg sem moccansz! Azonnal visszajövünk.

Laurelnek nem volt ideje maga elé tartani a kezét, egyenesen hasra esett, arccal a fekete sárba. Hamarosan David is követte. Laurel ebben a pillanatban fogta fel a helyzetük reménytelenségét. Minden az ő hibája, ezzel tisztában volt. De hogyan kell bocsánatot kérni akkor, amikor valakit a te hibádból megölnek?

- Nem gondoltam volna, hogy így végződik - motyogta David.

- Én sem - mondta Laurel. - Ezeknek az izéknek a kezei között meghalni... szerinted mik ezek? Nem hiszem, hogy emberek. Egyikük sem. Talán Barnes sem.

David sóhajtott. - Soha nem esett ennyire nehezemre kimondani, hogy egyetértek veled.

Néhány percig hallgattak.

- Szerinted mennyi ideig tart? - kérdezte Laurel, és a habosan örvénylő vízre meredt,

David a fejét rázta. - Nem tudom. Mennyi ideig tudod visszatartani a lélegzeted? - nevetett fel cseppet sem jókedvűen. - Nyilván tovább, mint én - tette hozzá, majd hirtelen abbahagyta a nevetést és felsóhajtott.

Laurel két másodperc alatt összerendezte a kapott információkat. - David! - Aprócska reménysugár csillant fel előtte. - Emlékszel a kísérletre? A házatokban, a konyhában? - Meghallotta a két férfi motyogását. Visszafelé tartottak a folyópartról. - David, vegyél egy mély, nagyon mély lélegzetet! - suttozta.

A férfiak hatalmas köveket cipeltek, és egy olyan dalt énekeltek, amit Laurel nem ismert fel. Még több kötél tekeredett a csuklójára, miközben a sebhelyes arcú egy strandlabda nagyságú szikla súlyát becsülgette.

Néhány perccel később Davidet is egy kőhöz kötötték. - Kész vagy? - kérdezte a sebhelyes arcú a társától.

Laurel a folyóra bámult. Nagyjából harminc méterre voltak a közepétől. Mégis mit vártak tőlük? Sétáljanak? A Sebhelyesarcú mintha meghallotta volna a kimondatlan kérdést, az egyik kezével Laurelt, a másikkal a súlyos követ kapta fel, mintha egyik se lenne nehezebb egy liter tejszínél. A vörös ugyanezt tette Daviddal. Mire Laurel felfoghatta volna, mi történik vele, a sebhelyes arcú már el is hajította. Hideg levegő vágott az arcába, és felsikoltott, amikor a levegőbe repült valahol a folyó közepe felett. Alig volt ideje levegőt venni, mert a kő súlya azonnal lerántotta a víz alá.

Úgy érezte, millió tű fúródik a bőrébe, amikor a jéghideg, süvöltő feketeség összezárult a feje felett. Pislogva kinyitotta a szemét, és a fülét hegyezve várta Davidet. A mázsás kő mellette zuhant a mélybe, majdnem eltalálta a fejét. Laurel David mellkasa köré fonta a lábát,

amikor a fiú teste is elsuhant mellette. A kő nagyot rántott a karján, a lábával viszont sikerült szorosan megtartania Davidet. Nagyon remélte, hogy a fiú elég mély lélegzetet vett.

Néhány másodperc múlva a két kő a folyó fenekén dobant. Milyen hátborzongató hang! Laurel felnézett, de tühegynyi fényforrást sem látott. David világos bőrének körvonalait is alig tudta kivenni, pedig valahol a szeme előtt lebegett, és abban sem lehetett biztos, hogy a fiú eszméleténél van. Szája riadtan kutatta a sötétséget, és előntötte a megkönnyebbülés, amikor érezte, hogy David arcizmai megrándulnak. Az ajkaiak találkoztak, és Laurel arra koncentrált, hogy lezárja a fiú száját, mielőtt levegőt fúj bele. David pár másodpercig visszatartotta a lélegzetét, majd egy kis levegőt visszafúj Laurel szájába. Remélve, hogy a fiú megérti, mit akar tenni, Laurel elhúzódott, és tekerőzni kezdett a kötelek alatt.

A víz jéghideg volt, Laurel tudta, hogy gyorsan kell cselekednie. Először is maga elé kellett húznia a kezeit. Ha ez nem sikerül, az egész terve dugába dől. Ha nem tudja használni a kezeit, Davidet sem tudja még egyszer olyan közei húzni magához, hogy levegőt adhasson neki. Előrehajolt, és két tenyerét lecsúsztatta a combja alatt, de a háta merev volt. Érezte, hogy a kötél véresre dörzsöli a csuklóját, valahányszor erősebben húzza, és tudta, hogy David már nem sokáig tudja visszatartani a lélegzetét. Minden csigolyája sajgott, ahogy megpróbált még előrébb, és még annál is előrébb hajolni.

A teste fellázadt ugyan, de mégiscsak sikerült a kezét a térde alá csúsztatnia. Kiszabadította a lábát, és kétségbeesetten keresni kezdte Davidet. Amikor rálelt, átkarolta a nyakát, és ismét rászorította a száját a hideg ajkakra. Néhányszor levegőt cseréltek, amíg Laurel el nem döntötte, hogy mit akar csinálni. Nagy levegőt fújt David tüdejébe, és ismét magára hagyta. Megragadta a kötelet, amely összekötötte a kővel, és letornázta magát rajta a mélybe. Amikor elérte a folyó fenekét, az ujjai valami éles tárgy után kutattak az iszapban.

De a folyó sodrása túl gyors volt. Ami valaha éles lehetett, a fenéken simává csiszolódott. Fellebegett tehát Davidhez, adott neki oxigént, majd megfogta a fiú kötelét, és azon ereszkedett le a mélybe. Megtalálta rajta a csomót, és ügyetlenül tépkedni kezdte. Kis idő múlva sikerült is kiszabadítania a kötél egyik szálát.

Néhány további próbálkozás után felúszott Davidhez, hogy ellássa levegővel. A fiú is megpróbálta maga elé tornázni a kezét, de nem volt olyan hajlékony, mint Laurel, és elakadt. Egy mély lélegzetvétel után David ismét nekilátott a munkának, de semmire sem jutott. Laurel összeszorította a fogát, látta, hogy egyedül kell küzdenie.

Lassan visszakúszott a kötél mentén, és újra nekilátott kioldani a csomót, ami Davidet a kőhöz kötötte.

Három lélegzetvételbe került, mire a csomó kibomlott. De a kötél végét nem tudta kiszabadítani a kő alól. Lábával megtámaszkodott a folyófenéken, és nekiveselkedett a szikladarabnak. Csúszott a talpa, ezért lerúgta a papucsát - az egyiket már a folyóba érkezéskor elvesztette. A lábujja jobb fogást talált a kövek között, így újra nekifeszült a súlynak, és megpróbálta néhány centivel arrébb mozdítani. Érezte, hogy a szikla megmoccan. Még egyet lökött rajta. Az hirtelen megcsúszott, és Laurel elveszítette az egyensúlyát. A folyó sodrása elkapta a lányt, a megfeszülő kötél hátrarántotta a karját.

David sápadt alakja úszott el mellette. Teste tehetetlenül sodródott az örvénylő vízben, olyan gyorsan, hogy Laurelnek esélye sem volt megragadni. Egy másodperc múlva már látni sem látta, csak néhány buborék emlékeztetett halványan arra, hogy a fiú is a víz foglya volt.

David eltűnt, Laurel pedig szörnyen ostobának érezte magát. Jobban át kellett volna gondolnia a tervét. Szinte az örület határán volt, másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy már nagyon sok idő eltelt azóta, hogy utoljára levegőt adott Davidnek.

Erezte, hogy a pánik kerülgeti, de nem akarta hagyni, hogy úrrá legyen rajta. Mellkasában szúró fájdalmat érzett a levegőhiány miatt, de nem ez a fájdalom volt a legkellemetlenebb. A talpáról szinte lenyúzta a bőrt, miközben David követ próbálta megmozdítani, és a csuklója is lüktetett ott, ahol a kötél belevágott a húsába, míg a sodrás ellen küzdött.

Behunyta a szemét, és a szüleiire gondolt. Hirtelen valamiféle megnyugvás fogta el. Nem fogom hagyni, hogy anya mindenkit elveszítsen, akit szeret - gondolta. Egyik kezét a másik után rakva lassan lehúzta magát a kötélen a kőig. Davidnél bevált, és egyébként sem volt használhatóbb ötlete. A hideg víz miatt az ujjai dermedtek voltak, és a sebhelyes arcú jobb munkát végzett, mint a társa. A csomó lassabban adta meg magát. Mire sikerült kioldania, a mellkasa majd felrobbant, annyira kívánta a levegőt. Laurel még sohasem tapasztalt ilyen pokoli kínt.

És a neheze még hátravolt...

Szerencsére meg tudta támasztani a lábujját, így lökött egyet a sziklán, és azon imádkozott, hogy könnyen meginduljon.

Meg sem moccan.

Csak magában átkozódhatott, és még a víz alatt is érezte, hogy könnyekkel telik meg a szeme. Néhány értékes másodpercet azzal töltött, hogy kiszedegette azokat a kisebb köveket, amelyek a szikla előtt gátolták a mozgást, majd ismét megtámasztotta fájó, égő lábujjait. Minden erejét beleadta a lökésbe, és abban a pillanatban, amikor a leszálló sötétség kezdte elhomályosítani a látását, a kő megmozdult. Laurel lecsúsztotta a kezét, és még egyszer nekiveselkedett. A maradék levegőt is kifújta, miközben a sziklát még egy centivel tovább tolt. Majd még eggyel és még eggyel.

Hirtelen megpördült a vízben, mint egy akarat nélküli rongybaba, és fogalma sem volt, merre van a felfelé. Kétségbeesetten rugdalózott, próbált valamiféle támasztékot találni a sötét, átláthatatlan vízben. A nagylábujjával sikeresen eltalált egy követ, az éles fájdalmat még a feje búbján is érezte, de behajlított lábbal nekirugaszkodott, és minden erejét beleadva elrúgta magát. Abban a pillanatban, amikor azt érezte, hogy egyetlen másodpercig sem tud tovább kitartani, a feje végre kibukkant a vízből, és a tüdejét teleszívhatta levegővel.

A folyó sodrása a felszínen is magával ragadta. Laurel hiába kapálózott a part felé, már csak pislákolt az élet benne. A talpa elérte a folyó medrét, meg is próbált felállni, de a lába nem engedelmeskedett. A víz ereje folyton visszalökte, a végtagjai hozzáverődtek a part menti sziklákhöz, ahogy újra és újra felvette velük a harcot.

Aztán valami nekiütődött a fejének, és néhány pillanatra víz alá nyomta. Laurel nyüszíteni kezdett, tudta, hogy a két szörnyeteg talált rá, és készen állnak arra, hogy befejezzék a műüket. De az a valami átkarolta a derekát, és felfelé húzta, ki a vízből, el az éles sziklától.

- Megvagy! - kiáltott át a víz robaján David, egyenesen Laurel fülébe. Összekötözött karjai még mindig tartották a lány derekát, miközben a part felé evickélt a sekély vízben. Kirántotta Laurelt a nyirkos náddal borított folyópartra, majd mellézuhan. A lány hallotta, ahogy a fiú fogai vacognak, miközben ők ketten egymást ölelve kapkodtak levegő után.

- Hála istennek... - sóhajtott David, és karja végre elernyed. Laurel dereka körül.

HÚSZ

BELETELT NÉHÁNY PERCBE, míg meg tudtak moccanni. David egész teste reszketett a hidegtől, miközben megpróbálta a karját kiszabadítani. - Azt hittem, hogy soha többé nem foglak látni - mondta. - Majdnem tizenöt percet töltöttél a víz alatt azután, hogy egyáltalán képes lettem felemelni a kezem, és megnézni, mennyi az idő.

Tizenöt perc! Laurel áldotta az eszét, hogy először Davidet szabadította ki, nem magát. A fiú öt percet sem bírt volna ki. - Hogy jutottál ki a partra?

David hiún elmosolyodott. - Nagyon, de nagyon makacs vagyok ám! Bár nem voltam biztos benne, hogy túlélem ezt a kalandot. De csak úsztam és úsztam felfelé, aztán egyszer csak levegőhöz jutottam, és a sekély víz sem volt már messze. - Laurel felé hajolt, hogy a válluk Összeérjen. - Nem tudtam, hol keresselek. Nem találtam meg azt a helyet, ahol összekötöztek. Nem láttalak, mert olyan sötét a víz. Fel és alá járkáltam a parton, hátha megpillantalak valahol.

- És mi lett volna, ha a két csúfság itt vár a parton? - szidta meg Laurel.

- Azt a kockázatot szívesen vállaltam - mondta gyengéden David. Vad remegés futott át a testén. Laurel lassan összeszedte magát.

- Találnunk kell neked valami meleg helyet - mondta. - Annyi időt töltöttél a hideg vízben, hogy ki is hülhettél.

- És te? Te tovább bent voltál

Laurel a fejét rázta. - Nem vagyok melegvérű, emlékszel? Gyerünk, keressünk valami éles tárgyat, amivel elvághatjuk a köteleket! - Lehajolt, és a földet kezdte tapogatni.

- Nem kell - mondta David. - Keressük meg a kocsit! Van késem. Kevesebb időt veszítünk így.

- Szerinted van rá esély, hogy megtaláljuk?

- Muszáj. Különben kár volt túlélnünk ezt a kalandot.

Kövétték a folyásirányt. Néhány perc múlva a tereptárgyak ismerősnek tűntek. - Nézd csak! - mutatott a földre Laurel. Meglátta az elveszettnek hitt papucsát a parton. A víz békésen nyalogatta. - Akkor veszíthettem el, amikor a sebhelyes arcú felkapott.

David megállt, és a papucsra meredt. - De hogy csinálták, Laurel? Egy kézzel emeltek fel!

Laurel bólintott. - Engem is. - Azt már nem szándékozott megemlíteni, milyen súlyosak voltak a kövek. - Szerintem errefelé van az autó - intett a fejével. Szerette volna már maga mögött tudni a folyót. Nem tervezte, hogy valaha is visszatér ide.

- Szükséged van még erre? - kérdezte David, és lehajolt a papucsért.

Laurel gyomra görcsbe rándult, amikor a megviselt darabra nézett. Bár kegyetlenül fáj a talpa, elképzelni sem tudta, hogy még egyszer a lábára húzza. - Nem - mondta határozottan. - Hajítsd a vízbe!

Nem volt holdfény, ami megvilágíthatta volna nekik az utat, így lassan lépegettek az ösvényen. Kétszer is vissza kellett fordulniuk, de félóra sem telt el, és David már ott guggolt az autója mellett. A karosszériába rejtett pótkulcsot kereste. - Azt mondtam anyának, hogy marhaság - vallotta be David vacogó foggal - de ő azt válaszolta, hogy egyszer majd hálás

leszek érte. - Előhúzta az ezüstös kulcsot, és remegő kézzel felmutatta. - Nem vagyok biztos benne, hogy így képzelte. - Bedugta a kulcsot a csomagtartó zárjába, és mindketten felsóhajtottak a megkönnyebbüléstől, amikor a zár kattant egyet, és a csomagtartó kinyílt. - Ahogy hazaérek, veszek anyának egy csokor virágot - ígérte David. - Meg egy doboz bonbont is.

Benyúlt a túlélőcsomagba, és elővett egy kis zsebkést. Beletelt néhány percbe, mire lenyiszatolták a kötelet, de még ez is milliószor jobb volt, mintha éles kődarabbal próbálkoztak volna. David beindította az autót, és maximumra kapcsolta a fűtést, amikor beültek. Kezüket a ventilátorok felé tartották, és nyirkos ruháikat szárítgatták.

- Vedd le az inged, itt van helyette a dzsekim! - mondta Laurel. - Nem túl vastag, de legalább száraz.

David a fejét rázta. - Nem lehet. Neked is szükséged van rá.

- Az én testem képes bármilyen külső hőmérséklethez alkalmazkodni, mindig is így volt. Neked kell felmelegedned.

Látta, hogy David arca megnyúlik. A fiú mindennél jobban vágyott valami meleg után, de szeretett volna lovagias maradni.

Laurel a szemét forgatta. Felkapta a dzsekit a hátsó ülésről. - Vedd fel! - parancsolta.

David habozott, de néhány pillanat elteltével lehámozta magáról a nedves inget, és belebújt Laurel dzsekijébe.

- Képes vagy vezetni?

David szípigott. - Az első rendőrörsig biztosan. Megfelel?

Laurel rátette a kezét a sebváltóra. - Nem mehetünk a rendőrségre.

- Miért nem? Két férfi megpróbált megölni bennünket! Hidd el, a zsaruk harapnak az ilyesmire.

- David, ez az egész ügy sokkal összetettebb annál, mint amit a zsaruk fel tudnának göngyölni. Nem emlékszel arra, hogy a két pasas úgy dobott bennünket a vízbe, mintha nem is lenne súlyunk? Szerinted mit tennének a rendőrökkel?

David a kilométerórát nézte, és nem szólt egy szót sem.

- Ezek nem emberek, David. Minden ember, aki megpróbálja megállítani őket, bajba kerül.

- Akkor mit tegyünk? - kérdezte David dühösen. - Hagyjuk őket? Oldalogjunk haza behúzott farokkai?

- Nem - mondta Laurel nagyon csendesen. - Elmegyünk Tamanihoz.

A megkönnyebbülés könnyei égették Laurel szemét, amikor az ismerős fák közé értek, és megérezte az erdő vigasztaló ölelését. Kócos haját hátravetette az arcából, és ujjaival megpróbálta kifésülni, de hasztalan. A halványan megvilágított ösvényen sántikált a patak felé. Annyira kimerült volt, hogy alig tudta egyik lábát a másik elé rakni. - Tamani? - kérdezte csendesen. A hangja természetellenesen hangosnak tűnt a sötét, csendes éjszakában. - Tamani? Segítségemre van szükségem.

Tamani olyan halkán lépett mellé, hogy Laurel észre sem vette, csak amikor a tündérfiú megszólalt. - Joggal feltételezhetem, hogy az autóban ülő fiú David?

Laurel megállt, a szeme szinte itta a látványt. Tamani most nem viselte a vértjét, hanem hosszú ujjú fekete ing, és csinos szabású nadrágvolt rajta, alakja szinte belesimult az éjszaka árnyaiba. Olyan sötét volt, hogy Laurel a fiú arcának csak a körvonalait látta. Minden vonása olyan finom, olyan kivételesen szabályos volt... A lány legszívesebben a karjai közé vetette volna magát, de nem tette. - Igen, David az.

Tamani tekintete meleget sugárzott, pillantása mégis kutató volt. - Miért hoztad ide?

- Nem volt más választásom.

Tamani felhúzta a szemöldökét. - De legalább megkérted, hogy maradjon a kocsiban.

- Tamani, mindent megpróbálok. De csak ő tudott idehozni ma éjjel.

Tamani felsóhajtott, és visszanézett az útra, ahol Laurel Davidet és az autót hagyta. - Be kell vallanom, nagyon örülök, hogy itt vagy. De az erdő tele van tündérekkel ma éjjel, tehát nem ez a legjobb időpont a...

- Miért vannak itt?

- Mert... az ellenfeleink túlságosan aktívak voltak ezen a területen mostanában. Nem tudjuk, hogy miért. Csak ennyit szabad elárulnom. ~ Tamani egy gyors pillantást vetett a háta mögé. - Menjünk beljebb! - Megfogta Laurel kezét, és elindult az ösvényen.

Rögtön az eiső lépésnél fájdalom nyilallt Laurel lábába, mert egy ág szúrta meg nyúzott talpát. - Állj meg, légy szíves! - könyörgött elfojtott hangon. Már régen túl volt azon, hogy zavartassa magát. Könnyek folytak végig az arcát. Tamani megállt, és hátranézett.

- Mi a baj?

Most, hogy a könnyek már megindultak, Laurel képtelen volt megálljt parancsolni nekik. Az éjszaka átélt rettegés és pánik olyan erővel ragadta magával, mint az örvénylő Chetco folyó. Ismét zihálni kezdett.

Aztán megérezte Tamani ölelő karjait, emelkedő mellkasa szinte melegnek tűnt a hűvös éjszakában. A tündérfiú Laurel hátát simogatta, és amikor hozzáért az ablakkeret okozta mély sebhez, a lány önkéntelenül felnyögött. - Mi történt veled? - suttogta Tamani Laurel fülébe, miközben ujjjaival a haját simogatta.

Laurel Tamani ingébe kapaszkodott, hogy ne roskadjon össze. Tamani lehajolt, egy mozdulattal ölébe kapta a lányt, és magához ölelte. Laurel lehunyta a szemét. A tündérfiú hangtalan lépéseinek ritmusa szinte hipnotizálta. Tamani néhány perc gyaloglás után letette Laurelt egy puha fűcsomóra.

Valami felszikkasztott, és Tamani meggyújtott egy teniszlabda nagyságú rézgömböt. Száz és száz apró lyukacskában izzott fel a lobogó fény. Az egész tisztás halványan ragyogni kezdett. Tamani lecsúsztatta a hátizsákját, és Laurel mellé térdelt. Egy szót sem szólt, ujját a lány álla alá tette és elfordította a fejét jobbra, majd balra. Megnézte a karját és a lábát is, minden vágásnál és horzsolásnál mormogott valamit. Azután gyengéden az ölébe vette Laurel lábát. A lány megérezte a levendula és az ylang-ylang ismerős illatát. Tamani belemasszírozott valamit a talpa cafatokra tépett bőrébe. Az a valami először csípett és égetett, aztán hűtött és csillapított.

- Máshol is megsérültél? - kérdezte Tamani, miután lekezelte az összes látható sérülést.

- A hátam... - mondta Laurel. Az oldalára fordult, és felhajtotta a blúzát.

Tamani egy fütty kíséretében engedte ki a levegőt. - Rosszul néz ki. Be kell kötöznöm.

- Fájni fog? - kérdezte Laurel lassan, miközben a kis gömbből áradó forráság átjárta az egész testét.

- Nem, de néhány napig óvatosnak kell lenned, amíg a sebszélek össze nem nőnek.

Laurel bólintott, és karjára hajtotta a fejét.

~ Hol szerezted ezeket, Laurel? - kérdezte Tamani. Puha ujjával a mély sebet kenegette. - A tündérek nem az ügyetlenségükről híresek.

Laurel nyelve lassan forgott a szájában, mikor megpróbálta elmesélni, mi történt. - Meg akartak ölni. Davidet is, meg engem is.

- Ki akart megölni? — kérdezte halkan Tamani, de Laurel hallotta a szavak mögött megbúvó szenvedélyt.

- Nem tudom. Valami csúf dolog, nem emberi. Férfiak, akik meggyőzték anyát, hogy adja el a házat.

- Csúf?

Laurel bólintott. Lehunyta a szemét, úgy beszélt Tamaninak az apjáról és Mr. Barnesről. A szavai kezdtek összefolyni...

- Méreg? - sürgette a választ Tamani, miközben Laurel szemhéja egyre súlyosabbá vált, és egyre messzebről hallotta Tamani hangját is.

- Holnap kellene aláírni a papírokat - lehelte Laurel, mert a legfontosabb információt mindenképpen meg akarta osztani Tamanival. A bőre úgy bizsergett, mintha a déli napfényben fürdőzött volna.

Néhány másodperc múlva újra az ölelő karokat érezte. Beléjük kapaszkodott. Tamani arca Laurel hajára simult. - Aludj nyugodtan! - suttogta a tündérfiú. - Nem hagyom, hogy bármi bajod essék.

- D-d-d-david... vár...

- Ne félj! - nyugtatta meg Tamani a karját simogatva - Ő is elaludt már. Shar majd gondoskodik a biztonságáról. Mindkettőtöknek pihennetek kell.

Laurel bólintott, utolsó erejével Tamani mellkasához bújt, és jótékony eszméletlenségbe zuhant.

Gyengéd ujjak simogatták a haját, amikor lassan kinyújtózott, és a hátára fordult. Megrebbenő szemhéja kinyílt. Tekintete Tamaniéval találkozott.

- Jó reggelt! - mondta a fiú, aki mosolyogva ült Laurel fejénél.

Laurel is elmosolyodott, majd felnézett a csillagos égre, meg a kis lámpásra, amelyik még mindig világított egy faágra akasztva. - Már reggel van?

Tamani nevetett. - Nagyon-nagyon korán van, de igen, reggel.

- Te is aludtál?

Tamani a fejét rázta. - Sok dolgom volt.

→146←

-De...

- Semmi gond, jól vagyok. Voltak már rázósabb éjszakáim is. - A mosoly egyszerre eltűnt a fiú arcáról. Az állkapcsa megfeszült. - Ideje indulnunk.

- Hová? - kérdezte Laurel, és felült.

- Megkeressük a trollokat, mielőtt megölnék apádat.

- Trollok? - rázta a fejét Laurel. Biztosan félrehallott valamit. - Az apámat? Tudsz segíteni az apámon?

- Nem tudom - vallotta be Tamani. - De ha nem intézzük el a trollokat, mindegy is. - Kicsit oldalra hajtotta a fejét. - Gyere elő, Shar! Tudom, hogy hallgatózta!

Egy másik férfi lépett elő egy fa mögül. Laurel megesküdt volna rá, hogy egy olyan kicsi fa senkit sem képes elrejtteni. Ugyanolyan önbizalommal tekintett a világba, mint Tamani, ugyanolyan zöld szemekkel. Hosszú, világoszöke, hátrafésült hajának töve szintén zöld volt. A tündérfiúk arcának tökéletessége már Tamani esetében is ámulatba ejtette Laurelt. Shar vonásai azonban valamivel durvábbak, szögletesebbek voltak. Magasabb is volt, mint Laurel barátja - már majdnem olyan magas, mint David. Lába izmos, karja és mellkasa masszív.

- Laurel, Shar. Shar, Laurel - intézte el a bemutatást Tamani anélkül, hogy ránézett volna a másik tündérre.

Laurel megtette ezt helyette is, Shar azonban csak bólintott, majd karbatett kézzel nekidőlt annak a fának, amelyik mögött addig rejtőzködött.

- Tudhattam volna, hogy a trollok akarják megszerezni ezt a földet. A leírásodból ítélve csak azok lehettek. El kell intéznünk őket, mielőtt a papírokat aláírnák.

- Trollok? Igazi trollok? Ez komoly? De miért... minek kell a trolloknak ez a föld? Mert ti itt laktok?

Tamani a válla felett Sharra pillantott, majd visszafordult Laurelhez. - Nem. Azért kell nekik a föld, mert itt van a kapu.

- Kapu?

- Tamani, kicsit messzire mész... - morogta Shar.

Tamani hirtelen sarkon fordult. - Mégis miért? Nem gondolod, hogy az összes tündér közül leginkább neki kellene tudnia, mi folyik itt?

- Ezt nem te döntöd el. Ez nem a te magánügyed.

- Dehogynem - mondta Tamani, és a hangjából csak úgy sütött a keserűség. - Mindig is a magánügyem volt.

- Én pedig ragaszkodom az eredet tervhez - hangsúlyozta Shar.

- Én már tizenkét éve tartom magam az eredeti tervhez. De az, hogy a trollokat csak néhány óra választja el attól, hogy magukénak tudhassák ezt a földet, és tönkretegyenek mindent, amiért eddig dolgoztunk, az nincs benne a tervben! - Tamani elhallgatott, és a társára nézett. - Megváltoztak a dolgok. Laurelnak tudnia kell, mi forog kockán.

- A Királynő nem lesz elragadtatva.

- A Királynő uralkodása java részét arra használta fel, hogy engem boldogtalanná tegyen. Talán az lesz a legjobb, ha most fordul a kocka.

- Bízom benned Tamani, de tudod, hogy nem fedezhetlek.

A kér férfi hosszasan nézett egymás szemébe. - Legyen! - mondta Tamani és Laurelhez fordult. - Azt már mondtam neked, hogy egy nagyon különleges dolgot őrzünk itt, emlékszel? Ezt a különleges dolgot nem kaphatom fel és költöztethetem máshová... ezért fontos nekünk ez a föld. Ez a birodalom egyik kapubejárója. Rajta keresztül lehet eljutni Avalonba.

- Avalon? - suttogta Laurel.

Tamani bólintott. - Az egész világon csak négy átjáró van, melyeken keresztül be lehet jutni a birodalomba. Évszázadokkal ezelőtt ezek az átjárók nyitva álltak. Titkosak voltak ugyan, és akik tudtak róluk, Őrizték is őket, de sajnos idővel már túl sokan tudtak róluk. A trollok már az idők kezdete óta próbálkoztak azzal, hogy átvegyék az uralmat Avalon felett. Avalon csodálatos hely, amely nem csak természeti kincsekben bővelkedik. Olyan sok aranyunk és gyémántunk van, mint csillag az égen. Nekünk semmit sem jelentenek, csak díszítéshez használjuk őket - vigyorgott Tamani. - Szeretjük a csillogó dolgokat, hisz tudod.

Laurel felnevetett, mert eszébe jutott az az üvegprizma, amelyet még évekkorábban akasztott a hálószobája ablakába. - Azt hittem, csak én vagyok így ezzel.

- Még sohasem találkoztam olyan tündérral, aki ne lenne oda a csillogásért - mosolygott Tamani. - De a trollok mindig úgy éltek, hogy pénzzel akarták bevásárolni magukat az emberek világába. Vannak köztük olyanok, akik az egész életüket kincs vadászattal töltik, és Avalon túl értékes számukra ahhoz, hogy csak úgy lemondjanak róla. Évszázadokon keresztül véres csaták helyszíne volt ez a hely. A trollok le akartak igazni bennünket, mi tündérek pedig akár az életünk árán is, védtük az otthonunkat. De Arthur király uralkodása alatt minden megváltozott.

- Arthur király? Az az Arthur király, akiről az iskolában tanultam? Viccelsz?

- Nem én. Bár mind minden egyéb esetben, a krónikák itt is tévednek néhány ponton. Azt mondom, ha valamit titokban akarsz tartani, írd belőle embermesét! Száz év sem kell hozzá, és annyira összekutyulják, hogy ember vagy tündér legyen a talpán, aki meg tudja különböztetni az igazságot a mesétől.

- Tulajdonképpen megsértődhetnek, de azt hiszem, igazad van.

Tamani vállat vont.

- Mit tett Arthur király?

- Leginkább a varázslója, Merlin volt az, aki tett valamit. Arthur, Merlin és Oberon...

- Oberon? Shakespeare Oberonja?

- Nem Shakespeare volt az első, aki emléket állított neki. De igen, az az Oberon. Tehát Arthur, Merlin és Oberon készítettek egy kardot, amely olyan hatalmas varázserővel bírt, hogy aki egy csatában meglengette, biztosan győztesen került ki.

- Az Excalibur... - suttogta Laurel.

- Pontosan. Oberon, Arthur és Merlin vezették csatába Avalon leghatalmasabb seregét a trollok ellen, hogy egyszer és mindenkorra kiirtsák őket. Tündérek, Arthur és a lovagjai, Merlin a három szeretőjével, és maga Oberon. A trolloknak esélye sem volt. A tündérek megtisztították Avalont a trolloktól, és Oberon négy kaput állított fel az átjáróknál, hogy azokon keresztül lehessen megvédeni a birodalmat, ha az ellenség vissza akarna térni. De ehhez annyi varázslat kellett, amihez még egy Téltündér is kevés. A történelem legnagyobb tündérkirálya az életét adta azért a kapuért, amelyet most mi őrzünk.

- Hát ez elképesztő... - mondta Laurel. →148←

- Ez a történelmünk - mondta Tamani. - Az örökséged

Shar felmordult a hátuk mögött, de Tamani folytatta. - Ezért olyan fontos, hogy ez a föld ne kerülhessen a trollok kezébe. Az átjárókat nem lehet elpusztítani, de az őket őrző kapukat igen. Ha a kapukat lerombolják, mindenki előtt nyitva áll az út Avalonba. Az otthonunk

ismét háború és pusztítás színhelye lesz. Vannak feljegyzéseink arról, hogy a trollok milyen szörnyű bosszút álltak Cameloton, és biztosak vagyunk benne, hogy ránk is hasonló sors vár, ha bejutnak Avalonba.

- De miért most? Anya már évek óta el akarja adni a házat. Már régen megvehették volna.

Tamani a fejét rázta. - Nem tudjuk. Őszintén szólva kicsit félek is attól, hogy megtudjam. A trollok nem tudnak veszíteni. Sohasem tesznek semmit, ha nem biztosak abban, hogy nyerni fognak. Talán most tényleg sokan vannak. Talán... talán... - sóhajtott. - Tényleg nem tudom. De titkolnak valamit. Valamit, ami előnyhöz juttathatja őket. Ha nem jövünk rá, hogy mi az, aligha nyerhetünk ellenük. — Tamani elhallgatott. - Azt sem tudtuk, hogy rájöttek, hol van a kapu.

- Hogyhogy nem? Hát nem azóta próbálkoznak, mióta a kapu létrejött?

- Fogalmazzunk úgy, hogy nagyon kevés troll jutott ki élve Avalonból. Sok éven keresztül gyanítottuk, hogy a túlélők sejtik, merre van a kapu, és hogy az utódaiknak is elmondják, de a mai napig biztosak voltunk abban, hogy nem tudják a pontos helyét.

- Mi történik, ha megtalálják?

- Ha megtalálják, megöljük őket. Ezért vagyunk itt. De nem ez a legrosszabb, ami történhet. Ha sikerül nekik megvásárolni a földet, ide küldhetnek egy seregnyi embert építkezés ürügyén. Ezek gyorsabban rombolnának, mint amilyen gyorsan mi meg tudjuk ölni őket anélkül, hogy még több figyelem összpontosulna ide. A kapu erős, de nem elpusztíthatatlan. Buldózerekkel és robbanószerekkel ledönthetik. Esetleg, de az biztos, hogy láthatóvá válna mindenki számára, aki keresi.

- És azt mondd, hogy ők betegítették meg apát? - suttogta Laurel.

Tamani hosszasan nézte a lányt, a szemében harag csillogott. - Szerintem igen. És abban is biztos vagyok, hogy e miatt a méreg miatt...

Shar megköszörülte a torkát, és Laurelhez fordult. - Tamani szeret beszélgetni, de az időnk véges.

Tamani lebiggyesztette az ajkát, és az égre nézett. - Tényleg elidőztem - mondta. - Mennünk kell. El kell, hogy kapjuk őket, amint az ég rózsaszínre vált.

- Miért?

- A trollok éjszakai lények. Alszanak, amikor felmegy a nap. Fáradtak és gyengék a napjuk végén, olyankor könnyebben le lehet velük számolni.

Laurel bólintott. Még egyszer kinyújtózott, majd lassan felállt. Óvatosan próbálgatta fájós lábát, de a legnagyobb meglepetésére alig érzett valamit. Fáradt sem volt, szinte mintha újjászületett volna. - Hogy csináltad? - kérdezte.

Tamani mosolyogva a lámpásra mutatott. - Azt mondtad, érdekel a varázslás. - Laurel a kis rézgömbre meredt. - Mit tud?

- Úgy viselkedik, mintha mesterséges napfény lenne. Úgy regenerálódik a szervezeted, mintha napoznál. Nem szabad gyakran használni, mert a sejtjeid egy idő után felfedezik a különbséget, de vészhelyzetben jól jön. De... szerintem ezekre szükséged lesz. - Azzal átnyújtott Laurelnek egy pár puha mokaszint, épp olyat, amelyet ő is viselt.

Míg Laurel a fűzővel bíbelődött, Shar lépett elő, és Tamani vállára tette a kezét. - Sok szerencsét! Már hívtam erősítést, minden percben itt lehetnek.

- Remélem, hogy nem lesz rájuk szükség - válaszolta Tamani.
- Ha tényleg trollok akarják megvenni a földet, és annyit tudnak, amennyit gyanítasz, ez a tisztás sok őrszemnek fog otthont adni.
- Végül is, ha az elmúlt hetek történéseit nézzük - mondta Tamani gúnyosan.
- Biztos vagy benne, hogy egyedül akarsz menni?
- A kevesebb néha több - vigyorgott Tamani. - Különben is: csak négyen vannak, az egyikük az aljanépből. Csak irigykedsz, mert nem viszlek magammal, ugye?
- Talán. De Tam, van köztük főtroll is. Nem akarom kiskanállal összeszedni a maradványaidat.
- Nem fogod, ígérem.

Shar egy percig nem szólt egy szót sem, majd felemelte a fejét és bólintott: - Hekaté szeme őrizzen!

- Téged is barátom! - mondta Tamani halkán, és elindult.

Amikor már az ösvényen kocogtak, Laurel elámult azon, hogy milyen fittnek érzi magát. Amikor Daviddal kievickélt a folyóból, olyan kimerült volt, mint még soha. Most meg tele volt energiával. Amikor Tamani megfogta a kezét, ugrándozni lett volna kedve.

De Tamani arcának komolysága elég volt ahhoz, hogy lehűtse a jókedvét.

Néhány perc múlva meglátták az autót. - Készen állsz? - kérdezte Laurel.

- Megsemmisíteni egy rakás trollt? Abszolút. Találkozni Daviddal? Soha.

HUSZONEGY

BECSÜLETÉRE LEGYEN MONDVA, David remekül kezelte a helyzetet. Pedig egy ismeretlen pasas rázta fel a szunyókálásból, aki le sem vette róla a tekintetét, miközben Laurel valamiféle bemutatkozó szöveget dadogott. Hamarabb elhitte, hogy a támadóik trollok voltak, mint Laurel. A lány egy pillanatra el is bizonytalanodott: talán David még nem ébredt fel? Vagy sokkot kapott? Mindenesetre azonnal felajánlotta a szolgálatait sofőrként.

Tamani a hátsó ülést választotta. Az ajtót nyitva hagyta, és a szemével invitálta Laurelt maga mellé. A lány Davidre pillantott - a ruhája gyűrött és koszos volt az előző esti kaland miatt, a pofon helye pedig belilult. Bocsánatot makogott Tamaninak, becsapta az ajtót, és beült az anyósülésre. Tamani nehezen viselte a vesztes szerepét. Amikor David ráhajtott az autópályára, Tamani előrehajolt és átkarolta a fejtámaszt, így keze Laurel vállán nyugodhatott.

David, ha látta is a félhomályban, nem szólt egy szót sem.

Laurel az órára pillantott. Hajnali négy. Felsőhajtott. - Anyukám ki fog akadni. És a tied? - kérdezte Davidet.

- Remélem, hogy nem. Azt mondtam neki, lehet, hogy nálad maradok éjszakára, és még azt is megengedte, hogy egy napot ellógljak a suliból, ha kell. De később felhívom, és megmondom neki, hogy veled vagyok.

- Ha tudná... - Laurel nem fejezte be a mondatot.

- Mi a terv? - kérdezte David, hogy témát váltson.

Tamani felelt: - Elviszel a házhoz, én elintézem a trollokat, aztán visszahozol. Ennyi.

- Mesélj a trollokról! - kérte David. - Sohasem láttam még náluk ijesztőbbet.

- Maradjon is így!

David megborzongott. - Úgy legyen. Amikor lecipeltek a folyóhoz, ez a... ez a troll úgy emelt fel, mintha pillekönnyű lennék. Annyira azért nem vagyok apró természetű...

- Hát, nálam magasabb vagy, az biztos - forduk Tamani Laurel felé, és igyekezett kevésbé leereszkedő hangnemben folytatni. - A trollok, hogy is mondjam... valami hiba csúszott az evolúciós folyamatba... Ők is állatok, akárcsak te, David. Sőt, főemlősök. De nem igazán nevezhetők embereknek. Erősebbek az embereknél, ezt ti is tapasztalhattátok, és gyorsabban is regenerálódnak. Olyan, mintha az evolúció egy szuperfajt akart volna létrehozni, de valahol elakadt a folyamat.

- Azért mondd, mert iszonyú csúfak? - kérdezte David.

- Az, hogy rondák, mellékes. Az a legnagyobb baj velük, hogy felemásak.

- Hogy érted azt, hogy felemásak? - kérdezte Laurel.

- Hiányzik belőlük a szimmetria. Nem úgy, mint a ^{→151}tündérekből. Többnyire az emberek is szimmetrikus lények, már amennyire azokkal a kaotikus sejtszerkezetekkel ez lehetséges. Két szem, két kar, két láb. Ugyanolyan hosszú, többé-kevésbé arányos. Lenyűgöző, ha jobban belegondolunk.

- Mibe kell belegondolni? - kérdezte David hevesen.

- Hogy a sejtjeitek annyira szabálytalanok. Ezt nem tagadhatod, ha olyan műveit vagy, mint amilyenek Laurel beállít. - Ezt persze Tamani csak nagyon halkán mondta, de úgy látszott, sikerült kiengesztelnie Davidet. - Ellenben Laurel és én... - simogatta meg a lány nyakát - ...száz százalékban szimmetrikusak vagyunk. Ha félbehajtanál bennünket, *minden* porcikánk tükörképe lenne a másik félnek. Ezért néz ki úgy Laurel, mint a topmodelljeitek. Szimmetria.

- És a trollok ezek szerint nem szimmetrikusak? - kérdezte Laurel. Égett a vágytól, hogy témát váltsanak, nem szerette, ha róla beszélnek.

Tamani a fejét rázta. - Közelről sem. Emlékszel? Azt mondtad, hogy Barnes egyik szemhéja lepetyhüdt, és az orra sem egyenes. Tessék, testi aszimmetria. Bár Barnesnál ez nem olyan szembetűnő. Ritka eset. Láttam már olyan újszülött trollokat, akik annyira rondák voltak, hogy még az anyjuk sem akarta hazavinni őket. Láb nőtt ki a fejükből, a nyakuk meg a vállukból indult. Borzalmas látvány. Régen, nagyon régen a tündérek be akarták fogadni őket. De amikor az evolúció lemond valakiről, a halál elkerülhetetlen. De nem csak testi ocsmányságról van szó. Minél ostobább egy troll - tehát minél jobban eltévedt az evolúció rögös útján annál aszimmetrikusabb.

- Miért nem haltak ki a trollok? - kérdezte David.

- Sajnos ugyanannyi sikertörténetről is beszámolhatnának, mint amennyi bukásról. Vannak olyan trollok, mint Barnes, akik tökéletesen be tudnak illeszkedni az emberek világába. Néhányan közülük arra is képesek, hogy bizonyos fokig uralkodjanak az emberek akarata felett. Nem tudjuk, hányan vannak, de akárhol felbukkanhatnak.

- Hogyan lehet őket megkülönböztetni az emberektől?

- Ez is a gond velük: nem könnyen. Szinte teljességgel lehetetlen - olykor még az őrszemeket is megtévesztik. A trollokra egyszerűen nem hat a varázserőnk.

- Egyáltalán nem? - kérdezte Laurel.

- A Tavaszvarázslat egyáltalán nem. Sajnos. Különböznék könnyebb lenne a dolgom velük ma reggel. Van néhány vonás, amelyek alapján meg tudjuk különböztetni a trollokat az emberektől, de ezek is jól elrejtethetők.

- Például? - kérdezte Laurel.

- Kezdetben a trollok a föld alatt éltek, mert nem bírta a bőrük a napfényt. Az olyan modern találmányok, mint a napolaj meg a hidratáló segítik őket is a föld feletti létben, de a bőrük ritkán ép.

Laurel felszisszent, mikor eszébe jutott, milyen repedezett és pikkelyes volt Bess bőre a nyakörv mentén.

- Az aszimmetria mellett a szemük színe sem egyforma, bár kontaktlencsével ezt is jól tudják leplezni. Az egyetlen módja annak, hogy tutira felismerj egy trollt, ha kipróbálsz az erejét, vagy rajtakapod, hogy véres, nyers húst eszik.

- Barnes is nagyon fellelkesedett, mikor meglátta a vért a karomon - mondta Laurel.

- Te nem is vérzel - válaszolta Tamani.

- Nem az én vérem volt, hanem Davidé.

- A te karodon?

Laurel bólintott. - Megvágta a karját, amikor átrántották az ablakon. Ugyanakkor, amikor nekem a hátam sérült meg.

- Sok vér volt? - kérdezte Tamani.

- Elég ahhoz, hogy Barnes kezét is összevérezze.

Tamani kuncogott. - Akkor ezért dobott a folyóba. Egy épeszű troll sohasem akarna vízbe fojtani egy tündért. Nem jött rá, hogy mi vagy.

- Miért jött volna rá?

Tamani felsóhajtott. - Sajnos a trollok nagyon könnyen megkülönböztetik az embereket a tündérektől. A trollok szaglása vérre van kihegyezve, a tündéreknek meg ugye nincs vére. Egy troll csak a virágzás alatt érzi egy tündér illatát. Szembe jön vele egy emberszabású lény, akinek nincs szaga? Már le is buktál.

- Aha, de David vére engem is beborított. Ez elég volt neki ahhoz, hogy ne gyanakodjon?

- Ez az egyetlen logikus magyarázat.

- Es a kórházban?

- A kórházak büzlenek a vértől. Még hipóval sem lehet semlegesíteni. Tíz tündér sem tűnt volna fel neki.

- Ja, és a házatokban - vetette közbe David ott meg nekem volt iszonyú füstszagom.

- Járt nálatok? - kérdezte Tamani, és gyengéden megszorította Laurel vállát. - Ezt elfelejtetted megemlíteni.

- Régen volt. Akkor még nem tudtam, hogy ő egy troll.

Tamani még erősebben szorította a lány vállát. - Nagyon, de nagyon nagy szerencséd volt. Ha felismerte volna mi vagy, nem hagyott volna életben.

Laurel szédülni kezdett, ezért hátrahajtotta a fejét az ülés támlájára. Egyenesen Tamani arcához. De nem húzódott odébb.

Brookingshoz közeledve Tamani kikérdezte Laurelt a házról. - Egyszerűbb lenne, ha veled mennék - mondta Laurel, miután legalább száz különböző szögből leírta a házat, amivel nem segített túl sokat, hiszen sötét éjszaka volt.

- Kizárt dolog! Nem kockáztatom az életedet, túl fontos vagy nekünk.

- Annyira azért nem - morogta Laurel, és lejjebb csusszant az ülésben.

- Neked kell örökölnöd a földet, ez nem kevés felelősség.

- Akkor is szeretnék segíteni. Mondjuk, fedezhetnék.

- Nincs szükségem a segítségedre.

- Miért nincs? - csattant fel Laurel. - Mert nem vagyok különlegesen kiképzett őrszem?

- Mert túl veszélyes - emelte meg a hangját Tamani is. Hátradőlt az ülésen. - Nem akarhatod, hogy újra elveszítslek - suttozta.

Laurel feltérdelt, és hátrafordult. A tompa reggeli fényben alig látszott a fiú arca. - És ha megígérem, hogy láthatatlan maradok? Ha valami történik veled, tudnunk kell róla.

Tamani arca meg sem rezdült.

- Nem fogok harcolni, esküszöm! - ígérte Laurel. →153←

Tamani fontolóra vette a dolgot. - Ha most nemet mondok, akkor is követni fogsz, ugye?

- Természetesen.

Tamani a szemét forgatva felsóhajtott. - Ide hallgass! - Előredőlt, úgy, hogy az orra majdnem Laureléhez ért, csendesen, de olyan szenvedéllyel a hangjában kezdett beszélni,

hogy Laurel azt kívánta, bárcsak ne hozta volna fel a témát. - Ha gond lesz, akkor szépen otthagysz. Visszaülsz az autóba, megkeresed Shart, és elmondod neki, hogy mi történt. Értve vagyok?

Laurel a fejét rázta. - Nem hagynálak ott.

- Add a szavadat, Laurel!

- Nem adom, és nem is lesz rá szükség. Nem azt mondtad Sharnak, hogy nem lesz semmi gond?

- Ne akarj témát váltani! Esküdj!

Laurel az ajkába harapott, és kétségbeesetten kereste a módját, hogyan jöhetne ki ebből a helyzetből jól. Tamani nyilván nem fogja megadni magát. - Oké - mondta végül mogorván.

- Akkor velem jöhetsz.

- És én? - kérdezte David.

- Az lehetetlen.

- Miért? - követelte a választ David, és megragadta a kormányt. - Többet tudnék segíteni, mint Laurel, már megbocsáss! - tette hozzá mosolyogva.

- Szerintem nyugodtan velünk jöhetsz - mondta Tamani gonoszul mosolyogva. - Te leszel a *csali*.

- Tamani! - tiltakozott Laurel.

- Miért ne? Ember, ráadásul nyílt sebei vannak. Barnes ötven méterről megérzi majd. Talán még messzebből is. Vagy csali lesz, vagy nem jöhet - dőlt előre Tamani, és megveregette David vállát. Bárki más baráti gesztust látott volna a dologban, azonban Laurel ismerte Tanamit. - Csak vicceltem, testvér. Azt javaslom, hogy maradj sofőr, kellhetsz a menekülésnél.

David ezzel nem vitatkozhatott. Hacsak nem akarta csaliként felkínálni magát.

Hajnalodott, amikor lehúzódtak a 101-esről Alder felé. Ahogy elértek Maple-be, és az út egyre ismerősebbé vált, úgy lett Laurel egyre idegesebb. Olyan magabiztosnak érezte magát előző éjjel. Tudta, hogy igaza van, és elhatározta, hogy válaszokat akar kapni a kérdéseire. Most viszont, hogy tudta, mivel állnak szemben, elpárolgott az önbizalma.

- Tamani? - kérdezte, bár sejtette, hogy nem a legjobbkor. - Hogyan győzheti le egy növény a szupererős trollokat?

Tamani most az egyszer nem vigyorgott. Az arca megkeményedett, a tekintetét gondosan elrejtette. - A meglepetés ereje - mondta halkán és a gyorsaság. Csak ezekkel harcolhatok.

Laurelnek ez nagyon nem tetszett.

HUSZONKETTŐ

DAVID HONDÁJA BEHAJTOTT AZ ismerős zsákutcába a Sea Clifffen. - Ott van a végén - mutatott a házra Laurel.

- Akkor itt álljunk meg! - mondta Tamani.

David a járdaszegély mellé kormányozta az autót, és csendben tanulmányozni kezdték a házat. A reggeli félhomályban meg tudták állapítani, hogy valaha szürke lehetett. Laurel az eresz szép, de mára már töredezett ívét nézte, meg a díszes ablakkereteket. Szinte maga előtt látta, milyen gyönyörű volt száz éve. Mióta lehet a trolloké? Beleborzongott a gondolatba, hogy a trollok esetleg nem megvették a házat, hanem legyilkolták a benne élő családot és megszállták. Abban a pillanatban ez a történet hihetőbbnek tűnt, mint az ingatlanvásárlás.

Tamani előhúzott egy övet a zsákjából, és belenézett a kis zsebekbe is. Átnyújtott Laurelnek egy bőrszíjon lógó tokot, amelyben egy kés volt. - A biztonság kedvéért - mondta.

Laurel érezte a kés súlyát, de néhány másodpercig csak meredt rá.

- A derekadra való - segített neki Tamani.

Laurel tekintete Tamanira villant, de szó nélkül a derekára csatolta a szíjat.

- Készen vagy? - kérdezte Tamani. Nagyon komoly volt az arca. Homlokára hulló fürtjei hosszú csíkokban vetettek árnyékot a szemére. Annyira koncentrált az előtte álló feladatra, hogy összeráncolt szemöldöke és homloka erősen emlékeztetett a magazinok parfüm-reklámjainak modelltípusára: íme, a gondterhelt férfiember.

-Igen - suttogta Laurel.

Tamani kimászott a hátsó ülésről, és halkán becsukta a kocsiajtót. Laurel is kioldotta a biztonsági övét, de megérezte David kezét a vállán. A fiú Tamanira pillantott, amikor Laurel visszanézett rá. - Ne menj! - suttogta halkán, de határozottan.

Laurel megszorította a kezét. - Mennem kell. Nem hagyhatom, hogy egyedül csinálja végig.

David állkapcsa megfeszült, és komoran bólintott. - De gyere vissza! - mondta parancsolóan.

Laurel képtelen volt szóra nyitni a száját. Bólintott, és kilökte az ajtót. Tamani bedugta a fejét, és Davidre nézett. - Körülbelül tíz perc múlva indulj el, és gyere egy kicsit közelebb. Ha akadna bárki, aki előtt titokban marad az ottlétünk ennyi idő alatt, akkor az azért van, mert meghaltunk.

David nyelt egyet.

- Nagyon, de nagyon figyelj! Ha bármelyikük kijönne, hogy elkapjon téged, taposs a gázra. Ha elkapnak, mindennek vége. Tehát indíts! Menj el Sharhoz, és mondd el neki, hogy mi történt.

Laurelnek nem tetszett a terv.

→155←

Tamani habozott. - Sajnálom, hogy ennél többet nem bízhatok rád - mondta őszinte hangon. - Tényleg sajnálom. - Becsukta az ajtót, megfogta Laurel kezét, és elindult a ház felé. Vissza sem nézett.

Laurel addig nem vette le a szemét Davidről, amíg be nem fordultak a sarkon.

Nagyjából azon az úton közelítették meg a házat, mint előző éjjel Laurel és David. Laurel egyre nehezebben vette a levegőt, ahogy közelebb értek azokhoz a teremtményekhez, akik megpróbálták megölni. Ki a fene sétál önként a halál torkába? - kérdezte magától, és a fejét csóválta. Tamani hátát nézte. A tündér fiú magabiztossága még a fal mellett osonva is felbátorította. Miatta vagyok itt - ismételte magában addig-addig, amíg végül ez tűnt az egyetlen reális lehetőségnek.

A betört ablak közelében Tamani a málladozó falhoz nyomta Laurelt. Bekukkantott a töredezett ablakkereten. A trollok még arra sem vették a fáradságot, hogy bedeszkázzák. Tamani az övének egyik zsebében turkált. Előhúzott egy barna szívószálszerűséget, amibe bedugott egy apró valamit. Féltérde ereszkedett, majd felemelkedett a faltól, egy pillanatra felfedve magát a szobában tartózkodók előtt. Belefűjt a csöbe. Laurel hallotta, hogy valami elsüvít mellette.

Aztán Tamani hasra vágta magát, és a repedezett párkány alatt kúszott a ház háta mögé. Laurel követte, szintén hason csúszva. - Most mit csináltál? - kérdezte.

De Tamani az ajkához emelte a mutatóujját, és tovább kúszott. Néhány másodperc múlva Laurel beszélgetésfoszlányokat hallott. Egy méterrel előtte Tamani megállt, és kikémlelt a sarkon. Felnézett a lugas korhadozó rácsozatára, és megkockáztatott egy aprócska mosolyt. Laurelhez fordult, maga mellett a földre mutatott, és azt suttogta: - Maradj!

Laurel szívesen vitába szállt volna vele, de amikor felfedezte a rácson végigfutó repedéseket, úgy döntött, hogy az extra súly kivételesen megnehezítené Tamani dolgát. Tamani, mint egy gyík, halkan kúszott fel a rácson, ami meglepte Laurelt, szerinte ez ugyanis képtelenség volt. A tündérfiú ebben a pillanatban leginkább egy ügyes kismajomra emlékeztette, nem pedig emberre.

Laurel a ház sarkánál gubbasztott, és kikukucskált. A sebhelyes arcú és barátja egy koszos díványon heverésztek a szintén koszos verandán. Túl halkan beszélgettek ahhoz, hogy Laurel hallhassa, mi a téma, de amikor visszaemlékezett az előző esti társalgásra, nem is bánta.

A sebhelyes arcú ásított, a másik troll pedig már félig aludt. Laurel hallott egy halk surrogást, amikor Tamani átmászott a tetőn, de a két troll vagy túl fáradt volt, vagy túlságosan elmerültek a beszélgetésben, mert egyikük sem nézett fel.

Bár Laurel tudta, mire készül a tündérfiú, mégis el kellett fojtania egy sikolyt, amikor Tamani egy kecses ugrással a két troll előtt landolt. Olyan gyorsan mozgott a keze, hogy képtelenség volt szemmel követni. Hangos csattanással ütötte össze a két szörny fejét. A trollok teste visszahanyatlott a díványra, és nem mozdultak többé.

Laurel tett egy lépést előre, a lába alatt megcsörrent egy száraz falevél.

- Várj! - kérte halkán Tamani. - Hadd fejezzem be! Nem kellene végignézned.

Csakhogya csábítás túl nagy volt. Tamani nem nézett vissza a lányra, így ő sem húzódtott vissza. A fal takarásából nézte lenyűgözve, mire készül a tündér.

Tamani a sebhelyes arcú vállára térdeit, és két keze közé fogta a fejét. Mire Laurel felfogta, mi fog történni, már késő volt. Képtelen volt lehunyni a szemét, tehetetlenül bámulta, ahogy Tamani egy gyomorszorító, fűlsértő hang kíséretében kitekeri a troll nyakát. Tamani visszahajította a sebhelyes arcút a díványra, és miközben a másik trollt vette kezelésbe, Laurel meredten bámulta az élettelen arcot. Most először látta a trollt torz vigyora nélkül.

Amikor Tamani rátérdeit a másik troll vállára is, Laurel gyorsan visszaugrott a fal jótékony takarásába, és bedugta a fülét. Nem mintha számított volna. A vörös nyakának roppanása így is megtalálta az utat a füléhez, és a képzelete pótolta, amit a szemével nem látott. Amikor Tamani bársonyos keze megérintette a vállát, megrándult ijedtében.

- Gyere, mennünk kell! - karolta át a fiú Laurelt, és távolabb vonszolta a halott trollok látványától, de a lány folyton visszanézett. Olyanok voltak, mintha aludnának.

- Muszáj volt? - suttogta Laurel, és próbált arra koncentrálni, hogy az a két alak tegnap éjjel meg akarta ölni őt és Davidet. De a halvány reggeli fényben olyan ártalmatlannak tűntek. Torz arcuk békét és megnyugvást tükrözött.

- Igen. Az az Őrszemek egyik alapelve, hogy gonosz trollt sohasem hagyunk életben. Erre esküdtem fel. Mondtam neked, hogy ne gyere velem.

Tamani előkapott valamit az övéből, és befújta vele a hátsó ajtó pántját. Az ajtó hangtalanul kinyílt. Laurelnak eszébe jutott Bess, és kissé vonakodva követte a fiút. De az állat ernyedten feküdt a földön. Tamani lehajolt hozzá, és kivett egy nyilacsakát a nyakából. Laurel emlékezett a barna csőre, és rájött, mit tett a tündér fiú.

- Halott? - kérdezte suttogva.

Tamani a fejét rázta. - Csak alszik. A halálos nyilak sokkal nagyobbak és lassabban hatnak. Ha lett volna ideje nyüszíteni, azzal mindent tönkrevágott volna - mondta, majd ismét az

övébe nyúlt. Nagyot sóhajtott, miközben lecsavarta egy üvegcséről a kupakot. - Ezeket mindig nagyon sajnálom. Túl ostobák ahhoz, hogy felfogják, mit tesznek. Nem bűnösebbek annál a tigrisnél vagy oroszlánál, amelyik zsákmányra vadászik. Legalábbis kezdetben. De mivel arra tanítják őket, hogy gyűlöljék a tündéreket, és hogy minden körülmények között engedelmeskedjenek a gazdájuknak, nagyon veszélyesek. - 'Lehúzta Bess egyik szemhéját, és két cseppet csepegtetett bele valami sárga folyadékából. - Pár perc múlva halott lesz - mondta, és visszatette az üvegcsét a zsebébe.

Olyan közel hajolt Laurelhez, hogy a fülébe súghassa: - Nem tudom, hol van a harmadik. Ha megtaláljuk, és sikerül meglepni, könnyű dolgunk lesz. Gyere utánam, de kifelé menet egyetlen szót se szólj, rendben?

Laurel bólintott, és csak remélni tudta, hogy képes olyan halkán suhanni, mint a fiú. Soha életében nem érezte magát ügyetlennek, mindig is kecsesebb mozgása volt, mint a kortársainak, de Tamanihoz képest elefánt volt a porcelánboltban. Viszont Tamani lábát figyelve és a lábnyomába lépve sikerült neki viszonylag hangtalanul végigmennie a lépcsőn.

Három termen is áthaladtak. Semmi sem volt bennük, csak letakart bútorok és por. Tamani bekukkantott a negyedik ajtón, és azonnal az övéhez kapott. Laurel is meglátta Barnes hosszúkás árnyékát a keletre néző ablakon át betűző nap fényében. A profilja még árnyékként is eltéveszthetetlen volt. Tamani megint előhúzta a hosszú csövet, és féltérdre ereszkedett. Mély lélegzetet vett, és célzott. Egy apró fújás, és máris süvített a nyíl.

Laurel az árnyékot figyelte. Egy rezzenés és egy morrantás. Örökkévalóságnak tűnő másodpercek teltek el, míg az árnyékfej le nem bukott az asztalra. Tamani a padlóra mutatott, ott, ahol Laurel a falat támasztotta, és megint azt suttogetta neki, hogy maradjon.

A lány kivételesen engedelmeskedett.

Tamani előrekúszott, és néhány másodpercig a mozdulatlan troll mögött guggolt. Laurel, mint egy árnyjátékban, látta, hogy a keze a troll fejéhez közelít. Tudta, hogy mi következik, és erősen összeszorította a szemét, kezét pedig a fülére szorította. A következő hang, ami eljutott a tudatáig nem az ismerős roppanás volt, hanem egy hatalmas puffanás, ami a háta mögötti falat is megremegette.

- Te tényleg azt hitted, hogy ilyen kis tündértrükkökkel túljárhatsz az eszemen?

Laurel szeme tágra nyílt, és arra a pontra villant, ahol másodpercekkel korábban Tamani állt. Nem látta Barnest, de Tamani a fal mellett feküdt, és a fejét rázta, miközben Barnesra nézett. Laurel látta, hogy a hosszú árnyék Tamani felé vetődik, és figyelmeztetésképpen sikoltani akart, de Tamani eltűnt, mielőtt Barnes teste becsapódott a falba, és megrepesztette a vakolatot. Tamani a szobában cikázott, míg Laurel igyekezett minél szorosabban a falhoz simulni. Most már az egész ház beleremegett, ahogy Barnes megpróbált Tamani nyomában maradni, miközben a tündérfiú újra és újra kicsúszott a kezei közül. A lány figyelte, mint táncolnak az árnyak, és még a lélegzetét is visszatartotta, nehogy egy mozdulattal, egy hanggal elárulja a jelenlétét.

→158←

Barnes nagyot kiáltott, és hosszú karjával mellbe taszította Tamanit, majd a déli falnak lökte - ahhoz a falhoz, amely másik oldalán Laurel kuporgott. Repedések futottak végig a vakolaton, ahol Tamani becsapódott, és a fiú a földre zuhant. Laurel az akaratával próbálta

rákényszeríteni, hogy álljon fel és ugorjon félre, de Tamani feje oldalra billent, és a fiú erősen zihált.

- így mindjárt más - mondta Barnes.

Laurel visszahúzta a fejét, de tulajdonképpen mindegy volt, Barnes háttal állt neki valahol a szoba közepén, és Tamani fölé tornyosult. Előrehajolva mustrálta a tündérfiút, majd harsogó kacagásban tört ki. - No, nézzenek ide! Kisfiú. Egy kisbaba. Vagy már annyi idős, hogy őrszem lehess ?

- Elég idős vagyok hozzá - felelte rekedten Tamani, és keményen a troll szemébe nézett.

- Téged küldtek, hogy elintézz? A tündérek mindig is bolondok voltak.

Tamani kirúgott az egyik lábával, de ez alkalommal túl lassú volt. Barnes megragadta a lábszáránál fogva, csavart egyet rajta, a levegőbe emelte a tündérfiút, majd olyan erővel vágta ismét a falhoz, hogy a vakolat peregni kezdett.

- Keménykedni akarsz, kisfiú? Akkor legyünk kemények! - mondta Barnes. - Az az igazság, hogy én is inkább keményen szeretem.

Laurel szeme tágra nyílt a rémülettől, amikor Barnes egy pisztolyt húzott elő az övéből, Tamanira célzott vele, és meghúzta a ravaszt.

HUSZONHÁROM

Laurel fejében egy fülsiketítőén éles sikoly visszhangzott, amikor a szobát megtöltötte az eldördülő fegyver hangja, de csak egy nyüszítés hagyta el a száját. Miközben a puszkapor szaga csípte az orrát, fojtott kiáltást hallott. Laurel kinyitotta a szemét, és pillantásával Tamani kereste. A fiú arcát eltorzította az iszonyatos kín, és összeszorított fogai közül is kiszűrődött a fájdalmas nyöszörgés. Két kezével átkulcsolta a lábát, az ujjai közül folyadék szivárgott, miközben a trollra bámult.

Barnes ismét célzott, és Tamani képtelen volt visszafojtani az üvöltést, amikor a golyó a másik combjába fúródott. Laurel egész testében reszketett, mert Tamani sikolya áthatolt minden szimmetrikus, rendezett sejtjén, öskáoszt idézve elő. Tett egy lépést előre, ekkor találkozott a pillantása Tamaniéval, amely azt parancsolta, hogy egy lépést se többet. Laurel nem tudott mit felelni, mert a fiú ekkor már Barnesra nézett. Tamani homlokán verejték gyöngyözött, miközben Barnes leeresztette a fegyvert, majd az asztalára tette, és a tündérhez lépett.

- Nem készülsz sehová, igaz? - 160 -

Gyűlölet lángja csapott ki Tamani szeméből, amikor felnézett a nagydarab szörnyre.

- Éppen azon a reggelen jelensz meg itt, amikor nekem a városban kellene lennem, hogy végre aláírjuk azokat a papírokat, amelyek a kezemre játsszák a földet a kapuval. Nem vagyok ostoba, nem hiszek a véletlenekben. Honnan tudtad?

Tamani összeszorította az ajkait. Egy szót sem szólt.

Barnes belerúgott Tamani lábába, és a tündérfiú megint felnyögött. - Honnan? - üvöltötte Barnes.

Tamani megint nem szólt egy szót sem. Laurel tudta, hogy már nem sokáig bírja tehetetlenül nézni barátja szenvedését. Tamani szorosán lezárta a szemét, és amikor egy pillanatra mégis kinyitotta, Laurelre nézett.

A lány tudta, mit kérnek tőle ezek a szemek. Azt kérik, hogy tartsa be az ígését. Azt kérik tőle, hogy forduljon meg, menjen le a lépcsőn, és siessen vissza az erdőbe Sharhoz.

A szavát adta.

De biztos volt benne, hogy ezt képtelen megtenni. Nem hagyhatja itt Tamanit. Egy világosabb pillanatában átcikázott a fején, hogy inkább itt hal meg a fiúval, de nem hagyja el halála percében.

A felismerésnek ebben másodpercében a szeme a pisztolyra tévedt.

Barnes az asztalon hagyta, és egyáltalán nem figyelt rá. Lecsukott szemhéja alól Tamani követte a lány pillantását. Visszanézett Laurelre, és olyan finom mozdulattal intett nemet, hogy a lány is alig látta. Majd felszisszent, és nyögni kezdett, mert Barnes megint belerúgott egyet.

- Honnan tudtad?

Barnes Tamani mellett térdelt. Laurel számára világossá vált, hogy ennél jobb alkalom nem kínálkozik. Előrekúszott, miközben próbált a Tamanitól látott magabiztossággal és könnyedséggel mozogni.

- Tíz másodperc múlva fogom a lábadat, és minden rostot eltörök benne.

Laurel ujjai a pisztolyra fonódtak. A lány megpróbált visszaemlékezni mindarra, amire az apja tanította a fegyverekről. Ez a darab nehéz és szögletes volt, hasonlított a vízipisztolyokra. Laurel kereste a biztosítékot vagy a kakast, de egyiket sem találta. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és nagyon reménykedett abban, hogy csak meg kell húznia a ravaszt, és a fegyver elsül.

- Adok egy utolsó esélyt, hogy válaszolhass, tündér! Egy, kettő, há...

- ...rom! - fejezte be a mondatot Laurel, és a troll fejére célzott a pisztollyal.

Barnes megmerevedett.

- Állj fel! - parancsolta Laurel kartávolságnyira a szörnytől.

Barnes lassan felállt, és Laurel felé fordult.

- A falhoz! - kiáltotta a lány. - El tőle!

Barnes felnevetett. - Húha, le akarsz löni? Egy ilyen aprócska lény, mint te?

Laurel megrándult, amikor meghúzta a ravaszt, és sírni lett volna kedve a megkönnyebüléstől, amikor egy lövedék a falat érte. Megint Barnes fejére célzott.

- Oké - mondta a troll, tett néhány lépést hátra, és megfordult. Amikor szembe találta magát a lánnyal, nagyot nézett. - Azt hittem, megöltelek.

- Hinni a templomban kell - mondta Laurel büszkén. A hangja nem remegett annyira, mint a lába.

- A fiaim elfelejtették... Várj, nem is... - szagolt gyanakodva a levegőbe Barnes. - Te... nem érzem... - A hangja elhalkult, miközben Tamani felé fordult. Azután vészjóslóan felnevetett. - Értem már! A tündérek odáig süllyedtek, hogy oltványokat küldjenek az emberek közé! Oltványokat! - Tamanira nézett, és csevegő hangnemben folytatta. - Mikor tanuljátok már meg, hogy mindig a trollok állnak elő a leghasználhatóbb ötletekkel?

Laurel megint a falba lőtt. Barnes összerezett. - Vége a dumának! - mondta a lány.

Ott álltak egymással szemben, szinte patthelyzetben. Barnes majdnem biztos volt abban, hogy a lány nem lövi le, Laurel meg nem volt biztos abban, hogy képes megtenni. De azt nem akarta, hogy Barnes ezt megsejtse.

Sajnos csak úgy lehetett feloldani ezt a helyzetet, ha lelövi. Izzadt ujjá csúszott a ravaszon. Felemelte a pisztolyt, míg csöve teljesen el nem takarta a troll arcát, aki így kikerült a látószögéből.

Ennyire érezte képesnek magát.

- Emlékszel mindenre, amit meséltem, ugye, Laurel? - kérdezte Tamani csendesen. - Ez a szörnyeteg meg akart öletni, megmérgezte az apádat, manipulálta az anyádat... Újra meg fogja próbálni, ha életben hagyod.

- Ugyan, ugyan, kicsit túlértékeled a képességeimet - mondta Barnes gúnyos mosollyal.

Laurel lassan, akadozva lélegzett, a kifújt levegő szinte sziszegve hagyta el a száját, miközben kényszeríteni próbálta a ravaszon levő ujját, hogy megmozduljon. De a karja megroggyant, és néhány centivel lejjebb eresztette a fegyvert. Barnes arcán mosoly jelent meg.

- Tudtam, hogy képtelen vagy megtenni - gúnyolódott. Azután hirtelen lehajolt, és Laurelre vetette magát.

Laurel csak a vérben forgó, ölni kész szemeket és a karomként begörbített ujjakat látta. Nem érezte a fegyver súlyát a kezében, mikor az ujjá görcsbe rándult, és egy lövés éles hangja visszhangzott a dobhártyáján. Barnes teste összerándult. A vállát érte a golyó. Laurel felsikoltott, és leejtette a pisztolyt.

Tamani egy nyögéssel előre gurult, és megragadta a fegyvert. Barnes üvöltött fájdalomában, de a szeme ismét Laurelt kereste.

- Hagyd őt békén, Barnes! - kiáltotta Tamani és célzott.

Barnesnak alig maradt ideje észrevenni, hogy a pisztoly csöve ismét ráirányul. Amikor Tamani meghúzta a ravaszt, Barnes az ablak felé vetődött, és nagy csörömpöléssel keresztülesett rajta, le a mélységbe. Tamani lövése célt tévesztve a falba csapódott. Laurel a repedt ablakpárkányra könyökölve még látta, hogy Barnes a folyó felé menekül, aztán véres teste eltűnt a szeme elől.

Tamani nagy koppanással a padlóra dobta a nehéz fegyvert. Laurel térdre esett, és a karjaiba vetette magát. Tamani hangosan felnyögött, de amikor Laurel el akart húzódni, a mellkasához szorította a lányt. - Ne merészelj még egyszer így megijeszteni!

- Én? - tiltakozott Laurel. - Nem engem lőttek meg! - Karjait a fiú nyaka köré fonta. Az egész teste reszketett.

Azonban amikor lépéseket hallott a lépcső irányából, felkapta a fejét. Tamani kicsit odébb tolt a lányt, felkapta a pisztolyt, és az ajtóra célzott.

David sápadt arca jelent meg a lépcső tetején. Tamani megkönnyebbülten felsóhajtott, leengedte a fegyvert, erőtlen karja lehanyatlott.

- Hallottam a lövéseket, és láttam, hogy Barnes elmenekül - mondta David remegő hangon. - Hát ti? Jól vagytok?

- Hekaté szemére, egyikőtök se tudja betartani a legegyszerűbb utasításokat? - morogta Tamani.

- A jelek szerint nem - mondta Laurel szárazon.

- Mi történt? - kérdezte David, és döbbenet nézett szét a feldúlt szobában.

- Majd a kocsiban elmeséljük. Gyerünk David, Tamaninak segítségre van szüksége! - Mindketten Tamani háta alá nyúltak, és felemelték a tündérfiút a földről. Tamani igyekezett szembeszállni a fájdalommal, de Laurel összerándult, valahányszor egy visszafogott nyögés hagyta el a fiú száját. Már félig átértek a szobán, amikor Laurel megállt. - Várjatok! - mondta, és Davidre bízta Tamanit. Visszaszaladt az asztalhoz, és megnézte az iratokat. A legfelső papír vérfoltos volt. *Trollvér*, grimaszolt Laurel. Vett egy mély lélegzetet és átlapozta őket. Minden olyan iratot, amelyen az anyja neve és címe szerepelt magával akart vinni. Szerencsére nem volt túl sok belőlük.

- Menjünk! - mondta végül, és ismét Tamani karja alá bújt.

Csendben haladtak el a trollok holtteste mellett. A nap már melegen sütött, és Laurel nagyon remélte, hogy senkibe nem ütköznek bele, míg a láthatóan sérült fiút a kocsihoz cipelik. Kicsit későn jutott eszébe, hogy Davidén kívül ¹⁶³ más is lehetett, aki a lövéseket meghallotta. Végignézett az utcácska romos épületein, és úgy döntött, hogy tulajdonképpen mindegy. Ezek az emberek nyilván megszokták már, hogy időnként eldördül egy lövés a közelben.

David a hátsó ülésre fektette Tamani, és próbálta kényelembe helyezni, de Tamani félrelökte a segítő kezét. - Csak vigyél vissza Sharhoz! Siess!

David Laurelnak is kinyitotta az ajtót, de a lány nemet intett, és becsúszott a hátsó ülésre Tamani mellé.

Ölébe vette Tamani fejét, aki úgy bújt hozzá, mint egy gyerek. Folyton felnyögött, amikor David áthajtott egy buckán. A tündérfiú arca sápadt volt, haja összeragadt az izzadságtól. Laurel kérte, hogy nyissa ki a szemét, de Tamani nem engedelmeskedett. A légzése egyre szaggatottabbá vált. Laurel Davidre pillantott, aki addig a visszapillantó tükörből nézte a lányt. - Nem tudnál egy kicsit gyorsabban menni? - könyörgött.

David grimaszolt, és a fejét rázta, - Nem hajthatok gyorsan, Laurel, túl kockázatos. Mit gondolsz, mit szólna a rendőrség, ha meglátnák Tamani? - A lány szemébe nézett a visszapillantó tükrön keresztül. - Olyan gyorsan megyünk, amilyen gyorsan csak merek, ígérem.

Laurel szeme megtelt könnyel, de bólintott. Igyekezett nem gondolni arra, hogy Tamani kezének szorítása a karján egyre gyengébb.

Az út többnyire üres volt, de Laurel lélegezni is alig mert Crescent Cityn és Klamathon keresztül, amikor szembejött velük néhány autó. Egy férfi meg is bámulta. Laurel azon gondolkozott, hogy vajon nem felemás szemeket rejt-e a napszemüveg. Amikor már szinte biztosra vette, hogy a férfi egy troll, akit azért küldtek, hogy befejezze, amit Barnes elkezdett, az autós végre levette róla a szemét, és lekanyarodott egy mellékutca.

Végre megpillantották a bekötőutat, és David letért a főútról. A kövezetlen szakasz rázós volt, de Tamani már nem tiltakozott, amikor áthajtottak egy-egy keréknyomon. Laurel már borzasztóan aggódott, amikor David végre az út végére ért és leparkolt.

- Siess David! - könyörgött suttogva a lány.

David a kocsik másik oldalához rohant, és segített Laurelnak kiemelni Tamani testét. Elcipelték a ház mellett, le az ismerős ösvényen az erdő felé. Ahogy elérték a fákat, Laurel zokogva kiabálni kezdett: - Shar! Shar! Segíts!

Szinte egy pillanat sem telt bele, és Shar máris előlépett egy fa mögül. Ha meg is lepődött, az arcáról semmit sem lehetett leolvasni. - Viszem - mondta nyugodtan. Átvette Tamani testét Laureltől és Daviddól, és a vállára vetette. - Te nem jöhetsz tovább - mondta Davidnek. - Ma legalábbis nem.

David összehúzta a szemöldökét, és Laurelnak nézett. Laurel megölelte. - Ne haragudj! - suttogta a lány, és Shar után indult.

David elkapta a kezét. - Visszajössz, ugye? - kérdezte.

Laurel bólintott. - Ígérem. - Azzal kihúzta a kezét David szorításából, és Tamani élettelen teste után sietett.

Abban a pillanatban, hogy David eltűnt, még több tündér lépett az ösvényre, vállukkal megtámasztva Tamani testét.

Laurel soha nem látott még ilyet: hihetetlenül gyönyörű, álcaruhát viselő férfiak meneteitek előtte. Minden egyes tündér megjelenése növelte Laurelben a reményt. Tamani nincsen egyedül, majdszak találhatnak megoldást, hogy minden rendbe jöjjön. Hinnie kellett ebben. A

menet egy ismeretlennek tűnő, kanyargós ösvényen haladt. Egy őserg fa előtt álltak meg, ami a hűvös őszi idő ellenére sem hullatta el a leveleit.

A tündérek közül néhányan egy a fa törzsén található mélyedéshez érintették a tenyerüket. Végül Shar Tamani kezét is felemelte, és a fához érintette. Egy pillanatig semmi sem történt, senki sem mozdult. Aztán a fa ide-oda kezdett hajladozni, és Laurel meglepetten kiáltott fel, amikor egy repedés jelent meg a tövében. A repedés szélében és hosszában is egyre nőtt, és lassan boltívvé alakult. A levegő szikrázni, csillámlani kezdett, szinte elkápráztatta az embert. Majd felragyogott egy fénycsóva, ami egy pillanatra elvakította Laurelt. Mikor újra kinyitotta a szemét, a csillámló légből egy fehér virágokkal és csillogó ékkövek millióival kirakott aranykapu lett.

- Avalon kapuja? - lehelte Shar felé.

Shar rá sem nézett a lányra. - Állj el az útból! Jön Jamison.

Laurel útját lándzsák zárták el, csak ekkor jött rá, hogy tett néhány önkéntelen lépést előre. Szinte leteperete az az érzés, hogy legszívesebben áttörne a lándzsák között, és a fény felé rohanna. De erőt vett magán, és ott maradt, ahol volt. A kapu megmozdult: nyíltni kezdett. A tündérek mind hátraléptek, hogy helyet engedjenek valakinek. Laurel nem sokat látott, mert a lándzsák útban voltak,

de a szeme megakadt egy smaragdzöld fán, az ég egy ragyogóan kék csíkján és a drágakövekként csillogó napsugarakon. A friss föld aromája lengte körül. De volt ott egy ismeretlen illat is, amit nem tudott azonosítani. Egy ősz hajú férfi állt lobogó ezüstpalástban a csillogó kapu mögött. Laurel nem tudta levenni róla a szemét, amikor a férfi Tamani mellé lépett. Egy ujjával megsimogatta Tamani arcát, és odaintett néhány tündért, akik egy hordágyat tartottak.

Vigyétek gyorsan! - mondta határozottan. - Hervad.

Tamani testét egy puha fehér hordágyra helyezték, és Laurel bénultan figyelte, hogy eltűnnek vele a kapuból áradó fényben. Hinni akart abban, hogy most már minden rendben lesz, hogy látni fogja még. Kizárt dolog, hogy valaki abban a csodákkal teli világban ne gyógyuljon meg.

Amikor felemelte a fejét, látta, hogy az idős tündér őt nézi. - Gondolom, ő az - mondta a férfi. A hangja édes volt és andalító, nem evilági. Úgy ment Laurel felé, mintha lebegne, az arca pedig tökéletesen szabályos volt. Az egész teste ragyogott, meleg, kék szemét ráncok keretezték. De ezek a ráncok nem hasonlítottak Maddie egyenetlen szarkalábjaira. Olyan szimmetrikusan futottak, mint egy tökéletesen felaggatott függöny redői. A tündér gyengéden Laureltre mosolygott, és ettől az utóbbi huszonnégy óra minden keserve semmivé vált.

- Nagyon bátor voltál - mondta Jamison angyali hangján. - Nem hittük volna, hogy ilyen hamar szükségünk lesz a szolgálataidra. De hát mi még a terv szerint manapság?

Laurel a fejét csóválta, és a kapun próbált belesni, melyen keresztül még látta

Tamani feje búbját. - Rendbe., rendbe fog jönni -

- Ne aggódj, Tamani mindig erősebb volt, mint hittük. Főleg miattad. Gondoskodni fogunk róla - azzal Laurel vállára tette a kezét, és egy ismeretlen ösvény felé vezette. - Sétálnál velem egyet?

Laurel még mindig Avalon kapujára függesztette a tekintetét, de ösztönösen válaszolt; - Persze.

Néhány percig csendben sétáltak. Aztán Jamison megállt, megkérte Laurelt, hogy üljön rá egy farönkre, majd ő is mellé telepedett. Olyan közel ültek egymáshoz, hogy a válluk összeért. - Mesélj a trollokról! - kérte Laureltól. - Nyilvánvalóan összeakaszkodtatok velük.

Laurel bólintott, és elmesélte az öreg tündérnek, milyen okos és bátor volt Tamani. Jamison szeme csillogott a tisztelettől, amikor Laurel ahhoz a részhez ért, hogy Tamani akkor sem volt hajlandó elárulni a tündéreket, amikor meglőtték. A saját szerepéről nem akart mesélni, de mégis kiszaladt belőle, hogyan fogta meg a fegyvert, hogy nem tudta rávenni magát a gyilkolásra egészen addig, amíg az élete nem múltott rajta. És hogy még így is inkább volt ez baleset...

- Elmenekült? - kérdezte a tündér. Hangjából nem csendült ki szemrehányás.

Laurel bólintott.

- Nem a te hibád. Ezt te is tudod, ugye? Tamani képzett őrszem, és nagyon komolyan veszi a munkáját. Te viszont gyógyításra születtél, nem gyilkolásra. Azt hiszem, csalódtam volna benned, ha megölted volna Barnest. Akkor is, ha troll.

- De most már tudja. Tudja, hogy ki vagyok.

Jamison bólintott. - Azt is tudja, hogy hol laksz. Ezentúl nagyon óvatosnak kell lenned. Nem csak magad miatt, ott vannak a szüleid is. Kinevezlek téged a védőjüknék. Csak te ismered azokat a titkokat, amelyekkel életben tarthatod őket.

Laurel a kórházi ágyon fekvő apjára gondolt, aki talán most éli utolsó perceit. - Az apám haldoklik. Néhány nap, és ketten maradunk anyával. Nem tudok az lenni, amit elvár tőlem... - vallotta be remegő hangon. Karjára borította az arcát, amikor a kétségbeesés hulláma átsöpört rajta.

Az öreg tündér azonnal magához ölelte, az ezüstpalást olyan puhán borult az arcára, mint a legfinomabb pehelypárna. - Ne feledd, egy vagy közülünk! - suttogta a lány fülébe. - Segítünk neked, ahogy csak tudunk. Jogod van hozzá, ez az örökséged. - Jamison a palástja zsebébe nyúlt, és kihúzott egy sötétkék folyadékkal teli, csillogó üvegcsét. - Nehéz időkre... - mondta. - Ez egy nagyon ritka elixír, egy Ősztündér készítette néhány éve. Kevés olyan gyógyírt készítünk manapság, ami az embereken is segít, de neked most erre van szükséged, és lehet, hogy a jövőben is hasznát veszed. Két csepp a szájába. Annyi elég lesz.

Laurel reszkető kézzel nyúlt az üvegcséért. Jamison odaadta neki, tenyerével rázárva a lány ujjait.

- Nagyon vigyázz rá! - figyelmeztette Laurelt. - Nem biztos, hogy akad olyan Ősztündér, aki elég hatalmas ahhoz, hogy egy ilyen elixírt elkészítsen. Legalábbis egyelőre nem.

Laurel bólintott.

- Még egy valamiben szeretnénk felajánlani a segítségünket. De - ekkor felemelte az ujját - ezt feltételhez kötjük.

- Bármit megteszek - mondta Laurel - őszintén amit csak kívánnak.

- Neked semmit sem kell tenned. Tessék! - mondta az öreg tündér, és kinyitotta a tenyerét. Egy golfabda nagyságú kristály feküdt rajta. - Szeretném ezt felajánlani az anyádnak. - A kristályt Laurel kezébe nyomta. A lánynak eiakadt a lélegzete, amikor megérezte a súlyát.

- Gyémánt?

- Igen, gyermekem. Egy ekkora méretű darab a szüleid minden igényét kielégíti haláluk napjáig. Es íme, az ajánlatunk: Azt már tudod, hogy azért kaptál emberi szülőket, hogy haláluk után te örököld a házat és a földet. - Laurel bólintott, mire a tündér folytatta: - Az elmúlt napok eseményei még fontosabbá tették a küldetésedet. A tulajdonosváltásnak minél előbb meg kell történnie. Ezt a gyémántot megkapják a szüleid, ha a földet a te nevedre íratják abban a pillanatban, ahogy apád jobban lesz. Azt, hogy mit és mennyit mondasz el nekik, rád bízunk. - Ekkor szigorúvá vált a hangja. - Létfontosságú, hogy a te tulajdonodban legyen a föld, Laurel. Hajlandóak vagyunk jó árat fizetni azért, hogy ez megtörténhessen.

Laurel ismét bólintott, és zsebre vágta a gyémántot. - Biztos vagyok benne, hogy nem fognak ellenkezni.

- Remélem, hogy igazad van - mondta Jamison. - Sietned kell, Laurel. Apádnak nem napjai, hanem talán csak órái vannak hátra.

- Köszönöm - suttogta Laurel, és elindult.

- Laurel?

- Igen?

- Remélem, hogy hamarosan újra látlak. Nagyon hamar - tette hozzá az öreg tündér. A szeme ragyogott, és szája gyengéd, bölcs mosolyra húzódott.

HUSZONNÉGY

LAUREL EGY ÓRÁVAL KORÁBBAN el sem tudta volna képzelni, hogy az út Brookings és Orick között még annál is hosszabbnak tűnhet, mint amikor Tamanit a karjaiban tartotta. De most, hogy csak Daviddal ült a kocsiban - és zsebében ott lapult a két kincs a mérföldek nem akartak elfogyni a kocsi alól. Az öreg tündér szavai visszhangzottak a fejében: apának nem napjai, talán csak órái vannak hátra. Órákat mondott, többes számban, de vajon mit értett ez alatt? Mégis mennyire kell sietnie? Laurel hol kivette a kis üvegcset a zsebéből, hogy a kezében melengesse, hol visszacsúsztatta, nem tudta eldönteni, hol van nagyobb biztonságban. Végül a zsebe mellett döntött, már csak azért is, mert el akarta kerülni David kérdéseit, amelyekre úgysem válaszolhatott volna.

De David egyelőre nem mondott semmit. Csak megölelte Laurelt, amikor az kitántorgott az erdőből, kinyitotta a kocsiajtót, és annyit kérdezett: - A kórházba?

Azóta ki sem nyitotta a száját. Laurel hálás volt ezért a hallgatásért. Még nem jutott dűlőre az ügyben, hogy mennyit mondjon el a fiúnak abból, amit megtudott. Hetekkel korábban megígérte Davidnek, hogy mindent elmond neki, amit Tamanitól hall, hacsak nem titokról van szó. Bár akkor úgy gondolta, hogy azokat a titkokat úgysem kötik az orrára.

Most viszont sok mindent megtudott. Tudta, hol van az átjáró, és hogy minden troll gond nélkül megölné őt is és a szeretteit is, hogy odajuthasson. Ha elmondja Davidnek, őt is veszélybe sodorja.

Tehát az a legjobb, ha nem mond semmit.

David végre bekormányozta az autót a kórház parkolójába, és felnézett a magas, szürke épületre. - Szeretnéd, hogy veled menjek?

Laurel a fejét rázta. - Á, nézd meg, hogy nézünk ki! Ha egyedül megyek be, talán nem vonom magamra a figyelmet. - Legalábbis nem annyira, tette hozzá magában.

- Akkor itt maradok, és felhívom anyámat. - David tétován a kezébe vette Laurel ujjait. - Néhány óra múlva vissza kell mennem Crescent Citybe. Anyám már így is a plafonon van. Hagyott vagy húsz üzenetet. De ha szükséged lenne valamire... tudod, hogy hol találsz meg.

- Nemsokára lejövök elköszönni tőled. De most látnom kell az apámat.

- Adtak valamit, ami megmentheti, ugye?

Laurel szeme megrejt könnyel. - Ha nem késtem el...

- Akkor szaladj... itt várok rád.

Laurel áthajolt az ülésen, megölelte a fiút, majd kinyitotta az ajtót, és eltűnt a kórház kapuja mögött.

- 168-

Megpróbált feltűnés nélkül beosonni. A pólóját a Chetco folyó partjának sára szennyezte, és elfelejtette visszakérni a dzsekijét Daviddal, hogy eltakarhassa. Ráadásul a haja kócos volt, a nadrágja kiszakadt a jobb térdénél, és még mindig azokat a fura mokaszinokat viselte.

Szerencsére a folyó kimosta David véré a pólóból. Az arcát sem borították zúzódások, nem úgy, mint Davidet. Illetve nem látszanak, gondolta magában, és megérintett egy különösen érzékeny pontot az arccsontja felett.

Sikerült elérnie az apja szobájáig anélkül, hogy bárki megszólította volna - bár néhányan szúrós pillantásokat vetettek rá. Vett egy mély lélegzetet, és kinyitotta az ajtót. Bekukkantott a függöny résén, és látta, hogy az anyja az apja combjára hajolva alszik. A szobát ismerős hangok töltötték be: a szívmonitor pittyegése, az orrszondába pumpált oxigén halk sziszegése, és a felfújódó vérnyomásmérő zúgása az apja karján. De korántsem nyújtott az egész olyan kísérteties látványt, mint az elmúlt három hétben, sőt, Laurelnak nagy kő esett le a szívéről. Az apja él. Alig-alig, de él.

Az anyja felébredt. - Laurel? Laurel! - Szédelegve felállt, a lányához botladozott és megölelte. - Hol voltál? Ügy megijedtem, amikor nem jöttél vissza az éjjel. Azt hittem... nem is tudom, hogy mit hittem. Milliónyi szörnyűséges dolgot egyszerre - rázta meg Laurel vállát. - Ha nem lennék ilyen boldog, hogy itt vagy, egy hónap szobafogságra ítélnék! - Sarah hátralepett, és alaposan szemügyre vette gyermekét. - Veled meg mi történt? Borzalmasan nézel ki.

Laurel odabújt az anyjához, vágyott az ölelésére - arra az ölelésre, amit majdnem örökre elveszített, amikor alámerült a Chetco folyó iszapos vizében. - Hosszú volt az éjszaka... - mondta remegő hangon, és sírni támadt kedve.

Sarah szorosán megölelte, Laurel meg az anyja válla felett az apjára pillantott. Olyan régóta fekszik abban az ágyban, hogy szinte elképzelhetetlen, hogy egyszer felébred és felkel. Laurel hátralepett. - Hoztam valamit apának - nevetett. - Sőt, neked is hoztam valamit. Ha az ember elutazik, soha ne térjen haza ajándékok nélkül, nem igaz? - Sarah meglepetten nézett a lányra, míg az vidáman kuncogott.

Laurel átment az ágy másik oldalára, és odahúzott egy állítható széket az apja fejéhez. - Ne engedj be senkit! - mondta az anyjának, és előhúzta az üvegcsét a zsebéből.

- Laurel, az meg mi.... ?

- Nyugi, anya! Ettől jobban lesz. - Laurel lecsavarta a kupakot, és felszívott egy kis folyadékot a cseppentőbe. Azután apja fölé hajolt, és nagyon óvatosan két ragyogóan kék cseppet a szájába cseppentett. Aztán apja sápadt arcára meredt, és még egy cseppel megpróbálkozott. Ártani nem árthat. Felnézett az anyjára; - Meg fog gyógyulni.

Laurel anyja tátott szájjal bámulta a lányát. - Honnan szerezted?

Laurel fáradtan rámosolygott. - Meg sem kérdezted, neked mit hoztam - kerülte meg a kérdést.

Sarah egy karosszékre roskadt, Laurel meg átült mellé a kisszék- kel. Néhány másodpercig hallgatott, nem igazán tudta, hol fogjon bele a mondókájába. Tényleg, hol van egy ekkora sztorinak az eleje? Az órára nézett, és megköszöri a torkát.

- Mr. Barnes nem fog idejönni ma reggel. - Sarah előredőlt, hogy mondjon valamit, de Laurel folytatta, nem hagyta az anyját szóhoz jutni. - Sohasem fog idejönni, anya. Remélem, hogy soha az életben nem fogjuk őt még egyszer látni. Ő nem az, akinek gondolod.

Sarah arca elsápadt. - De... de a föld, a pénz, én nem tudom, hogyan... - hebegte, majd elhallgatott és sírva fakadt.

Laurel a karjára tette a kezét. - Minden rendbe jön, anya. Minden rendben lesz.

- De Laurel, ezt már túltárgyaltuk! Nincs más megoldás.

Laurel elővette a gyémántot a másik zsebéből, és a tenyerére helyezte. - Hogyne lenne.

Sarah hol Laurel arcára, hol a gyémántra pillantott. - Ezt honnan vetted, Laurel? - kérdezte nagyon szigorúan, és már nem tudta levenni a szemét az érdes felületű, csillogó drágakőről.

- Megkértek, hogy terjesszek elő egy ajánlatot neked.

- Laurel, megijesztesz - mondta az anyja enyhén remegő hangon.

- Semmi baj. Ne félj! Minden rendben van. Van... - kezdett bele tétován — ...izé, van valaki, aki azt akarja, hogy a föld és a ház a mi tulajdonunkban maradjon. Illetve ennél többet akar: azt, hogy az én tulajdonomba kerüljön. Neked adják ezt a gyémántot, ha a földet az én nevemre íratjátok.

Sarah csendesen figyelte a lányt. - A te nevedre?

Laurel bólintott.

- Cserébe ezért? - mutatott a drágakőre.

- Pontosan.

-És az apádat is megmentik?

- Igen.

- Semmit sem értek.

Laurel a gyémántra bámult. Az Orickből Brookingsba vezető úton képtelen volt eldönteni, mit mondjon az anyjának. Most elérkezett a nagy pillanat, és még mindig tétovázott. - Anya? Én... én nem olyan vagyok, mint te.

- Hogy érted ezt? Hogyhogymé nem vagy olyan, mint én?

Laurel felállt, és az ajtóhoz sietett. Becsukta, és azt kívánta, bárcsak zár is lenne rajta. - Soha nem gondolkodtál el azon, mitől vagyok olyan más, mint a többi gyerek?

- Nem vagy más. Csodálatos vagy és gyönyörű. Nem is értem, miért kételkedsz ebben hirtelen.

- De elég furcsák a táplálkozási szokásaim.

- Viszont mindig egészséges voltál. És...

- Nincsen pulzusom.

- Már megbocsáss?

- Nem vérzek.

-Laurel, ez nevet...

- Nem, nem az. Mikor vágtam meg magamat utoljára? Mikor láttál vérezni utoljára? - emelte meg a hangját.

- Én... én... - Sarah körülnézett, hirtelen teljesen összezavarodott. - Nem emlékszem... - mondta erőtlenül.

Abban a pillanatban minden a helyére került Laurel életében. - Nem emlékszel... - mondta halkán. - Hát persze, hogy nem emlékszel. - A tündérek sohasem hagynák, hogy az anyja emlékezzen azokra a pillanatokra, amikor valamit gyanúsnak vélt. Arra a több száz pillanatra, amikor azt érezhette, hogy valami nincs rendjén. Laurel hirtelen elgyengült. - Anya, annyira sajnálom...

—» 170 —

- Laurel, mióta beléptél ebbe a szobába, egy szót sem értek abból, amit mondasz.

- Sarah? - A gyenge, rekedt hangra mindketten felkapták a fejüket.

- Mark! Mark, magadhoz tértél! - mondta Laurel anyja sírva, és már meg is feledkezett a lelkében uralkodó zűrzavarról. Anya és lánya megálltak az ágy fejénél, és megragadták az ébredező férfi kezét.

Apa szeme lassan körbejárt a kórtermen, a pillantása megpihent az orvosi műszereken, amelyek ott sziszegtek, kattogtak, csipogtak a feje mellett. - Hol a fészkes fenében vagyok? - kérdezte érdes hangon.

Amikor Laurel az anyja egyik tiszta blúzában visszatért a parkolóba, David a csomagtartón ücsörgött. - Minden oké? - kérdezte csendesen.

Laurel mosolygott. - Igen. Vagy legalábbis hamarosan minden rendben lesz.

- Apád magához tért?

Laurel lágyan elmosolyodott és bólintott. - Még mindig nincs teljesen magánál a morfium és a rengeteg nyugtató miatt, de ahogy azok kitisztulnak a szervezetéből, akár haza is mehet. - Felült a csomagtartóra David mellé. A fiú átkarolta. Laurel a vállára hajtotta a fejét.

- Anyukád mit szólt? - kérdezte Laurel.

David nevetett, - Hát, nem sokat, mivel folyamatosan hazudtam neki. Azt mondtam neki, hogy az autóban hagytam a telefont, és hogy a kórteremben aludtunk. - A kezében tartott telefonra nézett. - Végül is, a fele igaz.

Laurel a szemét forgatta.

- Egy darabig prédikált, hogy felelőtlen vagyok, de nem tiltott el a vezetéstől. Biztosan miattad. Tudja, hogy neked segíték.

- Aha - sóhajtott Laurel. David anyukája tehát a sztori negyedét sem ismeri.

- Azt viszont nem tudom, mit fog szólni ehhez - mutatott a fiú egy lila zúzódásra az arcán. - Meg ehhez - nézett a karján lévő vágásra. - Tuladonképpen nem ártana egy tetanuszinjekciót kérnem, a fene se tudja, mi minden volt abban a folyóban. Talán össze is kell varrni - nevetett fel komoran. - Muszáj lesz kitalálnom valami hihető magyarázatot.

Laurel a mély, széles vágásra meredt, majd döntött. Ki érdemelne meg jobban Davidnél? Előhúzta az elixíres üveget a zsebéből, és lecsavarta a kupakot.

- Mit csinálsz? - kérdezte David.

- Csitt! - suttogta Laurel, és elfordította David fejét, hogy hozzáférjen az arcán lévő zúzódáshoz. Az elixírből egy cseppet az ujjára cseppentett, és belemasszírozta a lilás véraláfutásba. - Ez lehet, hogy csípni fog - figyelmeztette a fiút, mielőtt a második cseppet közvetlenül a sebre ejtette volna.

Mire visszatette az üvegcsét a zsebébe, a véraláfutás szinte teljesen eltűnt, David pedig tátott szájjal bámulta a vágást, amely a szeme láttára váltott vörösről rózsaszínre. Még néhány perc, és látszani sem fog.

- Ezt adtad az apádnak is? - kérdezte a fiú, még mindig a halványodó vágásra meredve.

Laurel bólintott.

David elvigyorodott. - Hát, akkor nemsokára rendbejön! Ami jó hír! - mondta, majd tettetett duzzogással hozzátette: - Már unom, hogy úgy bánsz velem a könyvesboltban, mint egy rabszolgával! Nekem is vannak jogaim, ugye tudod? - Amikor Laurel rácsapott a vállára, felnevetett. Lefogta a lány kezét, aztán mind a ketten elhallgattak.

- Mikor jössz vissza? - kérdezte David.

Laurel vállat vont. - Nem hiszem, hogy sokáig benn tartják apát. Talán már a hétvégére hazaengedik.

- Szerinted az a cucc mindent meggyógyít?

- Biztos vagyok benne.

David mosolyogva végigsimított a karján. - Én is. - Azután hirtelen elhallgatott. - Mit mondtál az anyukádnak?

Laurel felsóhajtott. - El akartam mondani neki az igazságot, de akkor apa felébredt. Valamit mondanom kell majd neki. De fogalmam sincs, hogy mit.

- Szerintem az igazságot mondd el neki. Na, jó, talán nem mindent. A trollról én nem beszélnék. Képzeld, mi lenne, ha megtudnák, hogy egy gyilkológépet engedtek be a házukba.

Laurel bólintott.

- De rólad tudniuk kell az igazságot. Legalább otthon ne kelljen rejtőzködnöd.

Az ujjai összefonódnak, és David megszorította a lány kezét. - Tündérek, trollok, mi más lehet még odakint, amiben sohasem hittem? Ja, varázsgyógyszerek, nyilvánvalóan. Köszí.

- Ez így fair - válaszolta Laurel. - Sok mindenem átmentél miattam. És ez alatt nem csak a troll fiaskót értem.

- Tudtam, mi várhat rám, amikor belevágtam a dologba - vont vállat a fiú. - Na, jó, nem mindent, de azt tudtam, hogy te más vagy. Már abban a percben, amikor először megláttalak, tudtam, hogy van benned valami... valami különleges - vigyorgott. - És igazam volt.

- Különleges? - kötekedett Laurel. - Te így hívod?

- Igen - erősködött David. - így hívom. - A lány kezéért nyúlt, megfordította, és megsimogatta. Csendesen figyelte Laurelt néhány másodpercig, majd felemelte a lány kezét, és magához húzta a fejét. Laurel nem tiltakozott, amikor a fiú ajka az övéhez ért, puhán, mint a nyári szellő. Azután David hátrébb lépett, és Laurel szemébe nézett.

Laurel nem szólt egy szót sem, nem bátorította. Ha a fiú úgy dönt, hogy hajlandó belekeveredni mindabba, amivé az ő élete lett, legyen ez teljesen az ő döntése. Ő maga tudta, hogy mit akar, de ez már nem csak róla szólt.

Rövid tétovázás után David még szorosabban ölelte magához Laurelt, és újra megcsókolta, most már hosszabban. Laurel felsóhajtott a megkönnyebbüléstől, amikor a fiú karja a derekára fonódott. Az ajka meleg volt, puha és gyengéd - éppen olyan, mint David maga.

Azután csak álltak ott, kéz a kézben. Egyikük sem szólt egy szót sem. Nem is volt szükségük szavakra. Laurel elmosolyodott, és megsimogatta a fiú arcát, aztán lecsusszant a motorháztetőről.

David beült a vezetőülésbe, de nem vette le a szemét Laurelről, Laurel integetett, és az autó kifordult a parkolóból, végighajtott az úton, fel a 101-esre, vissza a normális életbe.

HUSZONÖT

- BIZTOSAN NEM AKAROD, HOGY VELED MENJEK? - kérdezte Sarah, amikor lefordultak a rázós mellékútra,

- Nem hiszem, hogy eljönnek, ha meglátnak - mondta Laurel

- De biztonságban leszek - mosolygott a sűrű erdő irányába. - Számomra ez a legbiztonságosabb hely az egész világon. - Az utóbbi három napot azzal töltötte, hogy meggyőzze a szüleit, hogy ő valójában tündér, a ma reggeli műsor pedig arról szólt, hogy az lesz a legjobb, ha a szülők elfogadják a tündérek ajánlatát. Bár Marknak és Sarahnak voltak kétségei, az a tény, hogy a tündérek megmentették Markot, sokat nyomott a latban, és gyengítette az ellenállásukat. Az is segített, hogy az előzetes becslések alapján a felajánlott gyémánt értéke csaknem nyolcszázezer dollár volt.

Laurel előrehajolt, és megölelte az anyját. - Visszajössz, ugye? - kérdezte Sarah.

Laurelnek eszébe jutott, hogy David is ugyanezt kérdezte tőle, és elmosolyodott. - Persze, anya. Visszajövök.

Kiszállt az autóból, és beszívta a hús levegőt. Az eget sötétszürke fellegek borították, lógott az eso lába. De Laurel nem tekintette ezt rossz ómennek. - Végül is közeleg a tél - morogta az orra alatt. Ennek ellenére úgy szorította a melléhez a táskáját, amiben a mokaszin lapult, mintha az megvédhetné az esetleges rossz hírektől.

Nem lehet rossz hír! Egyszerűen nem lehet! Belépett az árnyékos rengetegbe, és elindult a folyóhoz vezető ösvényen. Tudta, hogy tündér őrszemek vigyázzák a lépteit, de nem merte hívni őket - még abban sem volt biztos, hogy kijönne bármi hang a torkán.

Amikor odaért a rohanó patakhoz, letette a táskát arra a kőre, amelyen akkor üldögélt, amikor először találkozott Tamanivai. Most is leült, és várt. Csak várt.

- Szia Laurel!

Bárhon felismerte volna ezt a hangot! Hiszen az utóbbi négy nap alatt folyton ez kísértett az álmaiban. Nem, ez így nem igaz. Inkább az utóbbi két hónapban. Megfordult, és Tamani karjaiba vetette magát. A megkönnyebbülés könnyei átáztatták a tündérfiú ingét.

- Hmm... talán többször kellene lelövetnem magam - mondta Tamani, és szorosan megölelte a lányt.

- Soha többé ne merészed lelövetni magad! - parancsolta Laurel, és arcát a fiú ingének redői közé fúrta. Mindig olyan finom anyagból készült felsőket viselt. Laurel úgy érezte, hogy legszívesebben az örökkévalóságig így maradna. Tamani a haját simogatta, majd a vállát, letörölt egy könnycseppet a halántékáról - mintha ezer keze lett volna. Eközben halk, Laurel számára ismeretlen szavakat mormolt, amelyek úgy simogatták a lány lelkét, mint még soha semmi. Nem számított, hogy Tamani nem képes nagy varázslatokra - ő maga volt a varázslat.

Aztán Laurel végre elengedte a fiút, felnevetett és letörölte a könnyeit. - Olyan boldog vagyok, hogy látlak! Teljesen felépültél? Még csak négy nap telt el.

Tamani vállat vont. - Hát, még sajnok itt-ott, egyelőre még lábadozom, nem dolgozni jöttem. Tudtam, hogy idejössz, és itt akartam lenni, amikor megérkezel - mondta, és a lány füle mögé simított egy rakoncátlan fűrtöt.

-Én.. . én... én ezeket hoztam vissza - dadogta Laurel, és felemelte a táskát a mokaszinnal. Tamani közelségébe mindig beleremegett.

Tamani a fejét rázta. - Neked csináltam őket.

- Hogy segítsenek emlékezni rád? - kérdezte Laurel, és megérintette a nyakán lógó apróska gyűrűt.

- Emlékeztetőkből sohasem lehet elég - nézett körül Tamani a kis tisztáson. Megköszörülte a torkát. - De legyünk túl a hivatalos részen. Azért is vagyok itt, hogy megkérdezzem, mit szólnak a szüleid az ajánlathoz.

- Szerintem tetszik nekik - mondta Laurel ugyanazon a hamis hivatalos hangon. - Elintézik a papírmunkát, amilyen gyorsan csak lehet - folytatta, miközben a szemeit forgatta. - Azt hiszem, ez lesz a karácsonyi ajándékom.

Tamani egy kicsit közelebb vonta magához a lányt. - Tűnjünk el innen! - mondta. - A fának is füle van...

- Nem a fák lesznek azok.... - mondta Laurel cinikusan.

Tamani kuncogott. - Talán tényleg nem. Erre gyere!

Megfogta a lány kezét, és elindultak egy ösvényen, ami jobbra-balra kanyargott, de mintha nem vezetett volna sehová.

- Apád jól van? - kérdezte Tamani, és megszorította a lány kezét.

Laurel mosolygott. - Ma délután kiengedik. Holnap reggel már bent akar lenni a boltban. - Aztán hirtelen észbekapott. - Ezért is jöttem. Néhány óra múlva elindulunk Crescent Citybe. Én... nem tudom, mikor jövök vissza legközelebb - mondta, le sem véve a szemét a cipője orráról.

Tamani megfordult és Laurelre nézett. Volt valami a tekintetében, amit Laurel nem igazán tudott mire vélni. - Azért jöttél, hogy elbúcsúzz?

Olyan durván hangzott így, kimondva. Laurel bólintott. - Egyelőre.

Tamani meztelen lábával a lehullott leveleket rugdosta. - Ez meg mit jelentsen? Davidet választod helyettem?

Laurel nem azért jött ide, hogy Davidről tárgyaljon. - Bárcsak másképpen alakultak volna a dolgok, Tamani. De most nem élhetek a te világodban. Az enyémben van rám szükség. Mégis, mit tehetnék? Kérjem meg anyát vagy Davidet, hogy alkalomadtán hozzon ide, hogy találkozhatassak a pasimmal?

Tamani megfordult, és tett néhány lépést. Laurel a nyomába eredt.

- Írjak neked levelet? Vagy telefonáljak? Nem igazán tudom, mit tehetnék.

- Például maradhatnál - mondta Tamani olyan halkán, hogy Laurel alig hallotta.

- Maradjak?

- Élhetnél itt... velem - hadarta Tamani, nem hagyva a lányt szóhoz jutni. - Te leszel ennek a földnek a tulajdonosa. Házaid is van. Maradhatnál!

Laurel fején átfutott néhány ragyogó kép: itt élni Tamanival... De gyorsan félresöpörte őket.

- Nem, Tam. Nem lehet.

- Azelőtt éltél már itt. És minden olyan jó volt!

- Jó? Milyen jó? Állandóan figyeltetek, és a szüleimnek úgy adagoltátok a memória elixírt, mint a csapvizet!

Tamani makacsul a földet nézte. - Hát rájöttél?

- Ez volt az egyetlen logikus magyarázat.

- Én sem örültem neki, ha ez számít.

Laurel mély lélegzetet vett. - Én... én is kaptam az elixírből? Úgy értem, amikor itt laktam?

Tamani nem tudott a lány szemébe nézni. - Néha.

- Tőled is kaptam? - kérdezte Laurel gyanakodva.

Tamani tágra nyílt szemmel bámult rá, aztán megrázta a fejét. - Nem tudtam megtenni - hajolt közelebb a lányhoz, és olyan halkán beszélt, hogy az alig hallotta. - Egyszer kellett volna. De nem tudtam megtenni.

- Mi történt?

Tamani megvakarta a nyakát. - Megőrülök attól, hogy semmire sem emlékszel.

- Sajnálom.

A tündérfiú vállat vont. - Nagyon fiatal voltál. Én egy hete lehettem itt. Figyelmetlen voltam, és hagytam, hogy megláss.

- Megláttalak?

- Igen. Emberi időszámítás szerint talán tízéves lehettél. A számra tettem az ujjamat, mutattam, hogy hallgass, és eltűntem egy fa mögött. Néhány percig még kerestél, de egy óra múlva már nem emlékeztél az egészsre.

Laurel hosszú ideig hallgatott. - De... de emlékszem. Egy kicsit. Az te voltál?

Tamani szemében öröm csillogott. - Emlékszel?

Laurel félrenézett. - Egy kicsit - mondta csendesen. Megköszöri a torkát. - Es a szüleim? Őket kábítottad?

Tamani felsóhajtott. - Néha. Muszáj volt - tette hozzá, mielőtt Laurel vitatkozni kezdett volna vele. - Ez volt a dolgom. De csak kétszer vagy háromszor. Mire én idejöttem, már sokkal ügyesebb voltál. Nem kellett hetente egyszer bekötözzünk. Amikor a szüleid túl közel jártak ahhoz, hogy felfedezzenek bennünket, igyekeztem másra bízni a dolgot - vonta meg a vállát. - Én mindig azt mondtam, hogy hülyeség az egész.

Laurel ismét hallgatott egy darabig. - Kösz - bökte ki végül.

- Ne haragudj! Minden más lenne most, ha maradnál. Tudsz mindenről. A szüleid is tudják. Soha többé nem kellene ezt tennünk velük.

Laurel a fejét rázta. - A szüleimmel kell maradnom. Veszélyben vannak. Nagyobb veszélyben, mint bármikor. Én kaptam a feladatot, hogy vigyázzak rájuk. Nem fordíthatok nekik hátat. Emberek. A te szemedben talán nem érnek annyit, de én szeretem őket és nem hagyom, hogy az első troll, aki megéri az illatukat, legyilkolja őket. Ez nem történhet meg!

- Akkor minek jöttél ide? - kérdezte Tamani keserűen.

Laurelnek szüksége volt néhány másodpercre, hogy úrrá legyen az érzelmein. - Hát nem érzed, mennyire szívesen maradnék? Szeretem ezt az erdőt. És szeret... - nyelt egyet - szeretek veled lenni. Tudok Avalonról, érzem a kisugárzását a fák között. Minden alkalommal, amikor elmegyek innen, azon csodálkozom, miért is teszem.

- Akkor miért mész? - Tamani hangja kövelőzövé vált. - Maradj itt! - mondta, és megragadta a lány kezét. - Maradj velem! Elviszlek Avalonba. Avaionba! Hallod, Laurel? Eljuthatsz oda. Együtt elmehetünk.

- Hagyd abba! Tamani, nem lehet! Most nem élhetek a te világodban.

- De hiszen ez a te világod is!

Laurel erőtlően bólintott. - Az én világom is - mondta megadóan. - A családom élete múlik rajtam. Az emberi életemet kell élnem!

- Daviddal - mondta szárazon Tamani.

Laurel idegesen rázta a fejét. - Igen, ha tudni akarod! David nagyon fontos a számomra. De már megmondtam, hogy ez az egész nem arról szól, hogy választok közötted és David közötti. Nem azt próbálom eldönteni, ki lehet életem igaz szerelme, Nem erről van szó!

- Számodra talán nem.

Tamani hangja csendes volt, szinte alig hallható, de a belőle áradó szenvedély szíven ütötte Laurelt.

- Mit akarsz, Laurel? Mindent megtettem, amit csak tudtam! Még le is lövtem magam, hogy megvédjelek. Mondd meg, hogy mit akarsz, és én megteszem! Bármilyen legyen is az. Csak maradj!

Laurel alig bírta a tündérfiú szemébe nézni. Olyan mély érzelmeket látott benne, amilyeneket még sohasem tapasztalt, sohasem látott. Kiszáradt a szája, alig tudott megszólalni. - Miért szeretsz engem ennyire, Tamani? - Ezt a kérdést már hetek óta szerette volna feltenni. - Hiszen nem is ismeresz.

Megdördült felettük az ég. - Mi van... mi van, ha azt mondom, hogy ez nem igaz?

A beszélgetés veszélyes területre tévedt. Laurel nem volt biztos abban, hogy van ereje szembenézni ezzel a veszéllyel. - Hogyhogy nem igaz? - suttogta.

A tüzes tekintet szinte beleégett a szemébe. - Mi van, ha azt mondom, a mi életünk már jóval korábban összefonódott? - Tamani az ujjait Laurel ujjai közé csúsztatta, és felemelte a kezét. Laurel az összekulcsolódó kezeket nézte. - Nem értem.

- Mondtam neked, hogy hétéves voltál, amikor az emberek közé küldtünk. De tündérvilágban egy hétéves szellemileg sokkal idősebbnek számít, emlékszel? Volt egy másik életed, Laurel. Voltak barátaid. - Tamani ekkor elhallgatott, és Laurel látta, hogy alig tud uralkodni magán. - És ott voltam én is... - A hangja alig volt több suttogásnál. Ismertelek, Laurel, és te is ismertél engem. Barátok voltunk, nagyon jó barátok! Én... én kértelek, hogy ne menj, de te azt mondtad, hogy ez a kötelességed. A kötelesség és a felelősség szavakat tőled tanultam. - Tamani lepillantott, és Laurel kezét a mellkasára helyezte. - Azt mondtad, hogy megpróbálsz majd emlékezni rám, de mindent elfeledtetek veled. Amikor először rám néztél, és nem ismertél fel, azt hittem, belehalok,

Laurel szeme megtelt könnyel.

- Hazudtam neked... úgy értem, a gyűrűről - mondta Tamani komolyan. - Nem egy akármilyen gyűrűt adtam neked. A tied volt. Te adtad nekem, hogy őrizzem meg addig, amíg el nem jön az idő, hogy visszakaphasd. Azt gondoltad... azt remélted, hogy segít majd emlékezni a régi életedre - vonta meg a vállát Tamani. - Nyilván nem működik a dolog, de megígértem, hogy megteszem.

Hideg esőcseppek verték Laurel karját, míg Tamanit hallgatta.

- Én sohasem mondtam le rólad, Laurel. Megesküdtem, hogy megtalálom a módját annak, hogy visszatérhessek az életedbe. Őrszem lettem, amint tehettem, és mindent megmozgattam, hogy ehhez a kapuhoz kerülhessek. Jamison segített. Többel tartozom neki, mint amennyit valaha képes leszek visszafizetni. - Tamani az arcához emelte Laurel kezét és megcsókolta. - Évekig figyeltelek. Láttam, miként fejlődsz kicsi lányból fiatal tündérré. Amikor kicsik voltunk, te voltál a legjobb barátom, és azóta is melletted töltöttem minden napomat. Hát annyira hihetetlen, annyira elképzelhetetlen, hogy beléd szerettem?

A tündérfiú csendesen felnevetett. - Kijártál ide a patakhöz, hoztad a gitárodát és énekeltél. Én egy fán ültem és hallgattalak. Ez volt a kedvenc időtöltésem. Olyan gyönyörűen énekelsz!

Tamani haja nedvesen, csapzottan hullott a homlokába. Laurel végignézett a fiún: puha, fekete térdnadrágján, a mellkasára simuló zöld ingen, a szimmetrikus arcon, amely tökéletesebb volt minden emberi arcnál. - Ilyen régóta vársz rám? - suttogetta.

Tamani bólintott. - Tovább is hajlandó vagyok várni. Egy nap eljössz Avalonba, és amikor elérkezik az az idő, megmutatom neked, mi vár rád mellettem az én világomban, a mi világunkban. Haza fogsz térni velem - jelentette ki, és kezei közé vette a lány arcát.

Laurel szemében könnyek égtek. - Ezt nem tudhatod, Tamani.

A tündérfiú idegesen megnyalta a szája szélét, és egy erőltetett mosoly futott át az arcán. - Nem - mondta rekedten - tényleg nem.

Kezei, amelyek egy pillanattal azelőtt még jéghidegek voltak, mintha most felmelegedtek volna a szemében parázsló szenvedélytől. A hüvelykujjával a lány arcát simogatta. - De hinnem kell benne. Remélnem kell!

Laurel szerette volna kijózanítani, szerette volna azt mondani neki, hogy maradjon a realitás talaján, ne reménykedjen olyasmiben, ami talán sohasem fog megtörténni. De képtelen volt arra, hogy kimondja ezeket a szavakat. Még számára is idegenül hangzottak.

- Várni fogok Laurel, addig várok, ameddig kell. Sohasem mondtam le rólad. - Tamani a lány homlokára forrasztotta az ajkát. - És soha nem is fogok!

Még szorosabban öleke magához Laurelt. Egyikük sem szólt egy szót sem. Egyetlen tökéletes pillanat erejéig senki és semmi sem létezett számukra ezen a kis helyen kívül, ott az ösvényen. - Gyere! - ölelte meg Tamani még egyszer. - Anyukád aggódni fog.

Kéz a kézben sétáltak végig a kanyargós ösvényen. Laurel már tudta, merre járnak. - Itt el kell válnunk - mondta Tamani pár méterre a fák vonalától.

Laurel bólintott. - De nem örökre - ígérte.

- Tudom.

Laurel megfogta az ezüzláncot, amelyen a magoncgyűrű lógott, és nézegetni kezdte. A gyűrű jelentősége új érteimet nyert. - Gondolni fogok rád, ahogy megígértem.

- Én is gondolni fogok rád, ahogy eddig. Mindennap - mondta Tamani. - Viszlát Laurel!

A tündérfiú megfordult, és elindult visszafelé a kanyargós ösvényen. Laurel a szemével követte. Úgy érezte, hogy minden lépés a szívéből tép ki egy darabot. A zöld ing már majdnem eltűnt a fák mögött. Laurel összeszorította a szemét.

Amikor kinyitotta, Tamani már nem volt ott.

Az erdő varázsa is eltűnt vele együtt. Az a varázs, ami a titokzatos kapun keresztül sugárzott. A fák csak fák voltak, élettelenek, némák.

- Várj! - suttogta a lány. Lépett egyet, majd rohanni kezdett. - Nem! - szakadt ki belőle a kiáltás, miközben az útjában álló ágakat hajtotta félre. - Tamani, várj! - Tovább futott, és a szeme a fákat kutatta. - Tamani, kérlek! - Rohant és rohant, kétségbeesetten vágyva arra, hogy a zöld ing valahol felbukkanjon.

Aztán Tamani egyszer csak megjelent, félszegen Laurel felé fordult, arcán óvatos kifejezéssel. Laurel nem állt meg, le sem lassított. Amikor a tündérfiúhoz ért, megragadta annak ingét, magához húzta és a száját a fiúéra szorította. Forróság futott át a testén, miközben Tamani fejét még közelebb vonta. Tamani karja köré fonódott. A testük olyan harmóniában fonódott össze, amelynek tökéletességét Laurelnek eszébe sem jutott megkérdőjelezni. Ajkain érezte a fiú ajkainak édességét, és Tamani olyan szorosan ölelte magához, mintha a testébe próbálná húzni.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

EGY KÖNYV MEGJELENTETÉSÉNÉL a szerző csak egy fogaskerék. Több embernek is tartozom végtelen hálával. A hihetetlen ügynökömnek, Jodi Reamernek: hol is tartanék nélküled? A szerkesztőmnek, Tara Weikumnak: nincs senki rajtad kívül, aki tökéletesebb formát adhatott volna ennek a könyvnek. Örök hála Erica Sussmannek a folyamatos segítségért, köszönöm, hogy kitartottál mellettem. Köszönet Tara asszisztensének, Jocelyn Daviesnek is, akinek ragyogó mosolya és segítőkészsége nem maradt észrevétlen. A Harper egész csapata szuperebbnél is szuperebb volt. Külön köszönet Melissa Ditmarnak, Liz Frew-nak, Cnстина Gilbertnek, Andrea Peppenheimernek és Dina Shermannek, akik mindent megtettek azért, hogy otthon érezzem magamat kiadói berkekben. Laura Káplánról sem feledkezhetem meg, aki olyan sokat dolgozott. És mennyi munka vár még rá! A Harper a legjobb hely a világon.

És hol lennék a régi barátok nélkül, akik a kezdetektől fogva velem voltak? Köszönet David McAfee-nek, Pat Woodnak, Michelle Zinknek és John Zakournak, akik akkor is hittek bennem, amikor én még nem hittem magamban. Stephenie, megnyitottál előttem minden ajtót, örökké hálás leszek érte. Köszönöm. És természetesen az új barátoknak is köszönettel tartozom: Sarah Reese Brennan, Saundra Mitchell, Carne Ryan, meg az összes Deb a www.feastofawsome.com-nái, köszi! Tanáromat és immár kollégámat, Claire Davist is köszönet illeti a Lewiston College-ban.